

virtual-project.eu

ACUM ÎNTR-O ECRANIZARE DE EXCEPȚIE

SUB SOARELE NOPTII

TRISH COOK

TRISH COOK

SUB SOARELE NOPTII

Original: *Midnight Sun* (2017)

Traducere din limba engleză și note:

OFELIA AL-GAREEB

ANDRA ELENA AGAFIȚEI

virtual-project.eu

EPICA

2018

1

Am un vis care se tot repetă: sunt mică, stau cu mama, iar ea îmi cântă. Suntem la plajă, pe o pătură veche pe care încă o am pusă bine în dulap. Aud valurile spărgându-se după cum glasul mamei se ridică și coboară. Simt căldura soarelui pe pielea mea și confortul brațelor ei în jurul meu.

Vreau să rămân în acest moment pentru totdeauna.

Când mă trezesc, îmi lipsește visul. Îmi lipsește soarele, îmi lipsește mama.

Îmi doresc grozav de tare ca acest vis să fie adevărat, însă ar fi imposibil, deoarece mama a murit când aveam șase ani.

Și nu pot să stau la soare... deloc. Am o problemă genetică rară numită xerodermie pigmentară, alias XP, ceea ce în principiu înseamnă o sensibilitate severă la lumina soarelui. Dacă lumina soarelui alunecă și un pic peste pielea mea, fac cancer cutanat, iar corpul meu nu poate să repare distrugerea, astfel încât creierul meu începe să se deterioreze – ceea ce ar putea însemna pierderea auzului, dificultate la mers și înghițit, probleme de mișcare, pierderea funcției intelectuale și capacității de vorbire, convulsii și a, da, moartea.

Amuzant, nu?

Așa că îmi petrec zilele în casă, pierzând vremea cu tata (cu adevărat cel mai bun tată din toate timpurile) și cu Morgan (cu adevărat cea mai bună prietenă din toate timpurile).

Morgan și cu mine obișnuiam să ne prefacem că eu eram ca Rapunzel din *O poveste încâlcită*, ascunsă în turnul (dormitorul) meu întunecat. Am văzut filmul de vreo sută de ori când a fost lansat. La un moment dat, Rapunzel n-a mai rezistat și a evadat de-acolo cu un tip. Acum, că sunt mai mare, te înțeleg pe deplin, draga mea.

Presupun că dacă există un alt lucru pe care îl am în comun cu Rapunzel, acela este că va trebui să îmi păstrez încrederea și să continui să lupt până ce îmi primesc partea cu „până la adânci bătrâneți”. A mea e posibil să nu fie menită să dureze la fel de mult ca a celorlalți oameni – însă asta nu înseamnă că va fi mai puțin extraordinară.

2

Iată, iar am început să turui. E un obicei care mă vârstă în bucluc uneori. Veți vedea. Deocamdată, dați-mi voie să vorbesc mai rar și s-o iau de la început.

Bună! Sunt Katie Price și bănuiesc că din afară – dacă ați putea să vedeți cu adevărat prin ferestrele mele, ceea ce nu se poate, grație parasolarelor care împiedică orice rază de lumină UV să intre în casa mea – ați putea crede că sunt o fată bolnavă penibilă care se zgâiește întotdeauna pe geam la ce se întâmplă prin jur. Dar, de fapt, sunt exact la fel ca toți ceilalți, cu o excepție majoră la treaba cu „nu pot să ies la soare”.

Cânt la chitară, scriu versuri pentru cântece și poezii și cred că sună grozav atunci când cânt la duș. Îmi place astronomia și sper ca într-o zi să fiu astrofiziciană. Detest varza de Bruxelles, îmi place mâncarea chinezească, cred că mopșii sunt cei mai adorabili câini de pe planetă, iar păianjenii mă fac s-o iau razna. Cea mai bună prietenă a mea – să recunoaștem, singura mea prietenă din viața reală, o altă persoană decât tata (bine, asta m-a făcut să par cu adevărat tristă, nu?) –, Morgan, e șmecheră rău și tăbăcește funduri, și cu certitudine o să vă tăbăcească și vouă fundul dacă nu sunteți de acord.

Și, o, da, se întâmplă să am o pasiune uriașă pentru un tip pe nume Charlie Reed. Încă din clasa întâi, atunci când am fost izolată pe timpul zilei în această casă de către diagnosticul meu de XP, l-am privit trecând prin fața geamului meu în drumul lui spre școală. Cu timpul, să-l privesc pe Charlie trecând pe aici a devenit o parte din rutina mea. Împreună cu consultațiile permanente la doctor, cu dormitul în timpul zilei și statul trează noaptea – ceea ce, din câte am auzit, este programul de vis al celor mai mulți puști de vârsta mea – și cu muzica. În timpul săptămânii, el este ultima persoană pe care o văd în fiecare dimineață înainte de a mă duce la culcare și prima persoană pe care o văd în fiecare după-amiază când mă trezesc. În timp ce îmi fac somnul de „noapte”, el se duce la școală și la antrenamentul de înot. Își trăiește viața lui normală și perfectă. Practic, a crescut chiar sub ochii mei și s-a făcut din ce în ce mai frumușel cu fiecare an. Acum e în ultimul an de liceu, înalt și zvelt,

cu un păr superb moale, ciufulit, și cu niște ochi care ar putea să topească un aisberg mai repede decât încălzirea globală. Singurul lucru care stă în calea marii noastre aventuri sentimentale este... că el habar n-are că exist.

Când a tras la loc pubela noastră de gunoi de pe stradă după o noapte vântoasă – după ce literalmente toți ceilalți au trecut pe lângă –, nu știa că îl priveam. Când s-a oprit să o ajute pe doamna Graham de vizavi cu cumpărăturile, la fel. Am văzut micile lucruri amabile pe care le face, chiar și atunci când crede că nu e nimeni în preajmă să remarce.

Nu e ca și cum aș putea pur și simplu să ies pe ușă într-o dimineață și să mă ciocnesc de el din întâmplare, deoarece atunci aș muri arsă. (Nu vă faceți griji – nu s-ar întâmpla chiar atât de repede. Dar, credeți-mă, n-ar fi plăcut.) Totuși, aș minți dacă aș spune că nu am fantezii să fac un gest măreț într-o bună zi. De pildă, nu știu, să bat în geam când îl văd. Să-i fac semn cu mâna să intre în casă (când tata nu se uită). Să-l invit sus. (Unde tata să nu ne urmeze? Ha! Vise...) Să-mi trec degetele prin părul acela superb. Să-l sărut.

Bine. Nu o să se întâmple. Știu.

Am să-l urmăresc cu privirea așa cum am făcut-o mereu (într-o manieră care nu îți dă absolut deloc fiori!) – cel puțin până când acel copac prost plasat îmi blochează vederea – și am să-i doresc numai bine când stelele vor răsări în seara asta. Am să-i doresc să fie fericit, pentru că azi termină liceul și se îndreaptă spre o viață plină de lucruri minunate și aventuri. Am să-i doresc să i se împlinească tot ce a visat. O merită. Cu toții merităm. Cea mai mare dorință a mea (să am o viață normală – încerc să nu fiu ursuză acum) nu se va împlini niciodată, dar sper ca a lui Charlie să se împlinească.

Îmi deschid laptopul să urmăresc în direct ceea ce ar fi fost și ceremonia mea de absolvire. Asta dacă n-aș fi fost școlită acasă încă din clasa întâi. puțin dezamăgitor pentru mine să văd că deja am acumulat destule credite online pentru a fi studentă în anul întâi la o facultate. Ce pot să spun? Îmi place să învăț. Plus că am mult mai mult timp la îndemână decât majoritatea puștilor.

Totuși, este ceremonia de absolvire. Un moment definitoriu în viețile celor mai mulți oameni. Totuși, în cazul meu, nu sunt sigură că simbolizează nimic mai mult decât același lucru ca întotdeauna. La sosirea toamnei, eu voi sta în continuare aici, în camera mea, luând

cursuri online, evitând la nesfârșit soarele, în loc să mă îndrept către o universitate fabuloasă. Oftat. Cu toate acestea, mă simt cumva nostalgică.

Se strigă numele, iar puștii urcă pe scenă să dea mâna cu directorul. Coboară, strângând în mâini diplomele. După ce și-o primește pe a sa, Morgan se îndreaptă spre camera de luat vederi în loc de scări, apoi pozează și rostește pe mutește: *Da, târfelor!* Este rapid redirectionată înapoi în rând, însă nu înainte să râd atât de tare, încât nu mai pot să respir. Nu eram convinsă că o va duce până la capăt – dar când a dat Morgan înapoi la una dintre provocările mele?

Aștept cu nerăbdare ca ei să ajungă la R-uri. Uau, există o mulțime de P-uri în clasa asta (minus unul, firește). Și un Q? Care sunt șansele? (Ooo, sărmana fată! Presupun că Quackenbush nu a fost un nume de familie prea prietenos la liceu.) În sfârșit îi strigă numele lui Charlie. De-abia aștept să văd cât de demn și de chipeș arată în roba lui de absolvent, cât de visător de fabuloși sunt ochii lui sub tocă. Exact când Charlie intră în cadru, tata se năpustește în camera mea.

— Katie Price! bubuie el.

Stă acolo cu un zâmbet prostesc pe chip și cu o bucată de hârtie rulată în mână. În acest moment, cele mai multe fete ar urla ceva de genul „ÎHH! Vrei, TE ROG, să ieși din camera mea?” Dar eu știu că el doar încearcă să mă facă fericită și să mă simt inclusă, așa că închid laptopul și râd. El, desigur, s-a străduit; de ce să nu-l las să se simtă bine în această privință? Nu e vina lui că în momentul de față stau așezată pe patul meu în loc să traversez scena aia împreună cu restul clasei mele.

Stai, retrag asta. Cumva *este* vina lui. Gândiți așa: jumătate vina lui și jumătate a mamei. Era necesar ca amândoi să contribuie cu o genă mutantă pentru a-mi da XP. În fine. Evident, nu a fost cu intenție.

— Cu ce ești îmbrăcat?

— Membrii facultății și personalul poartă întotdeauna o robă și o tocă, la fel și elevii, îmi răspunde el, întinzându-mi toca, parte a ținutei.

O iau de la el și mi-o pun pe cap. Îmi înmânează diploma tipărită manual, care precizează că acum sunt în mod oficial o absolventă școlită la domiciliu. Există o mică notă de subsol care confirmă că am deja douăzeci și patru de credite pentru facultate pe numele meu. Îi zâmbesc tatei și dau mâna cu el. În general, și în special în astfel de momente, îmi place cât de bine mă cunoaște. Înțelege cât preț pun pe realizările mele

academice, de vreme ce învățatul este unul dintre puținele lucruri în viață pe care soarele nu mi le poate distruge. Tata înțelege că aş prefera mai curând să ies în evidență pentru mintea mea decât pentru faptul că am moștenit o boală care afectează doar o persoană dintr-un milion.

— Așadar, ca șefă de promoție, presupun că ai pregătit un discurs? mă întreabă.

Îmi potrivesc toca și mă întreb ce-aș putea spune pentru a sărbători această zi nu-chiar-atât-de-specială.

— Ei bine, aş vrea în mod categoric să îi aduc multe mulțumiri dirigintelui, încep eu.

— A, bine, cu plăcere, zice tata, cu ochii sclipind.

— Și profesorului meu de spaniolă...

— *De nada*, spune, și își scoate o pălărie imaginară.

— Și profesorului meu de engleză...

Aici, tata face o mică reverență.

— A fost plăcerea mea!

— Și să precizez din nou, pentru a fi consemnat, că profesorul meu de sport habar nu avea ce făcea.

Tata duce o mână la inimă.

— O, asta e o lovitură sub centură! exclamă el. Aveam de gând să-ți dau această felicitare, dar acum...

O leagănă aproape de mine, apoi o înșfacă atunci când încerc să o iau. Ridic din umeri ca și cum nu mi-ar păsa. El se recunoaște învins și o lasă să cadă ușor în poala mea, apoi se prăbușește pe marginea patului meu.

Vâr mâna în plicul supradimensionat și scot o felicitare. Este caricaturală, de modă veche, și înfățișează o stea zâmbitoare care poartă o tocă de absolvent. Pe partea din față scrie cu cel mai insipid font cu putință, Comic Sans: *Felicitări absolventești, superstea!*

Îmi dau ochii peste cap.

— Asta este cea mai tâmpită felicitare pe care am văzut-o vreodată.

— Știu, spune el, încuviințând cu o mișcare gravă din cap. M-am dus la trei magazine să găsesc o felicitare atât de jalnică. În regulă, ești pregătită pentru cadoul tău?

— Cadou?

Nu mă așteptam la un dar.

— Ce cadou?

Tata sare și se repede pe hol. Se întoarce câteva secunde mai târziu,

aducând o cutie de chitară uzată, împodobită cu o fundă roșie.

Deja știu că înăuntru este cel mai minunat instrument pe care l-am văzut vreodată, cu un corp în nuanțe de negru și galben și cu taste încrustate din sidef. O ridic ușor și îmi trec mâna de-a lungul suprafeței ei netede până ce un mic set de striuri mă oprește. Mă uit în jos la locul unde degetele mele s-au oprit și văd inițialele TJP. Inițialele mamei mele.

Ridic privirea spre tata și, înainte să-i pot mulțumi, el îmi zice:

— Ai devenit prea mare pentru chitara aceea de copii. Gesticulează spre unul dintre colțurile camerei mele. Însă știu că asta e veche, așa că dacă vrei una mai nouă...

Scutur din cap pentru a-l opri înainte ca el să poată măcar să-și ducă până la capăt acel gând absurd. Să am chitara mamei este ca și cum aș avea o parte din ea cu mine mereu. Gândul umple o părticică din gaura larg deschisă din inima mea pe care ea a lăsat-o în urma ei, cea care nu se va vindeca niciodată complet.

— O ador. Tare mult!

Mă ridic să-l îmbrățișez. Mă îmbrățișează și el, strângându-mă cu putere. Probabil că suntem amândoi gata să izbucnim în lacrimi. Mă desprind din îmbrățișare și încerc să mă adun. Se lasă o tăcere apăsătoare.

— În regulă, ei bine... încearcă să dormi puțin, spune în cele din urmă, sărutându-mă în creștetul capului. Sunt mândru de tine, Peanut^{1}.

Nu este nevoie să vă pară rău pentru mine fiindcă sunt nevoită să dorm în timpul zilei. Este probabil cel mai normal lucru la mine. Știu sigur asta, pentru că sunt o mulțime de oameni – inclusiv copii de vârsta mea – care stau online toată noaptea, în fiecare noapte, și asta, în mod cert, nu e din cauză că sunt obligați să trăiască o viață cu susul în jos, așa ca mine.

Am descoperit două comunități online pentru oamenii cu boli rare. Cu toate că nu m-am întâlnit niciodată cu vreunul dintre oamenii ăștia în viața reală, și cu toate că avem simptome diferite și ne aflăm în stadii diferite ale bolilor noastre, e plăcut să știu că ei sunt acolo.

Internetul e plin de informații despre XP. Am aflat despre un mic sat din Brazilia, unde unul din patruzeci de oameni are XP, ceea ce este o nebunie, căci această boală afectează numai o persoană la un milion. Și în rândul poporului Navajo afectează unul din treizeci de mii. Cum vine

asta?

Și urmăresc mulți oameni de pe rețelele de socializare ale lui Morgan – pe unii dintre ei i-am cunoscut cândva. Este șocant de ușor să petreci o oră pătrunzând în viața personală a unui străin. Le urmăresc postările de pe Facebook, Snapchat, Instagram și bloguri, privind cât de ușor navighează prin lume cu un FOMO^{2} nedeghizat. Iau în considerare să mă împrietenesc cu cei cu care pare că am cele mai multe în comun; scriu comentarii și replici perfecte la descrierile de sub pozele lor. Însă niciodată nu sfârșesc prin a posta ceva ori de a contacta în privat pe cineva pentru a încerca să leg noi prietenii. Deoarece, cât de dezamăgitor și de jenant ar fi ca persoana pe care aș contacta-o să reacționeze la XP-ul meu în același fel în care o făceau puștii cu care eram colegă în clasele primare la Școala Elementară Purdue?

Zoe Carmichael fusese categoric cea mai rea. Nu e ca și cum am fi fost vreodată prietene, dar nici dușmance nu eram. Când am fost diagnosticată după o excursie cu școala la plajă, care s-a sfârșit cu mine la Urgențe, deoarece pielea mea ardea foarte tare, ea a lansat un zvon potrivit căruia aș fi fost vampir, și atât a trebuit. Cu toții erau îngroziți de mine și au început să mă strige Fata-Vampir, și nimeni în afară de Morgan nu a mai vorbit cu mine. Charlie tocmai se mutase în oraș și venise în clasa noastră în acel an. Nu vorbiserăm niciodată (deoarece pe atunci eram toată *Îh, băieți!*), însă îmi amintesc că atunci când unii dintre prietenii lui râdeau de mine, el le-a spus să înceteze și mi-a zâmbit pentru a-și cere scuze. Aceea a fost ultima mea zi de școală. După aceea, tata m-a școlit la domiciliu. Și am început să mergem să mâncăm înghețată și să vizionăm filme în alte orașele din apropiere, astfel încât să nu fiu nevoită să-i suport pe cei ca Zoe (sau chiar pe Zoe) să se zgâiască la mine și să arate spre mine ori de câte ori ne aventuram să ieșim serile.

Și de asta cred că e mai bine să-mi văd de ale mele, decât să risc să formez relații de prietenie în lumea reală. Refuz să mai invit răutăcioși în viața mea.

3

Mă trezesc din somnul meu „de noapte” din pricina tărăboiului de sub geamul meu: explozii de claxoane, copii care chiuie, o atmosferă generală de sărbătoare. La asta știu că aş putea participa – dacă lui Morgan i-ar plăcea de fapt de cineva din clasa noastră. Ceea ce nu se aplică. Și dacă Morgan nu are de gând să se ducă la ce petreceri au loc chiar acum, asta înseamnă că nici eu nu mă duc.

CUM ÎMI IMAGINEZ CĂ S-AR DESFĂȘURA O PETRECERE ȘCOLARĂ FĂRĂ MORGAN

Zoe Carmichael (despre care Morgan spune că e în continuare o fată rea): Cine ești tu?

Eu: Eu... ăăă...

Adepta lui Zoe: Măcar ești la noi în clasă?

Eu: Păi, să vezi, am cam studiat acasă... circumstanțe atenuante... însă altminteri aş fi absolvit la Liceul Purdue...

Zoe (studiindu-mă cu atenție): O, stai, nu, îmi amintesc. Tu ești Fata-Vampir, nu?

Adepta lui Zoe (țipând din toți bojogii):

Aaaaa!

Toți petrecăreții tac. Se prind de gât pentru a nu fi mușcați de mine. Mă fofilez acasă și îmi înec amarul în mâncare chinezească împreună cu tata..

Și... cortina.

Așa că nici pomeneală să pot merge fără Morgan. Și ea e o încăpățânată fără pereche când vine vorba să nu „fraternizăm cu fetele snoabe și cu băieții din fraternități din gașca de populari de la Liceul Purdue, în special cu păduchioasa aia de Zoe Carmichael.” Chiar dacă nu e ca și cum cred că am avea parte de cea mai tare distracție dacă am sărbători cu clasa noastră în seara asta, am putea, probabil, să o evităm

pe Zoe și ceata ei și să ieșim în schimb cu niște oameni drăguți. Trebuie să fie măcar câțiva, nu-i așa?

Există un cântec compus de o cantautoare australiană pe nume Courtney Barnett, care am impresia că rezumă întreaga mea existență în ceea ce privește petrecerile: „I wanna go out but I wanna stay home.”^{3}

CUM ÎMI IMAGINEZ CĂ S-AR DESFĂȘURA O PETRECERE ȘCOLARĂ CU MORGAN

Zoe: Cine ești tu?

Eu: Eu... ăăă...

Morgan: Este cea mai bună prietenă a mea și e mai sexy decât vei fi tu vreodată.

Adepta lui Zoe: Măcar ești la noi în clasă?

Eu: Păi, să vezi, am cam...

Morgan (acoperindu-mi gura cu palma înainte să mai pot spune ceva): Tu ai chiulit de la atâtea ore, încât de-abia ai absolvit. Cine ești tu să vorbești?

Zoe (studiindu-mă cu atenție): O, stai, nu, îmi amintesc. Tu ești Fata-Vampir, nu?

Morgan (înainte ca măcar să pot încerca să mă apăr): Așa este. Mai spune ceva și o să te transforme pe vecie într-un mort-viu.

Mergem să jucăm ping-pong cu bere^{4} și eu îl întâlnesc în mod oficial pe Charlie Reed și ne îndrăgostim nebunește, iar tata nu află niciodată că am fost la o petrecere în loc să merg la Morgan să ne uităm la Netflix, cum am spus că fac.

Oftez și dau deoparte pătura de pe patul meu. Privirea îmi cade pe chitara mea cea nouă și mă decid să mă îndrept spre gară să o încerc. Singură. Doar eu, cu mine însămi și cu mine. Dacă pot să-l fac pe tata să fie de acord cu planul meu, adică.

Sper că-și dă seama cât de mult am nevoie de independență acum. Anii de ieșit cu tata în locuri unde puștii merg de regulă cu prietenii – la filme, la mall, la bowling, la localuri unde se servește iaurt înghețat – nu

prea reușesc să risipească impresia că a avea XP cumva mă face să fiu o persoană superciudată. Știu că tata face tot ce-i stă în puteri să-mi ofere o viață normală și îi sunt recunoscătoare, însă eforturile lui nu schimbă faptul că felul în care sunt nevoită să trăiesc nu este prezent și nu va fi niciodată normal. Ca atunci când el vizionează un film diferit în același cinematograful, astfel încât să nu fiu ratată care a ieșit cu tatăl ei într-o seară de sâmbătă? Nici asta nu e normal. Deoarece... cine se duce singur la film într-o seară de sâmbătă? Corect. Nimeni în afară de o ratată superciudată – și de mine. Ceea ce oamenii în general ar presupune că este una și aceeași persoană.

În seara asta vreau să fiu Katie fata normală, care nu are o boală rară și al cărei tată nu o urmează tot timpul, pretutindeni, agitat.

Îmi prind părul într-un coc neglijent, iau cutia și cobor. Îl caut pe tata în birou. Nu este acolo. Încerc apoi în bucătărie; poate ia o gustare. Nup. A mai rămas un singur loc. Cobor la subsol și zăresc pe sub ușa camerei obscure lumina care-l dă de gol. Bat la ușă.

— Intră! strigă tata.

Când deschid ușa, mă izbește cât de plăcută și de dureroasă în același timp este atmosfera aici. Pereții sunt tapetați cu coperte de reviste pe care el le-a fotografiat în locuri exotice. Există un sat pauperizat din India. Un ghețar arctic ce iese dintr-o mare cenușie agitată. O savană liniștită din Africa, punctată de o girafă singuratică. Priveliști dintr-o viață care a existat cândva și care nu mai există. Mă face să fiu mândră de toate lucrurile pe care tata obișnuia să le facă și să fie, și tristă pentru că nu se mai duce nicăieri din cauza „problemei” mele. Mândră că tatăl meu este extrem de talentat, și tristă că își irosește talentul în orașul ăsta de nimic.

Are o grămadă de fotografii noi care atârnă pe o sfoară pentru rufe. Pe lângă câteva peisaje există o tonă de fotografii cu mine. Instantanee, unele pentru care m-a bătut la cap să pozez, iar acum, cele mai recente, de azi: eu cântând la chitara mamei. Majoritatea celorlalte mă jenează, însă îmi cam place cum arăt acolo.

— Asta e una bună, îi spun.

El arată spre mine zăbovind deasupra superbeii chitare.

— Totuși, partea asta e cam ciudată.

Îi trag în glumă un pumn în braț. El râde și se ferește. Îi sunt recunoscătoare pentru starea de spirit relaxată; va fi mai ușor să-l

conving să mă lase să ies singură în seara asta. Nu e vorba că mă deranjează că întotdeauna găsește o scuză să mă urmărească îndeaproape. Dar cum voi căpăta vreodată o reacție sinceră la cântecele mele, când îl am pe tatălul chiar lângă mine?

— Orice fraier poate să fotografieze un asemenea subiect minunat, spune el.

Îmi dau ochii peste cap și mă duc spre una dintre fotografiile mele preferate, un grup de fete pakistaneze în uniforme de școală, aflate în fața unei clădiri ruinate.

— Acum, *ăsta* e un subiect minunat, îi spun, întorcându-mă cu fața spre el. Cum de nu-ți lipsește?

— Toate călătoriile? întreabă tata încruntându-se. A fost groaznic.

Se mișcă cu eleganță prin încăpere. Face ca fotografiatul și dezvoltatul fotografiilor grozave să pară ușor. Însă eu știu adevărul. Nu a devenit unul dintre cei mai căutați fotoreporterii din lume fiindcă e banal. Remarcă expresia mea, cea care spune: *Zău așa, pe bune. Doar nu te așteptai să cred una ca asta.*

— Vorbesc serios, insistă el, dând din cap înspre fotografia în fața căreia mă aflu. În acea călătorie cineva mi-a furat bagajele și am sfârșit prin a purta aceleași haine timp de o săptămână. A trebuit să dorm pe podeaua ghidului meu, fără nicio saltea, fără nicio pătură. Era atât de frig, încât doar zăceam culcat acolo toată noaptea, așteptând să răsară soarele.

Minte de îngheață apele. Firește că îi lipsește acea viață. Cui nu i-ar lipsi? Aș da orice să pot să merg oriunde în lume oricând aș vrea și să văd tot ceea ce probabil nu voi ajunge să văd niciodată.

— Aș prefera mai curând să dorm în patul meu și să-i învăț pe mai tinerii grei de cap cum să iasă afară și să se murdărească, conchide el.

— Habar n-ai să minți, îi spun.

Îmi aruncă o privire ca și cum ar fi pe punctul de a divulga ceva mai mult decât fațada fericită și pozitivă pe care o afișează întotdeauna pentru mine, dar pare să se răzgândească. Bănuiesc că n-are nimic de câștigat dacă deschide acest subiect, dar măcar o dată mi-ar plăcea să am o discuție deschisă, sinceră, despre cum XP a schimbat cam totul în viețile noastre. Eu simt motivul pentru care el nu-și mai poate urma visurile și amândoi știm asta.

— Care-i treaba? mă întreabă el în schimb.

Trag adânc aer în piept și apoi rostesc totul dintr-o suflare. Îmi imaginez că așa el are mai puține șanse să izbutească să strecoare vreun cuvânt, ceea ce s-ar traduce prin mai puține șanse de a spune nu.

— Mă întrebam dacă aş putea să mă duc în seara asta la gară să cânt la noul meu cadou de absolvire?

Iese cam așa: *Mă întrebam dacă aş putea să mă duc în seara asta la gară să cânt la noul meu cadou de absolvire?*

Adaug un zâmbet la sfârșit, menit a transmite: *Acum sunt o absolventă de liceu competentă fi încrezătoare (cu douăzeci și patru de credite pentru facultate!). Sunt absolut capabilă să merg opt sute de metri pe drum și să cânt la chitară pentru orice navetist de noapte care se întâmplă să fie în preajmă. Probabil că nu va fi niciunul, dar ce contează? Am verificat deja și Fred, managerul gării, va fi acolo, iar voi vă știți de când erați mici, așa că voi fi bine, îți promit. TE ROG, NU SUGERA SĂ VII CU MINE.*

Tatei îi cade fața ca unui sufleu distrus și ciocănește ușor cu degetul în ceasul de la mână. Sincer, nu știu ce consecință își imaginează că ar putea să se abată asupra mea dacă mă aventurez afară fără el – probabil că am văzut prea multe filme de groază în decursul anilor, iar mintea lui a intrat deja în priză –, însă orașelul nostru adormit are o rată a criminalității de zero la sută. Voi fi bine. Știu că nu vrea să fie de acord, dar știu că încă nu prea poate să născocească un motiv bun pentru a-mi refuza solicitarea. Așa că trage de timp.

— E deja zece seara. De ce nu poate să vină Morgan încoace? Sau ai putea să-mi cânti mie aici.

În timp ce a cânta pentru cel mai mare fan al meu este drăguț – orice aş interpreta e întotdeauna CEL MAI BUN LUCRU PE CARE L-AM AUZIT VREODATĂ sau ASTA VA AJUNGE DIRECT NUMĂRUL UNU –, am senzația nu numai că trebuie să cânt pentru mai mult de o persoană pentru a deveni mai bună, ci, de asemenea, trebuie să cânt pentru oameni mai puțin înclinați să creadă că sunt următoarea Taylor Swift, doar că mult, mult mai bună.

Ca să fiu sinceră, vreau doar să evaderez din casa asta pentru o vreme și, de asemenea, de tata. Arestul la domiciliu^{5} cu care trebuie să mă lupt zilnic este în plină desfășurare în acest moment.

— Ea este ocupată cu familia ei, îi spun, folosind cea mai dulce voce cu putință.

XP m-a învățat cum să fiu răbdătoare. Sunt destul de isteată cât să nu

încerc să-i îndes pe gât tatei ceea ce vreau. Acest gen de tactică nu funcționează niciodată cu el; argumentele logice, bine construite, funcționează.

— Și îmi place să cânt pentru tine, dar trebuie să-mi extind publicul. Pagina fanilor mei are exact trei aprecieri acum – tu, doctorița Fleming și Morgan. Trebuie să-mi dau toată silința de a deveni mai cunoscută. Și azi am absolvit; nu este o tradiție americană să-mi extinzi ora stingerii?

El tace. Încă nu e convins. În cel mai bun caz, probabil că e pe punctul de a-și lua cheile și de a-mi spune că mă duce acolo cu mașina și: *O, dacă tot sunt aici, dă-mi voie să ascult măcar un cântec*, ceea ce apoi se va transforma în tot repertoriul.

Trebuie să remediez asta.

— Fred va fi acolo și va avea el grijă de mine. În plus, am această nouă cutie uimitoare menită a rămâne deschisă pentru a prinde monedele de douăzeci și cinci de cenți și bancnotele de un dolar, și știu că nu mi-ai fi dat-o dacă nu ai fi vrut ca eu să mă duc să cânt...

Tata se încruntă. Știu că vrea să mă protejeze. Pardon, să mă *supraprotejeze*. Dar detest să fiu tratată ca o ființă fragilă care ar putea să moară de fiecare dată când iese din casă.

— Îți voi extinde ora stingerii cu o oră. Ceea ce înseamnă miezul nopții...

— ÎȚI MULȚUMESC! strig eu de bucurie, înainte să se răzgândească. Îți mulțumesc, îți mulțumesc, ești cel mai bun tată din lume, îți mulțumesc...

Acum urmează restricțiile, dar sunt obișnuită cu acest gen de lucruri. Dau din cap aprobator, cu seriozitate, în timp ce el stabilește regulile pentru ieșirea mea singură în lume, cu toate că nu ascult cu adevărat. N-am nevoie s-o fac. Spune aceleași lucruri de fiecare dată.

— Să-mi trimiți un mesaj la fiecare oră, altminteri nu mă voi limita la a-l suna doar pe Fred; de fapt, voi veni acolo și va fi atât de stânjenitor, încât va deveni o legendă urbană despre motivul pentru care puștii ar trebui să respecte ora stingerii.

Înșfac chitara și mă îndrept către ușă înainte ca el să poată să-mi injecteze un dispozitiv de urmărire în braț.

— La fiecare oră, Katie, îmi amintește el înainte să pot evada.

Îi arunc un zâmbet uriaș peste umăr în timp ce plec.

— Te iubesc!

Ies afară. Aerul rece al serii îmi umple plămâni. Au trecut două zile (mă rog, seri) de când m-am aventurat dincolo de verandă. Expir și privesc lung la stele. Și ele clipesc înapoi, spre mine, de parcă ceva magic e pe cale să se petreacă.

Tata stă în cadrul ușii, uitându-se după mine.

— Eu te iubesc mai mult!

— Nu e posibil! îi strig și mă îndepărtez.

4

Fred este acolo unde îl găsesc mereu, stând așezat în birouașul lui de la gară, la ghișeul de bilete. El este unul dintre cei mai vechi amici ai tatei, atât în ceea ce privește perioada de timp de când se cunosc, cât și în privința vârstei cronologice. Au fost vecini pe vremuri, când Fred îi era bună tatei. Are niște povești grozave despre ce pacoste era tata când era puști.

Îi fac semn cu mâna lui Fred pentru a-i atrage atenția.

— Bună, Fred!

Își ridică privirea, claia lui de păr argintiu strălucind în lumina lunii.

— Absolventa! Mă întrebam dacă aveai de gând să apari în seara asta.

Gesticulez spre peronul pustiu.

— Și să-i dezamăgesc pe fanii mei?

Fred râde apreciativ, cu toate că asta este gluma noastră de toate zilele în ultimii ani. Apoi zărește grozavul meu instrument vechi-nou, care este categoric foarte diferit de cel pe care îl am cu mine în mod normal. Chipul lui expresiv manifestă atât de multă încântare și surpriză, încât practic se metamorfozează într-un adevărat emoji cu inimioare în loc de ochi.

— Asta e o chitară nouă?

O bat ușurel cu palma și încuviințez.

— A fost a mamei, îi spun, iar ochii lui se îmbunează.

Apoi mă răsucesc pe călcâie să-mi găsesc locul. După ce-mi pun o ultimă dorință pe cea mai strălucitoare stea ca în seara asta să se întâmple măcar o dată ceva cu adevărat palpitant, deschid cutia chitarei.

Mă lansez în una dintre cele mai noi compoziții ale mele – un cântec intitulat „Așteptând soarele” – în timp ce doi oameni obosiți și care par amețiți coboară din tren. Melodia este lentă și se potrivește destul de bine cu ritmul lor. Primul tip pare beat și aproape că pică peste mine înainte să se poticnească în apropierea locului în care cânt. Celălalt este o doamnă într-un costum roșu serios, cu pantaloni, care în mod categoric nu este beată. Trece de mine fără ca măcar să stabilem un contact vizual.

Și apoi nu mai trece nimeni timp de o jumătate de oră. Continui să cânt la chitară și cu vocea, ca și când aș fi prezentată pe prima pagină

din ziare pentru Carnegie Hall. În cele din urmă, un alt tren intră în gară huriind. O fată, pe care o bănuiesc a fi una dintre numeroasele adeptele ale lui Zoe, coboară din tren, mă privește curioasă, apoi lasă să cadă în cutie o pungă de Skittles pe jumătate mâncată.

— Mulțumesc mult! strig după ea în timp ce se îndepărtează.

Ea se uită înapoi și ridică puțin din umeri, după care arborează o expresie arogantă. Mă rog. Nu sunt genul care se dă bătută prea ușor. Mă lansez într-un alt cântec original.

Un hipster cu barbă la vreo treizeci de ani apare în capul scărilor și îmi donează câteva monede pe care le pune în cutie. Nu e suficient nici cât să plătești parcare, așa că bine am făcut c-am venit aici pe jos. Tata nu crede că sunt „pregătită” încă pentru permisul de conducere. Mă întreb dacă nu cumva se teme c-aș putea pur și simplu să pornesc cu mașina la apusul soarelui, dacă aș avea cum. Cine știe, poate că *aș fugi* ca Rapunzel. Însă chiar nu am unde să mă duc, așa că nu-mi bat capul să mă cert cu el pe această temă.

Exact atunci când mă gândesc că o să fie o noapte lentă, absolut tipică, un băiețel cu chip de înger o trage pe mama lui de mână și se opresc chiar în fața mea. Este clar că puștiul ar trebui să fie acasă, în pat, dar pare captivat de cântecul meu. Îl apreciază cu adevărat și nu se va mișca din loc până ce nu îl voi termina. Apoi aplaudă cu mânuțele lui.

— Cum te cheamă? îl întreb când aplauzele slăbesc și se lasă liniștea.

Ce păcat că e prea mic să fie pe Facebook, altminteri sunt foarte sigură că aș avea în mod oficial un al patrulea fan pe pagina mea!

— Tommy, îmi răspunde el. Iau trenul de noapte.

— Asta-i foarte tare, îi spun.

Își strânge mânuțele dolofane în pumn și le pune în șolduri.

— Iei și tu trenul?

Scutur din cap și îi zâmbesc.

— Nup. Eu doar cânt aici.

— De ce cânți așa de târziu? mă întreabă el.

Și trebuie să recunosc, este o întrebare justificată. De obicei sunt mai mulți oameni care m-ar ignora și mi-ar da pungi de Skittles pe jumătate mâncate în timpul orelor de vârf din timpul zilei. Isteț puști! Decid să i-o spun pe șleau:

— Deoarece nu pot să ies la soare.

Mijește ochii spre mine, evaluând lucrurile. Ajunge iute la aceeași

concluzie la care au ajuns și ceilalți puști când eu eram de vârsta lui.

— Așadar, ești vampir?

Râd. Ar fi probabil mai ușor să fiu vampir, deoarece speranța mea de viață ar fi cu secole mai lungă și nu aș mai simți o asemenea presiune să fac ceva uriaș și care să zguduie pământul doar pentru a dovedi că am fost aici pentru perioada de timp limitată pe care o am.

— Aș vrea eu. Ar fi mult mai mișto. Însă e mai mult o formă foarte rea de alergie.

El dă aprobator din cap.

— Eu sunt alergic la căpșuni. Îmi curge nasul și fac urticarie.

— Asta-i nasol, îi spun, aruncând o privire în sus, spre mama lui.

Sper că nu e pornită pe limbajul meu întrucâtva urât. Dar ea se zgâiește la mobilul ei, degetele zburându-i peste tastatură. Sunt nevinovată; nici nu cred că m-a auzit.

— Ce se întâmplă dacă ieși la soare? mă întreabă Tommy.

Fac o grimasă și ridic din umeri. Cu certitudine nu vreau să-l sperii pe copil spunându-i că aș fi complet prăjită dacă aș sta afară prea mult. Sau să-i țin o prelegere despre urâtele realități ale cancerului de piele. În final, aleg un vag:

— Ceva mai rău decât urticaria.

Tommy dă din nou din cap aprobator. Pare destul de impresionat. Ei bine, încă nu a văzut nimic.

— Știai că am un cântec despre tine și alergiile tale?

Rămâne cu gura căscată în vreme ce eu încep să improvizez un cântecel rapid și caraghios, inventând cuvintele pe măsură ce cânt.

— *Daaaaaaaacă Tommy mănâncă căpșuni, nasul îi curge, Tommy este amicul meu alergic! Dacă ies la soare, va fi sfârșitul știu bine; slavă Domnului că-l am pe Tommy aproape de mine!*

Tommy chicotește.

— Dacă tu crezi că asta a fost bine, așteaptă doar până ce ai să auzi refrenul, îi spun și încep: *Du-da-du-da-du-HAPCIUU! Du-da-du-da-du-HAPCIUU! Tommy este amicul meu acu'!*

Zâmbește cu toată gura în timp ce mama lui îl conduce spre ieșire. El se întoarce și îmi face semn de rămas-bun, zâmbetul acela imens rămânând la locul lui. Nu se poate să mai fie cineva în seara asta care să mă placă mai mult decât micuțul acesta. Așa că probabil acum e momentul potrivit să încerc unul dintre cele mai noi cântece ale mele. În

felul acesta pot să-mi dau seama unde are nevoie de ajustări, fără ca cineva să bage de seamă dacă (sau mai bine zis când) o dau în bară.

Deschid carnetul meu fidel – plin de versuri și acorduri pentru cântecele pe care le-am scris și, practic, celălalt bun prieten al meu, alături de Morgan – și îl răsfoiesc până ajung la pagina unde am mâzgălit ultima dată. Inspir adânc și fac totul pentru a reuși. După un început fals, reiau și totul merge. Vocea se îmbină cu muzica și mă pierd complet în moment. Deocamdată, nu contează că eu cânt doar pentru mine, că am această boală groaznică și că nu mă aflu la o petrecere de absolvire furtunoasă și nebunească, așa cum ar trebui să fiu chiar acum.

Când îmi ridic privirea de pe tastele chitarei, e ca și cum ar fi avut loc apocalipsa, deoarece viața nu va mai fi niciodată la fel. Charlie Reed stă drept în fața mea. Urmărindu-mă cu privirea de parcă ar fi cu adevărat interesat. Ascultând un cântec care e despre el, dacă e să fiu sinceră.

Intru în panică și scâncesc:

— O, Doamne!

— Bună! mă salută el, râzând de reacția mea exagerată.

Asta e: bună. Mda, poate nu cea mai originală replică.

Dar nu schimbă câtuși de puțin lucrurile; încă sunt complet tulburată și uimită că el se află aici, în carne și oase, după ce l-am privit de departe atât de mult timp. Pulsul începe să mi se accelereze atât de tare, încât sunt convinsă că voi leșina. Sar în sus și încerc să-mi vâr chitara înapoi în cutie. Punga de Skittles cade pe jos.

Planul este să fug cât de repede pot. N-am niciun pic de experiență când vine vorba să discut cu cel mai sexy tip de pe planetă. Mai bine zis, cu orice tip mai mare decât Tommy, superfanul meu numărul unu, indiferent de nivelul de atractivitate. Voi vorbi cu Charlie Reed altă dată, când creierul meu nu e o harababură panicată.

— Hei, nu am vrut să te sperii! zice Charlie, dându-mi drajeurile înapoi.

Degetele ni se ating. Un val de energie pișcătoare îmi aleargă în sus prin braț.

Adrenalina luptă-sau-fugi care curge prin venele mele se retrage suficient cât creierul meu să înregistreze că trebuie să mă calmez.

— Poftim?! Ăăă. Asta e... Nu. Eu să mă sperii? Niciodată. Nu sunt de speriat. Vreau să spun, nu mă sperii niciodată.

Nu sunt sigură în ce limbă încerc să vorbesc, dar în mod categoric nu

este limba mea maternă. Nu acesta este modul în care mi-am imaginat întâlnirea noastră. Ce eșec de proporții legendare! Instinctul meu este să plec, deoarece asta are noimă. Ai în cele din urmă șansa să vorbești cu cel mai uluitor băiat după care ai salivat în ultimii zece ani? Refuză să vorbești cu el. Bună mișcare!

Spre groaza mea, Charlie încă vorbește cu mine:

— Hei, unde te duci?

— Acasă, îi răspund. Trebuie să ajung acasă.

Nu este o minciună. Tata probabil e deja pe aplicația Găsire iPhone, urmărind punctulețul care sunt eu. De fapt, probabil că m-a urmărit tot timpul cât am fost în gară. Îl cred în stare să-l roage pe Fred să difuzeze toate cântecele mele prin Facebook Live, în așa fel încât să mă poată urmări cântând și să mă monitorizeze în același timp.

Charlie își înalță capul și mă privește curios. Aș zice că seamănă cu cel mai adorabil cățeluș, dar el este și mai drăgălaș decât orice mops drăgălaș, ceva ce nici n-am crezut c-ar fi cu putință.

— Unde locuiești? mă întreabă. Nu mergi la Liceul Purdue.

Tot nu pot să încui cutia. Prima mea impresie proastă se transformă în a doua și a treia, care-s și mai proaste. Încerc să mă mișc mai repede.

— Nup. Nup, nup, nup. Un alt liceu, bâigui eu.

V-am spus că e un obicei prost.

— Dar e seara absolvirii și tata e o persoană care vede totul în negru, așa că...

Cutia chitarei e în sfârșit închisă și încuiată. Scăparea mea e iminentă. Poate într-o bună zi Charlie va uita cât de jalnic m-am purtat în seara asta și vom putea să începem de la zero, fără toate acele cuvinte îngrozitoare pe care le-am îngăimat.

Însă atunci cutia se deschide din nou în timp ce eu mă ridic în picioare. Preaiubitul meu cadou de absolvire dă să se rostogolească la pământ. Chitara mamei mele e gata să fie făcută praf.

Charlie o prinde în ultima secundă. O pune ușurel la loc în cutie și o închide bine. Apoi ridică punga de Skittles pentru a doua oară și îmi întinde atât carcasa, cât și drajeurile.

Ochii lui privesc sfredelitor în ai mei, până ce sunt destul de sigură că nu mai sunt o masă solidă. Mă transform într-un soi de băltoacă care va avea nevoie să fie curățată cu mopul mai târziu. Dacă viața mea ar fi un film, în mod categoric acum am începe să ne sărutăm și în fundal ar

porni focuri de artificii.

Dar nu este, așa că Charlie doar spune:

— Și eu, ăăă, am absolvit tot azi.

Mă străduiesc să nu răspund: *Știu! Am urmărit pe calculatorul meu din camera mea ciudat de întunecată!*

Păcat că de fapt spun ceea ce este și mai rău:

— Ei bine, felicitări absolventești! Apoi îi fac cu ochiul și murmur din nou: O, Doamne!

Pe Charlie îl umflă râsul.

— Asta e cea mai tâmpită glumă pe care am auzit-o vreodată.

Chiar trebuie să renunț acum și să mă car de-aici.

— Mda, asta-s eu. O tâmpită. Trebuie să plec.

— Unde te grăbești? mă întreabă, mergând în același pas cu mine.

Spun primul lucru care îmi răsare în minte:

— Ăăă, e pisica mea.

Doar ca să fie limpede: nu am pisică și nici n-am avut vreodată. Dacă tata mi-ar permite, aș avea un câine. Un mops pe nume Tug McMopson. Însă tata spune că nu e corect să ții un cățel închis în casă toată ziua și își face griji cu privire la razele UV care m-ar atinge ori de câte ori ar trebui să las câinele acela adorabil afară. Așa că nu e nimic de făcut în această privință.

— Pisica ta.

Charlie îmi zâmbește ca și cum ar putea să privească drept în creierul meu mincinos.

— Dap, continui eu, nedescurajată de stupiditatea lucrurilor pe care le spun. A... murit.

Se încruntă adorabil în timp ce o expresie perplexă îi traversează chipul.

— Așadar, nu te *grăbești*, de fapt, atunci...

— Ba nu, mă grăbesc, trebuie să... planific înmormântarea... Pentru pisica moartă, mă bâlbâi eu.

Sunt fără speranță.

Așa că o rup la fugă. Refuz să mai spun ceva mult mai caraghios decât ceea ce deja a ieșit din gura mea. Și de data asta în sfârșit reușesc să mă descotorosesc de băiatul viselor mele.

Îl aud strigând după mine.

— Stai... cum te cheamă?

Nu-i răspund. Dacă află, nu voi putea niciodată să neg că eu am fost nebuna care vorbea despre falsa ei pisică moartă prima dată când l-a cunoscut. Așa că îmi văd în continuare de drum.

Numai după ce ajung în siguranță acasă, îi relatez tatei în mod exagerat cum am rasolit-o de tot la gară și sunt culcată și învelită în patul meu încep regretele să vină iute și cu furie. Cum am putut să ratez în halul ăsta șansa de a vorbi cu Charlie Reed?

Bun venit celei mai stânjenitoare nopți din viața mea!

5

A doua zi dimineată, Morgan iese la alergat și trece pe la mine să afle întreaga întâmplare înainte să mă culc. Deja i-am trimis un mesaj cu o prezentare generală a schimbului meu de replici cu Charlie – ceea ce este destul de jenant –, dar acum vrea și amănuntele picante direct din gura proprietarei pisicii moarte.

— O pisică? întreabă ea cu glas strident, făcând o mutră îngrozită către mine.

Eu gem și îmi trag o pernă peste față. Poate dacă mă îngrop sub ea destul de mult timp, mă voi trezi mai târziu și voi afla că totul a fost doar un vis îngrozitor.

— *Înmormântarea* unei pisici! bolborosește Morgan, râzând atât de tare, încât acum aproape cade de pe scaunul de birou cu care se rotește.

— Încetează să o mai spui cu voce tare! țiip de sub pernă.

Nici pomeneală ca asta să se dovedească a fi fost doar un coșmar dacă ea continuă să repete toate tâmpeniile pe care le-am spus eu aseară.

Morgan se ridică, traversează încăperea și se trânteste pe pat, alături de mine. Nu văd nimic din toate astea, dar știu că e acolo după vălvurelele de răs care scutură salteaua. Ea pune o mână pe umărul meu.

— E în regulă, Katie. Am auzit, de fapt, că animalele de companie moarte sunt un afrodisiac.

Mă ridic în șezut și dau deoparte perna de pe fața mea.

— Ce ar fi *trebuit* să spun?

— Orice altceva, îmi răspunde ea. Literalmente orice altă combinație de cuvinte din limba engleză.

Știu că povestea cu pisica a fost caraghioasă și jalnică, dar pot, de fapt, să mă gândesc și la alte câteva propoziții care ar fi fost și mai rele.

— Pe bune? De genul: „Bună, sunt Katie și te-am urmărit de la geam în fiecare zi din ultimii zece ani”?

— Vreau să zic, n-aș *începe* cu asta...

Îmi încrucișez brațele la piept și îi arunc o căutătură dură.

— Bine, ce părere ai de asta, atunci? „Poate îți amintești de mine de la Școala Elementară Purdue, unde toată lumea îmi spunea Fata-Vampir?”

Morgan își dă ochii peste cap.

— Nimeni nu-și amintește asta!

Oftez și dau cu pumnul în pernă.

— Întotdeauna am vrut să vorbesc cu el, și întotdeauna am vrut să-l văd în realitate, și în cele din urmă am ajuns să-l văd și am încremenit. Trupul m-a trădat. Tu m-ai trădat! strig, privindu-mă dezgustată.

— Ai să recuperezi data viitoare, spune Morgan pe un glas mai blând.

Nu mai râde de mine. Știe cât de mult ar fi putut să însemne pentru mine seara trecută și cum mă simt de tot rahatul pentru c-am dat-o în bară.

Îi arunc o privire.

— Mi-ai văzut *tweet*-ul.

Mă refer la cel pe care l-am postat aseară după ce am ajuns acasă: *Of! Nu mai ies niciodată din casă. Vorbesc serios!*

— Katie, ăsta e un lucru bun, de fapt, ai să vezi, îmi spune Morgan. Acum știi că poți să ieși și să interacționezi cu oamenii de vârsta noastră și că nu toți sunt niște răutăcioși care nu știu decât să jignească. Tu ești foarte plăcută. Chiar și când spui lucruri tâmpite despre pisica ta moartă celui mai sexy tip din școală.

— Încetează să-mi mai amintești! îi spun, pocnindu-mă peste frunte cu palma.

Chiar cred c-aș putea să plâng acum.

— În plus, toată seara trecută a demonstrat că sunt o inadaptată social după ce am fost închisă în casă în toți acești ani. Refuz să mă mai fac de râs în halul ăsta și altă dată.

Morgan mă bate pe genunchi.

— Așadar, ești puțin ruginită. Cu atât mai mult ai toate motivele să te întorci acolo. Cine știe ce lucru captivant s-ar putea întâmpla data viitoare?

— Nu va exista o dată viitoare, bombăn eu. Cel puțin, nu cu Charlie.

— Nu ai de unde să știi asta...

O opresc înainte ca ea să-mi mai ofere și alte motive false pentru care lucrurile ar putea să funcționeze în viitor.

— Ba da, am. Asta a fost încercarea mea. N-am de gând să-l mai văd. Și știu sigur asta, deoarece nu mai ies din casă niciodată. Tata va fi atât de ușurat!

— Pe bune, acum! exclamă Morgan. Nu vorbești serios.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Ba da, vorbesc serios.

Încetează să mai încerce să mă convingă că sunt un eșec total în ceea ce privește băieții și viața în afara casei, și începe să deruleze meniul telefonului ei mobil. Îi cade fața și se uită la mine cu ochii la fel de mari ca farfuriile ceșcuțelor de cafea.

— Ai verificat azi Dragă Gabby?

Inima îmi stă în loc. Asta înseamnă numai un singur lucru. Acum câteva luni i-am scris o întrebare editorialistului nostru preferat în materie de sfaturi, m-am gândit să i-o trimit în fiecare zi, dar am refuzat de fiecare dată, până când, acum câteva săptămâni, un moment de slăbiciune – ca să nu mai menționez de singurătate acută – a pus stăpânire pe mine într-o seară. Nu m-am gândit niciodată că aș putea să primesc, de fapt, un răspuns, așa că n-am nici cea mai vagă idee cum s-o scot la capăt cu veștile potrivit cărora gândurile mele înspăimântător de sincere și jenant de revelatoare sunt acolo, într-un forum public, unde oricine le poate citi. Mă îndrept direct spre negare.

— Nu, băigui, luptând cu impulsul de a smulge mobilul din mâinile lui Morgan pentru a evalua prejudiciul. Nu prea o mai urmăresc pe Dragă Gabby.

Morgan strâmbă din gură și îmi oferă cea mai reușită mutră de neobrăzată.

— Așadar îmi spui că *nu tu ai scris* acea scrisoare? Și că o altă fată cu o boală care pare a fi XP și care sună exact ca tine a făcut-o?

Refuz să o privesc în ochi și mă prefac a fi complet absorbită de culesul scamelor de pe păturica mea de bebeluș.

— Bine. Deci nu ești tu, zice ea, și începe să citească cuvintele pe care deja le știu. Inima îmi bubuie în piept de parcă ar încerca să sară afară și să o ia la fugă, departe de această situație chinuitoare. *Dragă Gabby, în primul rând veștile proaste: am o boală care îmi pune viața în pericol din pricina căreia corpul meu nu poate să facă față razelor UV. Acum, veștile bune: în afară de faptul că schimb ziua cu noaptea – dacă nu pot să ies la soare, aș putea la fel de bine să mă bucur de stele –, duc o viață normală în cea mai mare parte. Cânt la chitară, îmi petrec timpul cu cea mai bună prietenă, sunt as la școală (absolv cu o medie foarte mare și acum urmez cursuri de facultate) și am o relație grozavă cu tata. Singurul lucru care îmi lipsește este acel cineva special – nu sunt diferită de restul atunci când vine*

vorba de a dori să găsesc o legătură profundă și magică. Însă excluzând varianta de a ieși cu un vampir care e cu câteva secole prea mare pentru mine, ce tip ar putea vreodată să se descurce cu orele ciudate de la care nu mă abat? Ca să nu mai menționez faptul că n-am putea merge niciodată într-o vacanță la plajă împreună? În pofida tuturor lucrurilor care se întorc împotriva mea, există o persoană pe care aș vrea s-o cunosc mai bine. El nu are nici cea mai vagă idee că exist, dar îl urmăresc de la distanță de ani de zile și am fost întotdeauna atrasă de ceea ce pare să fie bunătatea și jovialitatea lui. De asemenea, este și ridicol de drăguț. Așadar, Gabby, spune-mi drept: ar trebui să renunț pur și simplu la ideea de iubire, în mod special cu acest băiat? Sau să fac un gest măreț pentru a-i atrage atenția și să sper că pe el nu-l va deranja disfuncția mea genetică? Semnat, Umbrită, dar nu Deznădăjduită.

Morgan își ridică din nou privirea de la mobil spre mine. Roșesc din cap până-n picioare. Scutur furioasă din cap.

— Nup. Nu, nu, nu. Nu sunt eu.

— Deci bănuiesc că atunci asta înseamnă și că nu ești interesată de răspunsul lui Dragă Gabby, hm? mă întreabă Morgan, schițând un zâmbet.

Încă încerc să manifest o aparentă detașare. Nici măcar nu știu de ce. Clar, această scrisoare a fost scrisă de către mine.

— Vreau să spun, dacă tu crezi că e unul bun, îl voi citi, mormăi eu. Dacă vrei cu adevărat. Așa cred.

Ea mustăcește.

— N-o să-ți placă cum Dragă Gabby este de acord în totalitate, sută la sută, cu sfatul meu pentru tine. O, vreau să spun, cealaltă fată cu XP care duce o viață paralelă cu a ta. Trebuie să... Vreau să spun, ea trebuie să iasă din nou și să-și încerce iar norocul cu Charlie.

— Dragă Gabby nu a spus asta! strig, căutând să înșfac mobilul de la Morgan.

Ea mă lasă să-l iau. Încep să citesc.

Dragă Umbrită,

Există un proverb nu chiar faimos pe care un prieten născut în New Jersey mi l-a transmis cândva: Fiecare are parte de propriul lui sendviș cu rahat. Singura diferență e că unii oameni nu sunt dispuți să vorbească despre el. Crede-mă când îți spun: toată lumea intră

într-o relație cu tot felul de probleme la pachet, și chiar vorbesc serios când spun toată lumea. Depresie, disfuncționalitate, datorii, îndoială, totul. Tu doar s-a întâmplat să ai celule care nu pot procesa soarele și te obligă să fii nocturnă. Și ce dacă? Chiar e asta mai rău decât sendvișul cu rahat al altcuiva?

S-ar putea să nu poți să-l întâlnești pentru o după-amiază de minigolf, însă oricum întâlnirile se desfășoară seara. Ceea ce înseamnă că nu ai ieșit din cursă ca potențială parteneră – nici pe departe, scumpo.

În plus, mie mi se pare că tu pui căruța înaintea cailor. Deja presupui că acest tip – despre care ai spus că e plin de calități grozave – te-ar respinge în mod sigur din pricina unei împrejurări dincolo de controlul tău. Nu uita, în timp ce tu poate că nu ieși din casă în timpul zilei, cel mai probabil el iese seara. Așadar, de ce să nu te situezi undeva unde el să aibă tendința să fie și să-i dai o șansă să demonstreze că te înșeli? Începe o conversație. Vezi încotro duce. Fii normală, relaxată, calmă, stăpânită. Îngăduie-ți să fii surprinsă.

Intenționez să te las cu acest gând. De fapt, este o provocare. Nu lăsa ca acest aspect al vieții tale – care nu te definește, aș putea să adaug – să te oprească să-ți urmezi cele mai nebunești vise. Încearcă să pui ceva mai multă încredere în tine, în semenii tăi și în infinita noastră capacitate de a ne iubi și de a ne ierta unii pe alții în pofida neajunsurilor noastre.

În ceea ce-l privește pe acest băiat, aș zice dă-i bătaie! De fapt, dă-i bătaie în legătură cu tot ce vrei în această viață. Sper să se realizeze tot ce visezi tu, și chiar mai mult.

Cu drag,

Gabby

Ignor partea în care zice să nu las ca acest aspect al vieții mele să mă definească (deoarece, atunci când ai o boală rară cum este XP, nu ai cum să scapi de ea – însă Gabby nu ar fi avut de unde să știe asta) și încerc să las sfaturile serioase să pătrundă, însă nu pot să mă gândesc decât la cât de vulnerabilă și de expusă mă simt. Mă rog ca Zoe Carmichael și ceata ei să nu urmărească Dragă Gabby. Mi-ar dispăcea să mă gândesc cât tare m-ar mai putea tortura cu acest gen de informații.

— Partea cu nevoia de a avea mai multă încredere în tine, în ceilalți și

infinita noastră capacitate de a ne iubi și de a ne ierta neajunsurile unii altora e grozavă, nu-i așa? întreabă Morgan când îi dau mobilul înapoi. Aproape că mi-au dat lacrimile, și tu știi cât de mult îmi trebuie mie să mă emoționez.

— Mie una mi-a plăcut analogia cu sendvișul cu rahat, îi zic cu un mic zâmbet.

Dragă Gabby e cu adevărat cea mai bună. E deșteaptă și sinceră și întotdeauna spune lucrurilor pe nume, chiar și atunci când s-ar putea să nu-ți dorești neapărat să auzi asta.

— Și încă susțin că nu eu am scris asta.

Morgan își dă ochii peste cap și asta mă transportă în secolul următor.

— Cum să nu, zice ea. Știi, n-ai să mori dacă ai să vorbești cu el din nou. Ai putea, de exemplu, să-i trimiți o poză haioasă cu unul dintre animăluțele tale din pluș într-o cutie și să-i spui că de-acum poți să ieși cu el, deoarece înmormântarea s-a terminat sau ceva de genul ăsta.

Scutur din cap.

— Nici pomeneală.

— Dar el a fost tare drăguț cu tine! protestează Morgan. I-a plăcut cântecul tău. Și vocea ta. Și tu.

Mă gândesc la asta și ajung la concluzia că lui Morgan nu îi lipsește neapărat o doagă. Charlie *a fost* cu adevărat drăguț cu mine, în pofida tuturor stângăciilor mele. Mi-a ascultat cântecul și a părut să-l aprecieze cu adevărat. Încă a vrut să vorbească cu mine chiar și după ce am început să inventez minciuni sfruntate pentru a fugi de el. El este tipul perfect... motiv pentru care nu are nevoie de mine și de problemele mele în viața lui, conchid rapid.

— Charlie Reed și cu mine nu avem nicio șansă.

Morgan se dă jos din patul meu și ia chitara, apoi mi-o întinde.

— Știi care ar fi un mod grozav de a-ți petrece timpul în loc să fii atât de încăpățânată? Scrie un cântec despre seara trecută. Asta este ceea ce ar face Taylor Swift! Ea are parte de interacțiuni stânjenitoare cu băieții și apoi scrie cântece uluitoare despre ele.

Așadar, poate că există o parte bună a lucrurilor în această situație umilitoare, la urma urmelor. Toată lumea știe că durerea sufletească este o sursă extraordinară de inspirație artistică.

— O, adică așa?

Iau chitara de la Morgan și încep să improvizez.

*Nu știu de ce, dar mă comport jalnic și nebunesc,
În ochi nici măcar n-am putut să-l privesc,
M-am înecat, am dat-o în bară, am simțit că vomit,
Sunt cea mai mare tâmpită din lume, negreșit...*

— Hmmm! Aș mai lucra la asta, îmi spune Morgan.

Mă îndrept spre carcasa chitarei, căci în mintea mea ia naștere o nouă idee pentru un cântec. În mod categoric am de gând să scriu un cântec *country* intitulat „Falsa mea pisică moartă (vrea să vii la înmormântarea ei)”, pe care i-l voi dedica lui Charlie Reed și el îl va asculta la radio și va râde și va găsi că stângăcia mea este adorabilă și o vom lua de la capăt. Există o singură problemă, totuși: carnetul meu cu versuri nu este unde ar trebui să fie.

— O, Doamne, carnetul meu! icnesc, inima luându-mi-o la trap panicată. Cred că l-am lăsat la gară. Toate cântecele pe care le-am scris vreodată sunt în el! Poți să te duci să-l iei?

— M-aș duce, dar mi-a murit perușul și trebuie să țin shiva⁽⁶⁾ pentru el...

O pocnesc peste coapsă.

— Pe bune. Te rog!

Ea râde.

— Bineînțeles. Îl iau după-amiază.

• • • • •

Odată ce Morgan pleacă, mă las din nou copleșită de regrete pentru ce ar fi putut să fie. Fir-ai tu să fii, Charlie Reed! Dacă măcar ai fi fost o dezamăgire, nu mi-ar fi păsat că m-am făcut de râs în fața ta aseară.

Din nefericire, ai fost și mai tare decât mi-aș fi imaginat.

6

Două lucruri deconcertante au loc mai târziu în acea zi. Mai întâi, îl surprind pe tata furișându-se înapoi în casă după ce s-a dus să se vadă cu doctorul meu de XP fără mine. Din nou. Nu este pentru prima dată când se întâmplă.

— Tată! țiip eu, frecându-mă la ochi și ridicându-mă în șezut când aud pașii furișați scârțâind prin fața dormitorului meu.

Ceasul arată ora șase după-amiază. Programarea la doctorul meu de XP era la ora patru. Trebuia să mergem împreună. Ce naiba?

— Mi-ai oprit soneria de la deșteptător?

Își lasă capul în jos.

— Arătai foarte liniștită dormind acolo și m-am gândit că erai probabil surmenată după cântarea de aseară de la gară, așa c-am luat decizia administrativă de a te lăsa să dormi în continuare...

— Mai degrabă nu poți să faci față ideii ca eu să ies vreodată în timpul zilei, cu toate că știm cum să luăm măsurile de precauție necesare, îi spun, ridicând dintr-o sprânceană și săgetându-l cu o privire acuzatoare. Ca să nu mai pomenesc că detești atunci când doctorița Fleming mi-o spune verde-n față.

Ridică din umeri, neajutorat.

— E așa de pesimistă! Nu ai nevoie să auzi mesaje negative, nu când totul merge atât de bine în viața ta.

Care viață? mă gândesc eu. Dar acesta este genul de gând pe care nu i l-aș spune niciodată tatei.

Bat cu palma pe marginea patului. El privește lung preț de câteva secunde, apoi se așază fără nicio tragere de inimă. Arată ca un puști care a fost prins cu mâna în bolul cu fursecuri.

— Așadar, ce-a spus? vreau eu să știu.

— Nimic, zău așa. Voia să știe dacă erau schimbări în funcția ta motorie sau dacă ai fost expusă la soare. Firește că i-am zis nu.

Îmi răsucesc încheietura mâinii spre el, de genul: *Știu că mai e ceva, așa că dă-i drumul!*

— Cum rămâne cu studiul de la Universitatea din Washington?

Un zâmbet larg se instalează pe chipul tatei.

— E pe drum! Dintr-o clipă în alta!

Știu ce înseamnă asta, fie și numai pentru că s-a mai întâmplat de atâtea ori până acum. Oamenii nu prea dau năvală să finanțeze cercetările pentru o boală care afectează numai o persoană la un milion. Acest studiu clinic care testează o intervenție terapeutică medicamentoasă a rămas deja fără bani și prin urmare nu vor ajunge nici măcar la faza a doua, în care aş avea oportunitatea de a face cerere de participare. Sau dacă, printr-o minune, programul ar primi de fapt mai multe fonduri, ar fi o minune și mai mare ca eu să fiu aleasă să iau parte. Inutilitatea de a trăi cu o boală de care nimănui nu-i pasă – sau nici măcar nu știe – mă face să vreau să țip. Dar asta ar fi și mai inutil. E un cerc infinit de inutilitate cu care am de-a face aici.

— Nu-ți face griji, nu-mi țin respirația din pricina emoției, îi spun tatei.

Și apoi, fiindcă vreau să-i îndepărtez zâmbetul ăla fals de pe chip, îi spun:

— Sunt sigură că doctorița Fleming ți-a reamintit și că orice expunere cât de mică la soare va reprezenta moartea mea și că puștii cu genul meu de XP rareori trec de douăzeci de ani, nu-i așa?

Tatei îi cade fața.

— Bineînțeles că nu, protestează el. Și dacă ar fi făcut-o, cu certitudine nu aş fi ascultat-o. Poate că tu ai o boală care afectează o persoană la un milion, Katie, dar tu chiar ești o persoană foarte specială. Tu nu te încadrezi în niciuna dintre statisticile alea. Vom învinge chestia asta. Împreună.

— Sigur, îi spun.

Însă nimic nu se schimbă niciodată când vine vorba de XP. Niciun fel de tratamente noi. Numai „ferește-te de soare până ce boala te va prinde la un moment dat”. Sunt prizoniera codului meu genetic, ceea ce e de-a dreptul nașpa.

— Katie, promite-mi că nu-ți vei pierde niciodată speranța, spune tata, cu o voce extrem de emoționată.

Ridic privirea și îl văd străduindu-se să-și țină firea. Mi-aș dori să putem vorbi despre cât de puțin timp, statistic vorbind, mi-a mai rămas și despre tot ce aş vrea să realizez în acest răstimp. Să vin cu un plan pentru o viață bună, știind că nu prea avem control asupra cantității. Însă el pur și simplu nu pare capabil de asta. Mă întreb, nu pentru prima

dată, cum s-ar fi descurcat mama cu toate astea. De vreme ce ea a murit cu câteva luni înainte să fiu diagnosticată. Nu voi ști niciodată, ceea ce înseamnă că mereu îmi voi pune întrebarea asta. Oare ar fi făcut față mai bine?

Nici la asta nu-mi place să mă gândesc. La data expirării mele, adică. Sau la cum ar putea fi să mori. Dar câteodată o fac. Sigur că mă gândesc. De obicei, noaptea târziu, când e mai întuneric decât întunericul și când numai eu sunt trează – în casa mea, în cartierul meu, în oraș –, mă întreb dacă moartea e cumva similară și la fel de singuratică. Cum ar fi, doar tu, în întuneric, trează și conștient. Sincer, sper că nu, căci asta ar fi o cruzime de prisos. E ca și cum ai trăi aceeași viață a mea iar și iar, doar că pentru toată eternitatea.

Așa că, în loc de asta, zâmbesc forțat și spun:

— Știi că n-aș face asta niciodată, tată. Suntem luptători. Nu plec nicăieri.

El încearcă să-mi întoarcă zâmbetul, dar e la fel de palid la chip, așa că adaug:

— Pe bune! N-ai putea să scapi de mine nici dacă ai încerca.

— Bun, deoarece nu cred că aș supraviețui, spune el în timp ce se ridică să plece.

Și iată acea sinceritate pe care am spus că mi-o doresc, îmi frânge inima odată cu a tatei.

Mă pun la curent cu ultimele postări de pe unul dintre forumurile despre boli rare, când Morgan îmi trimite un mesaj. *Am luat carnetul, dar a trebuit să fug la muncă. L-am lăsat la ghișeu de bilete.* E ceva foarte tipic lui Morgan să nu aibă timp să le facă pe amândouă. Am o teorie nedemonstrată că ea suferă foarte tare de ADHD, din pricina rotitului pe scaunul de la biroul din camera mea – fata asta nu stă niciodată locului – și a absolutei inabilități de a ajunge la timp pentru orice. Pretinde că mie îmi lipsește o doagă și că ea este doar o persoană superenergică ce încearcă să îndeose prea multe activități în prea puține ore. Am căzut de acord să nu fim de acord în această privință.

Totuși, mă simt ușurată că nu am pierdut practic o întreagă viață de compus cântece și, în ciuda tuturor protestelor nedeslușite din capul meu, de fapt nu e un lucru rău că trebuie să-mi iau singură carnetul. Am

nevoie să ies la plimbare și să-mi limpezesc mintea. Aerul curat poate să vindece aproape tot, chiar și faptul că te faci vinovată de profunda amărăciune a tatălui tău și că ai dat-o regește în bară la întâlnirea cu tipul visurilor tale.

Îmi trag pe mine un hanorac supradimensionat Seattle SuperSonics (acum defuncta echipă de baschet de care era tata obsedat la vremea lor), o pereche de jeanși vechi și jerpeliți și tenișii mei negri. Jos, îl găsesc pe tata lucrând simultan la laptopul lui – probabil notând studenții pentru ultimul proiect dat –, ținând spre televizor la meciul celor de la Mariners și mâncând un sendviș atât de încărcat cu carne, încât are cel puțin șapte centimetri în înălțime.

— Am de gând să dau o fugă la gară să-mi iau carnetul. L-am lăsat acolo aseară. E la Fred.

Tata de-abia îmi aruncă o privire, atât de absorbit e de sandvișul lui.

— Trimite-mi un mesaj când ajungi acolo, ai grijă și vino direct acasă! Te iubesc, îmi spune printr-o îmbucătură cu șuncă și brânză.

Sigur, cu o deplasare rapidă dus-întors se poate descurca, dar orice ieșire care include posibilitatea ca eu să pot avea o viață normală și amuzantă îl transformă într-o persoană dezaxată.

— Eu te iubesc mai mult, îi spun.

Și cu toate că mă exasperează, vorbesc serios.

Înghite lacom și, înainte să muște din nou din sendviș, îmi spune:

— Nu-i posibil.

• • • • •

Ieșind pe verandă și închizând ușa în urma mea, îmi îngădui pentru foarte scurt timp să mă întreb unde o fi Charlie în momentul de față, ce o fi făcând și cu cine, înainte de a porni în tăcere să mă dojenesc aspru pentru dezastrul cu înmormântarea-pisicii-moarte. Nu contează ce pune Charlie la cale, căci noi doi cu certitudine nu vom ieși prea curând.

Urc treptele spre peron și mă îndrept spre ghișeul de bilete. Fred nu e la locul lui obișnuit. Așa că arunc o privire după colț, gândindu-mă că poate mi-o fi lăsat carnetul pe banca ce se află în fața locului în care mă instalez de obicei.

Am dreptate, cel puțin cu privire la ultima parte: carnetul meu *este* pe bancă. Stând în mâinile lui Charlie Reed. El îl frunzărește ca și cum ar fi o revistă de scandal veche de câțiva ani.

Nu știu ce e mai rău: eu bâlbâindu-mă ca o idioată când îl întâlnesc pe tip în cele din urmă sau el manipulând ceea ce însumează cele mai intime gânduri ale mele. Mă simt mai umilită ca oricând. Trebuie doar să mă gândesc cum să-mi recuperez carnetul fără ca el să știe că sunt aici, și apoi să-mi văd de drum.

Țâșnesc în dosul unui perete și o sun pe Morgan la serviciu.

— Ajutor! șoptesc în minutul în care ea îmi răspunde.

— Salutareeeeeeee, Purdue Creamery, răspunde ea în triluri. Cum merge cea de-a doua întâlnire a ta cu Charlie?

— Stai, cum? o întreb și rămân cu gura căscată. De unde ai știut că el e aici?

— I-am dat carnetul tău să-l păstreze, îmi răspunde, ca și cum asta ar fi un lucru perfect normal de făcut.

— Îmi vine să te omor, Morgan! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Sunt îmbrăcată într-un hanorac SuperSonics mărimea XL! Nici măcar nu m-am pieptănat!

Morgan se mulțumește doar să râdă.

— Katie, nu știu cum să-ți spun asta, dar... ești al naibii de sexy. Nici măcar n-am cum să te văd acum și știu că arăți superb.

— Nu e cazul acum, sâsâi printre dinți. Și dacă ai putea să mă vezi, ai fi de acord.

— Katie, stai o secundă, îmi zice, și apoi o aud, practic, țipând: Scuză-mă! Nu vezi că vorbesc la telefon?

Sper cu adevărat că nu vorbește cu cineva care încearcă să comande un cornet; Morgan are nevoie de bani în plus pentru facultate, pe care îi obține lucrând la magazinul de înghețată. Să fie concediată ar însemna o mare problemă. Nu sunt prea multe locuri de muncă în oraș, care este suficient de mic ca toată lumea să afle că nu a plecat de la ultimul loc de muncă de bunăvoie.

— Te rog, spune-mi că nu a fost un client, îi spun când se întoarce la telefon.

— O, ba era, îmi răspunde. Un client și apoi tipul enervant cu care lucrez, Garver. Îmi pune un catralion de întrebări pe seară. *Ce-ți place să faci ca să te distrezi, Morgan? Care este aroma ta preferată de înghețată, Morgan? Câți frați ai, Morgan? Care este emisiunea ta preferată, Morgan?* Jur, e ca un țânc cu toată pălăvrăgeala lui.

— Asta se numește că este interesat de viața ta.

E în caracterul ei să-i urască pe tipii care arată un interes sincer față de ea. Morgan are tendința să-i placă băieții răi, care nu vorbesc niciodată decât despre ei înșiși.

— Asta se cheamă conversație.

— Se cheamă sută la sută enervare, mă corectează ea. Și acum, în ceea ce îl privește pe Charlie, doar fii tu înșăși, Katie. E un tip drăguț. Și te place, îmi dau seama. Promite-mi doar că nu vei încerca să turui, bine?

De-acum am acceptat de voie, de nevoie, faptul că trebuie să vorbesc cu el dacă vreau să-mi mai văd carnetul vreodată. E singura opțiune.

— Numai dacă încerci să fii drăguță cu tipul ăla, Garver. Îmi pare rău pentru el.

— Scârbos, nu, pufnește ea. Sună-mă după.

Îmi închide înaintea să mai spun ceva.

Rămasă fără altă opțiune, inspir adânc și pornesc spre Charlie. Aproape că mă aflu în fața lui când el își ridică privirea și mă vede. Sunt recompensată cu cel mai mare, cel mai călduros zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Are niște buze perfecte – nu prea moi, nu prea subțiri –, care arată ca și când nu ar fi fost crăpate nicio zi în viața lor. Dinții îi sunt perfect dreapți și albi. Ochii lui sunt atât de calzi și de prietenoși, încât mă fac să mă simt ca și cum m-aș îneca într-un ocean de bunătate. Sunt atât de uluită, încât uit preț de o secundă că sunt furioasă pentru că mi-a invadat intimitatea.

— *Ești reală*, zice. Am crezut că s-ar putea să te fi visat sau ceva de genul ăsta.

— Ești în stadiul REM al somnului? îl întreb. El privește, neștiind sigur cum ar trebui să reacționeze la gluma mea jalnică, așa că îi dau înaintea: Glumeam, doar. Vreau să spun, știu că nu ești, deoarece am vorbit cu tine și erai treaz. Dar atunci e momentul când se întâmplă visele, deoarece activitatea cerebelului tău este ridicată, iar ochii tăi se mișcă de fapt tot timpul în dosul pleoapelor, ceea ce e foarte ciudat, arată ca o mașină de scris sau ceva...

Mă opresc brusc, dându-mi seama că am comis-o iar. Charlie rânjește la mine. Nu într-un fel răutăcios. Doar drăguț. Amuzat.

— Oricum, îți mulțumesc că i-ai fost bonă carnetului meu, îi spun, încercând să-l iau.

Însă el îl ține foarte strâns. Rămâne în posesia lui.

— Tot nu știu care este numele tău.

— Katie.

Bănuiesc că aceasta este parola secretă, căci îmi întinde carnetul. Scrutez paginile să mă asigur că nu s-a schimbat nimic. Pare în regulă, dar trebuie să întreb:

— Hei, nu l-ai citit, de fapt, nu-i așa?

— Poate puțin...

Acum sunt ofensată și furioasă din nou. Poate că fetele de la Liceul Purdue îl lasă să scape cu orice pentru că e drăguț, dar cu mine nu merge așa.

— Glumești?

— Poftim?

Ochii lui sunt mari, ca și cum în realitate ar fi surprins că nu vreau ca el să știe ce este în jurnalul meu.

— Nu se poate să citești lucrurile oamenilor, îi spun, ridicând carnetul drept dovadă. Acesta este ca și jurnalul meu, să știi. Asta e mutarea ta? Faci chestia cu rânjetul, fiindcă ești chipeș și crezi că poți să scapi nepedepsit pentru invadarea intimității oamenilor?

Charlie afișează iar acel rânjet fermecător.

— Crezi că sunt chipeș?

Rușinea face să-mi ardă obrajii și urechile. Mă înroșesc atât de tare, încât practic transpir. Sper că, fiind miezul nopții, nu e chiar atât de vizibil.

Charlie ridică mâinile în sus.

— Hei, invadarea intimității a fost minimă și necesară. Ai plecat foarte repede, iar eu am vrut să văd cui îi aparține.

Rămân tăcută. Nu-l las să scape așa de ușor.

— Îmi place că scrii de mână lucrurile, adaugă cu blândețe. E de modă veche. E mișto.

Și, uite-așa, sunt total îndrăgostită de el din nou. Nu mă pot abține. Pasiunea mea majoră nu este pe potriva furiei mele minore. Un mic zâmbet îmi rotunjește buzele.

— Ei bine, mulțumesc! Că nu mi-ai invadat-o prea tare, bănuiesc.

Consider că poate Morgan și Dragă Gabby au avut dreptate. Poate că trebuie să-i dau lui Charlie – și altor oameni de vârsta mea – o șansă să mă surprindă. La urma urmelor, în seara asta a mers relativ lin. Dau să plec, mândră de mine pentru că de data asta m-am descurcat atât de

bine fără să vorbesc despre înmormântarea pisicii moarte.

— A mai murit o pisică? strigă el după mine în timp ce mă îndepărtez. Râd și mă întorc pe călcâie.

— Nu, doar mă duc acasă.

— Pot să merg cu tine?

— Mda, cred că da.

Sunt extrem de fericită pe dinăuntru, însă nu vreau să mă comport nici pe departe la fel de entuziasmată pe cât mă simt. Ceva îmi spune că Charlie Reed nu a fost nevoit niciodată să se străduiască foarte tare cu o fată și vreau ca el să știe că eu sunt diferită. Nu din pricina XP, vreau să spun, ci doar pentru că sunt eu.

— Bine, în regulă.

Mergem încet pe mijlocul drumului. Nu mai sunt mașini prin preajmă pentru a ne face griji, așa că pur și simplu hoinărim și flecărim. E liniște în jur și ecoul pașilor noștri reverberează din pereții caselor adormite pe lângă care trecem. E drăguț. Tihnit.

— Așadar, ai fost școlită acasă? repetă Charlie după ce îi spun. Asta-i bestial!

Mă gândesc la acele seri în care exersam cu tata tabelul periodic al elementelor sau constelațiile sau conjugările la Latină. Evaluarea pe care a făcut-o Charlie este atât de eronată, încât pare comică.

— A fost mai degrabă opusul, îi spun, apoi adaug: Tata e foarte protector.

Bănuiesc că până acum asta trebuie să fi devenit destul de limpede.

Charlie privește la stânga, la dreapta, sus la cer, apoi din nou la mine.

— El nu ne urmărește chiar acum, nu-i așa?

— O, ba da, absolut. Sigur are o dronă ridicată care ne supraveghează.

Râde. Și apoi râd și eu, în mare pentru că sunt uimită că l-am făcut pe el să râdă. Cine știa că viața mea putea să treacă de la a mă simți groaznic de abătută la acest gen uluitor de euforie, toate în decurs de douăzeci și patru de ore?

— Deci, aș cam avea nevoie să știu... ce părere ai? îl întreb.

— De faptul că tatăl tău ne urmărește cu o dronă? E cam exagerat, nu crezi?

Izbucnesc din nou în râs.

— Vreau să spun, ce părere ți-ai făcut despre cântece? Pe care le-ai citit. Fără permisiunea mea.

Ridică din umeri.

— Nu știu, pe bune. Nu poți să *citești* un cântec. Ar trebui să le ascult.

Mă opresc din mers. Suntem aproape de casa mea și pun pariu pe zece dolari că tata stă în camera de zi, zgâindu-se alternativ la aplicația Găsește iPhone-ul și pe fereastra din față, așteptându-mă să intru înapoi pe ușă. Ultimul lucru pe care vreau să-l am de făcut este să-i explic cine este Charlie și de ce sunt aici cu el.

— Asta este casa ta? mă întreabă, arătând spre una aflată drept în fața noastră.

Gesticulez dincolo de cea care crede el că este, o stradă mai sus pe deal.

— Nu, e aceea. Dar tata doarme iepurește și aş prefera să nu-l trezesc. Charlie privește lung spre locul unde locuiesc.

— Nu pot să cred că nu ne-am mai întâlnit niciodată până acum. Probabil că m-am dat cu placa prin fața casei tale în fiecare zi în drumul meu spre antrenamente.

— Antrenamente? îl întreb, cu toate că știu, desigur, la ce se referă.

Cum aş putea să nu știu? Avea întotdeauna acel rucsac cu Purdue Penguins în spate, placa și tot soiul de diverse articole vestimentare de înot îndesate la subraț în timp ce trecea prin fața casei mele. Ca să nu mai menționez de faptul că numele lui era în ziarul local în fiecare săptămână când doboră recorduri în cadrul ultimelor competiții ale sezonului.

— Mda, am făcut înot de performanță.

Și, uite-așa, adorabila scânteie din ochii lui se stinge.

— Ai făcut?

O altă ridicare din umeri.

— Poveste pentru altă zi.

Schimb brusc subiectul, sperând că el va reveni la a fi Domnul Nonșalant.

— E bizar, nu-i așa? Că tu știi care este casa mea.

— Sigur.

Charlie încă pare trist. Vraja dintre noi s-a destrămat. Poate data viitoare – dacă va exista o dată viitoare – o vom recăpăta. Deocamdată, mă gândesc c-ar trebui pur și simplu să dispar iar.

— Ei bine, trebuie să plec. Ți mulțumesc că m-ai condus acasă! îi spun.

Apuc să fac doar doi pași în sus pe deal, când Charlie spune poate cele mai grozave zece cuvinte:

— Hei, Katie! Ai vrea poate să facem ceva într-o zi?

Mă răsucesc pe călcâie.

— Împreună, vrei să spui?

Charlie râde, revenit la obișnuita lui personalitate relaxată.

— Nu, am vrut să spun în general, tu singură, în viață. Bineînțeles că m-am referit la noi, împreună.

Mă îngrijorează cum îi voi explica lui Charlie circumstanțele mele extenuante, și dacă tata va fi măcar de acord vreodată să mă lase să ies cu el, și dacă aş putea să păstrez turuitul la un minim, chiar dacă acceptă. Dar atunci îmi dau seama: acesta este Charlie Reed. Băiatul Viselor. Trebuie să încerc. Pentru Morgan și Dragă Gabby, dar mai ales pentru mine.

— Eu... sunt cam ocupată în timpul zilei. Sunt liberă cu adevărat numai serile, îi spun, sărind peste toate părțile complicate.

— Pot să fiu liber serile, spune el cu o adorabilă ridicare din umeri.

— Atunci, scrie-ți numărul de telefon aici, îi cer, ducându-mă înapoi spre el și frunzărind prin carnet pentru a găsi un loc pentru el care să nu fie plin de mâzgălituri, versuri pentru cântece și acorduri.

Și atunci îl văd. Numele lui este deja scris cu litere de tipar îngrijite pe prima pagină goală disponibilă. Numărul lui de telefon este scris imediat lângă nume.

Mă opresc brusc.

— Ooooooooooh! Oh, asta a fost o idee isteată.

Charlie îmi aruncă un alt zâmbet bun de topit inimi.

— Încă una din mutările mele. Sunt de modă veche.

Și apoi pur și simplu stăm acolo, zâmbindu-ne unul celuilalt. După un timp, devine cam penibil că niciunul din noi nu face nicio mișcare să plece. Așa că-i spun la revedere de-adevăratelea de data asta și o iau la fugă în sus, pe deal, spre casa mea.

Am o întâlnire! Cu Charlie Reed! Mă răsucesc pe călcâie pentru a-i face din mână în chip de noapte bună și descopăr că încă stă acolo, privindu-mă și zâmbind. În loc să mă simt stingherită de data asta, simt că îmi este foarte cald. Ca și cum înăuntrul meu ar fi fost aprins un foc.

Pe mine. Charlie Reed m-a invitat *pe mine*.

Asta e ceva cu totul nou – să-mi placă un Charlie în carne și oase și nu

doar varianta din rodul imaginației mele în fața ferestrei, și destul de probabil să mă placă și el. E puțin cam înspăimântător. Într-un sens bun. Cred că-mi place.

Morgan năvălește în camera mea a doua zi după-amiază când mă trezesc.

— SPUNE-MI. TOT.

Eu îi trimisesem deja un mesaj cu ceea ce se întâmplase, dar ea voia să audă din gura mea. Se tolănește de-a latul patului meu în timp ce încerc să relatez întocmai toate cuvintele și expresiile lui Charlie. Descriu modul în care luna dansa între noi în timp ce mergeam spre casă, cum m-a invitat în oraș la o întâlnire și cum numele și numărul lui de telefon erau deja în carnetul meu, așa că trebuie să fi fost ceva premeditat, nu doar o toană sau, și mai rău, o greșală. Ea îmi zâmbeste și îi zâmbesc și eu, și mă simt stupid, dar și stupid de fericită.

— Asta e atât de romantic, încât mă dezgustă, spune când termin.

Oftez și duc o mână la inimă. Bate mai rapid decât e normal, chiar și o zi mai târziu.

— Știu. A fost perfect.

Morgan se ridică în capul oaselor și mă ia de mâini.

— Așadar, el n-are nimic împotrivă în legătură cu XP-ul tău, hm? Știam eu că n-avea să fie un ticălos în această privință. Țăsta este singurul motiv pentru care l-am lăsat să-ți înapoieze el carnetul, jur. Altminteri nu l-aș fi lăsat niciodată să-și pună etichete infecte pe el.

Încep să-mi rod o unghie. Încerc să fiu nonșalantă și să evit să-i spun adevărul, dar Morgan mă cunoaște mult prea bine.

— Nu! Katie, pe bune, oftează ea adânc. Nu i-ai spus? Crezi că nu o să afle atunci când o să începi să te topești în fața lui ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest? Băieții sunt tâmpiți, dar nu chiar *atât* de tâmpiți.

Tresar.

— Nu s-a ivit ocazia.

— Cum adică nu s-a ivit ocazia? țipă Morgan.

Îi pun mâna la gură. Categorie, tata nu trebuie să știe că (a) îmi place un băiat care (b) m-a invitat să ies cu el după (c) ce am omis să-i spun despre boala mea care este extrem de rea. Ea scoate limba și începe să mă lingă pe mână până ce i-o iau de la gură.

— Vreau să spun, șoptesc eu, sperând că va pricepe aluzia să lase

glasul mai mic aici, el nu m-a întrebat dacă am vreo boală genetică în care soarele mă va ucide și nu am spus da.

Morgan începe să spună altceva, dar eu reiau ideea înainte ca ea să poată să înceapă să mă înnebunească iar.

— Ascultă-mă! Când oamenii află că ești bolnav, încetezi să mai fii o persoană și devii, gen, o cauză. Și asta strică tot.

Pentru prima dată în viața ei, Morgan nu se poate gândi la o replică isteată. Doar mă înghiontește cu piciorul. Înțeleg că vrea să spună: *Amice, știu. E nasol.* Îi ofer un zâmbet vag, deoarece știu că știe, cel puțin pe cât de bine poate. Înțelege cât de mult mă zbat cu faptul de a nu fi capabilă să nu pot face lucrurile pe care vreau să le fac. Dar, de asemenea, știm amândouă că nu există niciun afurisit de lucru pe care oricare din noi să poată să-l facă în legătură cu asta.

— Promit să-i spun. Data viitoare când îl văd, bine? Nu că aș ști când va fi asta...

— O, ba știi, îmi zice Morgan, sărind de pe pat. Știi tipul enervant care lucrează cu mine la magazinul de înghețată?

— Tocilarul pe care îl urăști? Care mai este, în mod clar, îndrăgostit de tine?

— Bleah, vrei, te rog, să încetezi să mai spui asta? protestează ea. Și, da, Garver. Părinții lui sunt plecați din oraș și el dă o petrecere în seara asta și mi-a spus să aduc prieteni. Așa că am de gând să te aduc pe tine, iar tu ai să-l aduci pe Charlie.

În seara asta? Nu sunt pregătită pentru asta. Am nevoie de timp să-mi găsesc îmbrăcămintea potrivită, poate să mă tund și, nu știu, să-mi cumpăr cosmetice și să-mi dau seama cum să le aplic de vreme ce de obicei nu mă duc în niciun loc care să necesite un chip la modă și nu am nici cea mai vagă idee de unde să încep.

— Cum? Nu, nu, nu! Nu pot... Asta nu e... Nu trebuie să aștept ca el să mă sune sau ceva de genul ăsta?

— Absolut! Morgan încuviințează. Și atunci pajul său va trimite un bilețel printr-un porumbel, întrebând dacă n-ați vrea să vă uniți regatele. Ce e asta, Anglia secolului al XVIII-lea? Fir-ar să fie, ești o femeie sexy, tânără, șmecheră, responsabilă pentru propria-i viață și îi trimiți mesaje oricând binevoiești!

Îmi aruncă mobilul meu.

— Ai încredere în tine! Spune-i ce ai de zis.

Privesc lung telefonul. Mintea mea este la fel de goală ca ecranul. Nici gând să fac asta.

— Dacă nu-i trimiți un mesaj, i-l trimit eu, mă avertizează Morgan.

Știu că se va ține de promisiune, așa că încep să tastez. Merg cu primul lucru la care mă pot gândi, fără să editez sau să mă răzgândesc. *Bună, prietena mea dă o petrecere în seara asta, dacă vrei să vii.* Apăs pe TRIMITE înainte să mă pot răzgândi.

— Dar fă-o puțin pe inabordabila, zice Morgan în minutul în care mesajul meu ajunge în stratosferă.

Bine. Mai tastez ceva. *Nu-mi pasă dacă vii sau nu.* Trimis. Poftim. Și mai bine.

— Și asigură-te că știe că nu este singurul motiv pentru care mergi la petrecere, continuă ea.

Am o mulțime de prieteni, adaug iute. Iisuse, de ce trebuie să fie atât de complicat?

Morgan îmi înșfacă mobilul și citește capodoperele mele. Geme.

— Ce e?

— Mai ții minte pisica moartă?

Încuviințez.

— Asta e exact la fel, îmi spune ea.

— Ba nu, nu este! strig.

— Va crede nu numai că nu-l placi, ci că de fapt îl urăști, îmi comunică Morgan.

— Drege-o, atunci!

Înainte să poată să înceapă să curețe mizeria, telefonul meu bâzâie. Morgan îi aruncă o privire și apoi din nou se uită la mine. Rânjește.

— Nu contează. Bine jucat, draga mea prietenă. Bine jucat.

— Cum? Sunt mai confuză ca oricând. Pe bune că nu înțeleg cum funcționează astea.

Ea ridică telefonul, astfel încât să pot să citesc ce scrie pe ecran. E răspunsul lui Charlie. *Mă bag.*

Nu mă pot opri din zâmbit. Nu știu cum a funcționat sau de ce, dar a funcționat.

— Acum trebuie să-l convingem pe tata să mă lase să merg, îi spun în șoaptă, arătând cu degetul mare spre ușa închisă.

— Las' pe mine, zice Morgan, și iese în fugă din camera mea pentru a vorbi cu el.

O ajung din urmă la timp pentru a-l auzi spunând:

— Nu cred că e o idee bună, Morgan. Nu-i cunosc părinții, nu știu ce fel de petrecere este, Katie nici măcar nu-i cunoaște pe acești puști.

Se precipită prin bucătărie, golind mașina de spălat vase, punând vasele la locul lor, îndreptând sertarul cu tacâmuri, orice pentru a evita contactul vizual.

— Îl cunosc pe Garver! protestează Morgan. Lucrez cu el. E un tip de treabă. Va fi o petrecere cuminte, sigură, potrivită în viziunea părinților.

Tata încetează să mai trebăluiească preț de o secundă, un zâmbet luminându-i chipul anterior îngrijorat.

— Asta sună atât de plictisitor! Ce părere ai să comand mâncare chinezească și să ne uităm la filme pe Netflix...

— Tată! mă răstesc eu.

Iese mai dur decât aș fi intenționat. Chipul tatei face cute. Nu pot să suport cum întreaga lui existență pare să atârne de nevoia imperioasă de a mă proteja de cele mai inofensive lucruri de pe planetă. Am optsprezece ani, nu sunt un țănc care să dea peste o măsuță de cafea sau să se rostogolească pe scări dacă e lăsat nesupravegheat prea mult timp. Soarele nu mă va ajunge. Pot să mă duc la o petrecere de tocilari fără ca dezastrul să lovească. *Trebuie* ca el să înțeleagă asta.

— Sunt un copil bun. Știi că n-am să fac nimic nebunesc, continui, mai blând de data asta. Dar dacă rămân aici încă o noapte, ascultând cum toți ceilalți își trăiesc viețile dincolo de fereastra mea, s-ar putea să *înnebunesc*.

Vocea mi se frânge și sunt nevoită să mă ciupesc ca să nu încep să plâng. De obicei mă străduiesc foarte tare să nu-mi pară rău pentru mine și să fiu recunoscătoare pentru ceea ce am, dar acum, că am gustat un pic din „normal”, e ca și cum nu ar exista cale de întoarcere. Am nevoie de mai mult de doar patru pereți și de o chitară pentru a fi fericită. Am nevoie de o viață adevărată.

— Te rog, te rog, lasă-mă să mă simt normală!

Nu mă sfiesc să-l implor pentru a căpăta ce vreau, dacă asta înseamnă să petrec mai mult timp cu Charlie Reed.

— Îți voi trimite mesaje din oră în oră. Iar mâine putem comanda prea mult *lo mein*^{7} și să facem un maraton de filme.

Tata oftează și deschide gura. Sunt sigură că are pe vârful limbii o altă scuză jalnică, dar bine intenționată, despre motivul pentru care nu ar

trebui să merg. I-o tai din scurt, aruncându-mi brațele în jurul lui și dându-i o îmbrățișare uriașă.

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! Ești cel mai bun tată din lume!

— Dacă spui asta, atunci în mod cert voi lua hotărârea greșită, murmură el.

Totuși, nu spune nu. Așa că o apuc pe Morgan de mână și fugim sus în camera mea, înainte ca el să se poată răzgândi. Mobilul îmi bâzâie tot timpul.

— Bine, Charlie zice că ne întâlnim acasă la Garver la opt, îi spun lui Morgan.

Ea icnește.

— Trebuie să ne pregătim!

Îmi verific ceasul.

— Avem trei ore.

— O, DUMNEZEULE, deja suntem în urmă!

Aceasta e o întorsătură de situație ciudată, de vreme ce Morgan este cam cea mai nepăsătoare persoană în ceea ce privește îmbrăcămintea. În mod normal, poartă jeanși și un tricou obișnuit, apoi își trănțește un fes tricotat pe cap și *voilà!* A ieșit pe ușă.

— Cine ești și ce-ai făcut cu cea mai bună prietenă a mea?

— Amice. Te întâlnești cu tipul pe care l-ai dorit cu pasiune timp de un deceniu...

Mă încrunt.

— Nu prea pot să mă gândesc că îl doream cu pasiune când aveam opt ani; nici nu poți să te gândești că cei de opt ani au...

— Semantică, spune ea, fluturând din mână. Tu te cuplezi cu un tip pe care îl iubești de mai bine de zece ani...

— Cine a spus că mă cuplez? Nu am niciun pic de experiență în acel domeniu. Și nu e ca și cum voi face tot ce vreau doar pentru că tata în sfârșit mă lasă să merg la o petrecere!

— Nu sugeram că trebuie să faci ceva din ce nu vrei să faci, spune Morgan. Cu toate că eu cred c-ar fi mare păcat pentru o fată superbă ca tine să trebuiască să moară virgină...

— O, DOAMNE-DUMNEZEULE, MORGAN! țiș-șoptesc eu. Nu-mi pierd virginitatea cu un tip cu care am vorbit exact de două ori în viața mea. Și îți mulțumesc pentru votul de încredere, dar nici nu plănuiesc să mor prea curând.

Se scurge un moment stânjenitor. Avem o mulțime din astea, deoarece, în pofida faptului că ne spunem una alteia totul, lăsăm o mulțime de lucruri nespuse.

— Uite, tot ce spun este că seara asta e foarte importantă. Asta este, gen, ceea ce ai visat dintotdeauna. Tocmai i-ai spus tatălui tău – ajungi să fii *normală* măcar o dată. Însă se întâmplă ca eu să cred doar că ai așteptat prea mult timp să te împaci cu ideea normalului. Seara asta va fi al naibii de fantastică, și tu la fel.

— Va fi? Și eu?

Ea încuviințează.

— Dap. Fără îndoială.

Morgan se duce spre dulapul meu și începe să-l răvășească. Nu are prea multă treabă. Sincer, în cele mai multe zile stau în casă îmbrăcată în colanți și cu o bluză de trening, pentru că... de ce să nu te simți confortabil când nu te duci nicăieri?

— Astea sunt toate hainele tale? mă strigă dinăuntru, vocea ei reverberând din pereți.

— Da, dacă nu iei în calcul și cele două rochii pe care le-am comandat atunci când am crezut că tata avea să mă lase să merg cu tine la concert în Seattle, dar apoi a zis nu, deoarece ar fi trebuit să plecăm înainte să apună soarele, îi spun. Tot uit să-l rog să le trimită înapoi. Probabil îmi făceam speranțe deșarte că avea să se răzgândească.

Morgan își ițește capul din nou din dulap.

— Unde sunt? vrea ea să știe. Și de ce aveai nevoie de două? Plănuiai să-ți schimbi garderoba astfel încât paparazzi să nu te prindă purtând același lucru mai mult de o oră la debutul tău în Seattle?

Râd.

— Aveam de gând să o aleg pe cea care arată cel mai bine și să o returnez pe cealaltă. Dar apoi nu a trebuit să aleg niciuna și am uitat să le returnez pe ambele.

Apuc cutia de sub pat și i-o dau. Mai întâi ea scoate o rochie-salopetă scurtă, mulată, neagră, cu spatele în bride. Nu știu cum am crezut vreodată că tata avea să mă lase să ies din casă îmbrăcată așa, prin urmare e un lucru bun că a ieșit din discuție. În continuare, ridică o delicată rochie din dantelă ivoar. Este tot scurtă și sexy, dar într-un stil mult mai elegant, de doamnă.

Morgan îmi aruncă rochia din dantelă.

— Dacă tot ești atât de disperată să-ți păstrezi virginitatea, eu aș merge cu asta.

Adevărul: e o alegere grozavă pentru ceea ce am plănuț, adică să-l fac pe Charlie Reed să se îndrăgostească nebunește de mine. Mă duc la baie. Dezbrăcându-mă de combinația mea obișnuită de colanți cu tricou, mă strecor în rochie și îi închei fermoarul.

Mă verific în oglindă, sperând că m-am transformat, cumva, într-un supermodel seducător. Nup. Arăt drăguță, în mare ca întotdeauna, numai că într-o ținută frumoasă. Jenant.

Ies pentru a i-o arăta lui Morgan, schimonosindu-mă.

— Mă simt atât de stupid! Ca și cum aș fi o fetiță care a dat iama în garderoba mamei.

Morgan își înalță capiii și mă examinează lung.

— Este absolut perfectă!

— Cum poți să spui asta? protestez. Sunt doar eu, cea veche, într-un ambalaj elegant.

— Șșt! Să găsim ținuta potrivită este doar prima parte din pregătire, îmi zice ea. Încă mai trebuie să te pieptănăm și să te machiem. Când voi termina, nici n-ai să te mai recunoști.

E nostim, deoarece, așa cum am spus, Morgan e cu adevărat băiețoasă în felul în care se îmbracă și se poartă, dar cine să fi știut că se pricepe atât de bine la contururi și la tuș cu codițe și la creme BB și la seturi de rujuri și la orice altceva? (Fac o mulțime de cumpărături online noaptea târziu. Nu-mi pot imagina că sunt singura...) Mi le aplică pe toate pe față, de parcă ar fi un make-up artist profesionist.

Un minut, arăt ca un animal ciudat de la grădina zoologică, cu dungi de diferite culori pe obraji și pe frunte; în următorul, totul este amestecat și arăt nebunește de natural, dar și mult mai cizelată decât atunci când mă rostogolesc din pat dimineața.

Mă mai zgâiesc puțin la treaba de expert în machiaj. E cu adevărat impresionant.

— Nu pricep cum ai făcut asta.

• • • • •

Țopăind, Morgan coboară prima pe scări, iar eu o urmez îndeaproape. Tata stă în foaier, privindu-ne lung. Rămâne cu gura căscată. Sper că asta înseamnă *Arăți drăguț*, nu *Marș înapoi în camera ta și șterge-ți tot*

machiajul, domnișoară.

— V-o prezint pe Katherine Price din Washington, anunță Morgan, de parcă ne-am face debutul la vreun bal mascat.

Tata tot nu spune nimic.

— Arată caraghios? întreb. Fiindcă pot să mă schimb.

Tata își drege glasul.

— Peanut, arăți uluitor! spune el într-un final, cu o voce tremurată. Ești tare frumoasă! Exact ca mama ta.

Zâmbesc. Este exact ceea ce trebuie să spună. Exact lucrul pe care aveam nevoie să-l aud în acest moment. El ne privește în timp ce ieșim în fugă din casă. Mă întorc și îi ofer un zâmbet uriaș. *Voi fi bine.*

O știu cu adevărat. După expresia de pe chipul său, am impresia că de data asta și tata o crede. O apuc pe Morgan de mână și ne grăbim să ieșim din raza lui vizuală înainte ca el să se poată răzgândi.

8

Casa lui Garver nu e departe de a mea. Chiar și mergând încet, complotând cu Morgan cum ar trebui să mă comport cu Charlie în seara asta, ajungem în zece minute. Vechea casă victoriană are o verandă de jur împrejur, dotată cu un balansoar care arată perfect pentru a absorbi zilele însorite în vreme ce privești cum trece timpul. Aș vrea să mă pot bucura de acea plăcere simplă. Mă cam enervează când mă gândesc la oamenii care pot și adesea nu o fac.

Garver apare la ușă fără ca noi să fi trebuit să ciocănim. E de înălțime și greutate medii și are părul mai lunguț, brunet și cârlionțat, un chip de băiețuș drăgălaș și zero coșuri. Nu există aspecte majore de tocilar la el pe care să le pot detecta, în afară, poate, de tricoul lui cu DE CE SUNT AICI. Cu certitudine nu e nici pe departe atât de tâmpit pe cât pretinde Morgan mereu.

Ochii lui Garver se luminează când o vede.

— Ai venit! strigă el.

— Să nu pari atât de încântat, îi spune ea. Sau s-ar putea să mă răzgândesc.

O calc pe degetele de la picior: *Fii drăguță*. Ea își scoate piciorul de sub talpa mea fără să ia cunoștință de mesajul meu tăcut.

— E vreo șansă ca tu sau prietena ta cea sexy să știți cum să scoateți bere dintr-un butoi?

Morgan trece pe lângă Garver, trăgându-mă după ea. Se oprește brusc în bucătărie. Doi dintre prietenii lui Garver – unul cu o tunsoare castron și cu papion, celălalt cu sprâncene à la Dl. Spock^{8} și cu pantaloni de culoare muștar, până la glezne – încearcă să deschidă chestia aia cu un cuțit de masă.

Morgan îl privește lung pe Garver, nevenindu-i să creadă.

— Nu ai luat un robinet?

El ridică din umeri, cu palmele în sus.

— N-am știut că sunt lucruri separate! De ce mi-ar vinde un butoi de bere la care nu pot să umblu?

Morgan se învârte prin bucătărie, apoi aruncă o privire în camera de zi. Îi cade fața și rostește pe mutește *Îmi pare rău* către mine. E îngrozită

și nici măcar nu încearcă s-o ascundă.

— Garver, ce naiba?! Asta chiar e o petrecere cuminte, sigură, potrivită în viziunea părinților!

Garver arată spre masa de bucătărie. Pe ea se găsesc câteva gălețușe de înghețată, un tub de frișcă, ceva bomboane colorate și un flacon de Magic Shell^{9}.

— Petrecerile cuminți au *baruri de înghețată sundae*^{10}?

Morgan îl plesnește. Îi privesc pe prietenii lui – după înfățișare, probabil că într-o bună zi vor fi ingineri în industria aerospațială –, care au zero noroc ca berea să fie eliberată din butoi. Gen, probabil că-și vor da seama cum să populeze planeta Marte, însă nu pot să scoată berea dintr-un butoi.

— Asta e tare mișto! urlu eu.

— N-o asculta, îi spune Morgan lui Garver în timp ce mă prinde de braț și mă trage deoparte. N-a mai fost niciodată până acum la o petrecere, așa că nu-și dă seama cât de cumplită este situația. Plecăm de aici.

Garver fuge înaintea noastră și îi taie calea lui Morgan înainte ca ea să poată să iasă pe ușa din față.

— Plecați?! Dar am făcut o grămadă de *chili*.

Morgan își dă ochii peste cap.

— *Chili* nu e mâncare de petrecere.

Bate cineva la ușă. Pe chipul lui Garver se citește ușurarea.

— Vezi? Petrecerea de-abia începe. Se uită pe vizor. Uau, stai un pic! Ce caută Charlie Reed aici?

Înainte să apuc să spun că eu l-am invitat, Garver deschide ușa larg. Îi urează bun-venit lui Charlie, îl bate pe spate ca pe un vechi amic și îl conduce înăuntru.

Charlie privește dincolo de el și privirile ni se întâlnesc. *Vâj!* Suntem extrem de prinși unul de celălalt. Nimic altceva nu pare să mai conteze. Toți ceilalți încetează să mai existe.

— Uau! șoptește el. Bună!

Ceva legat de expresia lui mă face să mă gândesc că Morgan merită un bacșiș uriaș pentru machiajul meu. Ea îmi dă un ghiont cu cotul și ne zâmbește în timp ce noi ne zâmbim unul altuia. Știu ce vrea să spună. E greu să-ți scape cât de tare vibrăm.

— Bună! îi răspund la salut.

Să te uiți la Charlie e ca și cum ai privi țintă la soare – și cu toții știm cât de periculos ar fi acest lucru pentru mine –, așa că încerc să mă uit în altă parte. Arunc o privire în bucătărie, unde Sprâncene à la Dl. Spock s-a decis că e o idee grozavă să tragă cu un sucitor în butoiul cu bere. Desigur, acesta ricoșează din butoi – acel obiect sigur e făcut, gen, din titan – și îl lovește drept în față. Și tot nu există bere. Vânătăi, probabil că da, dar bere, ioc.

Pe moment sunt recunoscătoare că asta nu e vreo petrecere uriașă cu multă băutură, unde aș fi nevoită și să mă confrunt cu situația de a sta de vorbă cu oameni care de fapt știu să pună un robinet unui butoi cu bere și nu servesc înghețate *sundae* și *chili* pe post de mâncare pentru petreceri. Petrecerea cuminte, sigură și potrivită în viziunea părinților este cam tot ce pot să suport în acest moment anume.

Mai departe, tipii aduc un ciocan din lemn, un fel de pană și o rolă de bandă adezivă izolantă. Aliniază articolele pe blatul de bucătărie asemenea unor instrumente chirurgicale. Oftez. O să dureze ceva timp.

— Poate c-ar fi mai bine să ne așezăm pe verandă în timp ce acești tipi se descurcă cu butoiul? sugerez eu.

Charlie mă urmează afară, se așază alături de mine pe balansoar și ne legănăm înainte și înapoi. Privesc cu ochii pierduți la cer. El mă privește pe mine cu ochii mari.

— Arăți uluitor, îmi spune.

— E opera lui Morgan, îi zic cu o fluturare din mână, încercând să alung complimentul și toată îmbujorarea jenată care îl însoțește.

El clatină din cap.

— Nup.

Sunt gata să protestez împotriva acestui nu, când Garver se năpustește pe verandă. Ține în mâini două castroane cu *chili*. Nu vreau să-i rănesc sentimentele, dar nici nu vreau să răsuflu *chili* în preajma lui Charlie.

— Pentru dumneata, preabune domn, zice Garver, dându-ne fiecare câte un castron. Și pentru dumneata, *mademoiselle*.

— O, îți mulțumesc tare mult, dar nu pot. Sunt... alergică, îi spun.

— Eu sunt alergic la pisica ta moartă, însă asta nu mă împiedică să ies cu tine, nu-i așa? Încearcă-l, o să-ți placă, spune Charlie, făcând din ochi.

Ia o gură, înghite și ridică degetul mare în semn de OK.

— Delicios, amice!

Garver încearcă din nou să-mi întindă castronul, dar eu ridic mâinile

în sus.

— Nu. Mulțumesc! Pe bune.

— Ești sigură? mă întreabă.

Dau aprobator din cap, așa că el începe să înfulece. Charlie face o mutră, se apleacă și șoptește:

— Înțeleaptă decizie. Are gust de fund.

Încă chicotesc la afirmația lui Charlie, când Morgan iese din casă. Garver se oprește din mestecat pentru a se zgâi la ea. O picătură de sos de vită stă să-i cadă de pe bărbie.

— M-am gândit că vom avea mulți invitați, comentează Garver. Dar așa ne rămân nouă mai mult *chili* și bere, nu?

Unul dintre prietenii lui Garver își ițește capul pe ușa de la intrare și spune:

— Ți-am spus eu să nu te pui cu o majoretă!

— Care majoretă? întreabă Morgan.

— Blonda cea rea cu Cadillacul acela mare, răspunde Garver cu gura plină.

— Zoe Carmichael? țipă Morgan.

Slavă Domnului că noi suntem aici și nu acolo, gândesc eu.

— Mda. Zoe, zice Garver încuviințând. Și ea dă o petrecere. Trebuie să ne fi corupt participanții.

— N-ar trebui să mergem acolo? sugerează Charlie.

Adrenalina se descarcă în corpul meu. Nu e nicio șansă ca eu să mă duc la petrecerea lui Zoe. Dar, de asemenea, nu e nicio șansă să *nu* mă duc acolo, dacă acolo merge Charlie. Ce problemă dificilă!

Umerii lui Garver se pleoștesc. Oricine poate să vadă cât de important este pentru el să o impresioneze pe Morgan. Ceea ce nu prea îi reușește, însă cel puțin încearcă. Dacă plecăm cu toții, nu mai e nici măcar o posibilitate.

— Of! Frate, aveți de gând să vă luați tălpășița?

— Nu-și ia nimeni tălpășița. M-am gândit doar că am putea muta întreaga treabă la ea acasă.

Charlie se uită la mine pentru a-mi cântări reacția.

Îi evit privirea și mă uit la Morgan, gen *Ce-ar trebui să fac acum?* Ea se uită la mine și clatină din cap. Mă uit din nou la Charlie și clatin și eu din cap.

— Știi că ți-am spus că tata e superstrict? Ei bine, nu pot să merg

nicăieri în afară de locul în care am zis că mă duc, altminteri voi fi pedepsită toată vara.

— N-ai putea, gen, să-i trimiți un mesaj și să-i spui că ți-ai schimbat planurile? mă întreabă Charlie.

Ridic din umeri.

— Nu așa funcționează lucrurile cu tata. După cum ți-am spus, el este cam supraprotector.

— Dă-mi voie să te conduc acasă și putem să-i explicăm împreună, se oferă el.

Mișc din cap ceva mai tare de data asta. Tata nici măcar nu știe că Charlie există. Ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac este să-i explic cine este, cum ne-am cunoscut și că acum vrem să mergem împreună la o petrecere unde se bea alcool.

— Bine, atunci, să rămânem aici, spune Charlie și nici măcar nu pare supărat pentru asta.

• • • • •

După o jumătate de oră, butoiului încă nu i s-a dat cep, *chili*-ul a fost mâncat și am curățat de înghețate barul minuțios aranjat al lui Garver. Charlie și cu mine am rămas uitându-ne insistent unul la altul, conversația sfârșindu-se încetul cu încetul, până nu a mai rămas nimic. Sunt disperată să nu las ca prima mea întâlnire adevărată cu el să fie și ultima. Și dacă noaptea asta devine mai apatică, sunt sigură că asta este o posibilitate demnă de a fi luată în calcul.

— Hai să mergem! rostesc impulsiv. La cealaltă petrecere. Ce nu știe tata, nu are cum să-i facă rău.

Morgan îmi aruncă o privire gen *Ți-ai pierdut de tot mințile?* Mă înfior. În situații disperate se impun măsuri disperate.

— OK, grozav! spune ea, ținându-mă cu o privire dezaprobatore. Dă-mi voie să-mi iau pașaportul, deoarece Zoe Carmichael e satana și casa ei este cel mai probabil portalul spre iad.

Garver izbucnește în râs.

— Taci, Garver, asta nici măcar n-a fost o glumă bună! îi spune, încercând să se poarte de parcă nu i-ar plăcea faptul că el îi apreciază umorul. Și, Katie, îți dai seama că vorbim aici despre *Zoe Carmichael* Știi tu, fata care practic ți-a stricat...

O întrerup înainte ca ea să poată să spună „viața” ori să rostească

cuvintele „Fata-Vampir”.

— Sunt sigură că va fi bine, spun iute.

— Zoe e inofensivă, ne asigură Charlie pe amândouă. E ca un țânțar cu o mașină foarte scumpă.

Morgan mă apucă de braț și mă trage din balansoar.

— Băieți, ne întoarcem într-o secundă, zice ea, și mă târăște în casă.

O urmez, aruncând o privire peste umăr spre Charlie în timp ce ne îndepărtăm. Are o expresie de absolută confuzie, gen *Nici eu nu știu*.

— Nu trebuie să mergi acasă la Zoe numai pentru că tu crezi că este ceea ce vrea Charlie să facă, îmi zice, odată ajunse înăuntru.

— Știu asta. Privesc fix la picioare și mi le mut puțin. Aș cam vrea să văd cum e, de fapt, o petrecere adevărată de liceeni. Fără supărare pentru Garver. El e de treabă. Înghețata a fost bună. Dar până și eu cred că e cam jalnic aici. Petrecerea asta e ușor mai captivantă decât să mă uit la filme pe Netflix împreună cu tata.

Morgan mă prinde de bărbie și mă sfredelește cu o privire mirată.

— Ești sigură?

Dau afirmativ din cap, prinzându-i mâna în mâna mea și inspirând adânc.

— Sunt sigură. Dragă Gabby m-a inspirat. Nu pot să las XP să mă mai rețină.

Morgan oftează și își pune mâinile în șold.

— Ești tare caraghioasă.

— Nu mă duc dacă nu mergi și tu.

— Ești nașpa, Katie, îmi zice.

— Nu încerc să fiu, îi spun. Nu mă pot abține. Am descoperit că îmi place să fiu normală. Îmi pare rău.

Morgan îmi aruncă o privire exasperată și iese pe verandă. O urmez acolo.

— Deci? întreabă Charlie când ne vede.

— Încă indecisă, răspunde Morgan. Vreau să spun, Garver a organizat un bairam drăguț...

Garver sare în picioare.

— Ăăă, Charlie și cu mine am discutat și noi suntem de părere că e în interesul nostru să mutăm treaba în celălalt loc de întâlnire.

— Nu trebuie să te prefaci, Garver, îi spune Morgan. Dacă preferi să rămânem aici, e OK pentru toți. Pe bune.

Garver scutură din cap.

— Nu, sincer. Hai să mergem!

Morgan pare în continuare neconvinsă.

Charlie începe să scandeze:

— Mor-gan! Mor-gan! Mor-gan!

Garver și cu mine ne alăturăm o secundă mai târziu, așa că acum suntem un cor de încurajări:

— MOR-GAN! MOR-GAN! MOR-GAN!

— Bine, concede ea în cele din urmă. Dar să nu veniți la mine plângând atunci când Zoe vă va condamna pe toți la o existență de foc veșnic și pucioasă.

Ovaționăm cu toții. O cuprind în brațe.

— Ești cea mai bună prietenă pe care ar putea să și-o dorească cineva, îi șoptesc la ureche.

— Sper din toată inima că nu ai să ajungi să regreti asta, îmi spune și ea în șoptă. Dar să știi că voi fi mereu acolo, chiar dacă vei regreta. Să dau de pământ cu oricine îndrăznește să se ia de tine – și, de asemenea, să-ți spun că ți-am zis eu!

E un lucru tipic lui Morgan! Mă desprind din îmbrățișare și îi zâmbesc.

— Am priceput.

Garver fluieră și strigă la prietenii lui:

— Să mergem, băieți! Ne mobilizăm.

• • • • •

Înainte să mai apuc să-mi reconsider decizia impulsivă, tragem în fața unui conac uriaș aflat pe țărm. Pe alee e parcată un Escalade alb strălucitor. Pe plăcuța cu numărul de înmatriculare scrie 2LIT4U^{11}. Trebuie să fie a lui Zoe. E clar, nu s-a schimbat câtuși de puțin. Încep cu adevărat să am îndoieli, dar e prea târziu să fac cale-ntoarsă.

Charlie ridică cu ușurință butoiul cu bere din portbagajul prietenului lui Garver și îl pune jos. Băieții se uită la el de parcă ar fi Superman, de vreme ce a fost nevoie de toți trei pentru a-l urca în portbagaj, și încep să-l rostogolească neîndemânatic spre casa impresionantă, care zumzăie de la muzica tare și de la oamenii care vorbesc și mai tare. Cu cât ne apropiem mai mult de ușa de la intrare, cu atât mai încet îl rostogolesc, până ce totul stagnează.

Garver își drege glasul emoționat.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, spune el. Nici măcar nu am vorbit vreodată cu Zoe.

— Am vorbit eu, spune Morgan. Și nu ai ratat nimic, în afară de o întâlnire cu diavolul.

— Relaxați-vă, băieți, spune prietenul lui Garver, cel cu papionul. Am vorbit cu Zoe săptămâna trecută.

— Te referi atunci când aproape că te-a lovit cu SUV-ul ei și te-a făcut nesimțit? îl întreabă Garver cu gura căscată, de parcă nici lui nu i-ar veni a crede cât de prost e prietenul lui. Asta nu e o conversație adevărată.

— Ba este! protestează Tunsoare Castron și Papion. I-am spus „Îmi pare rău”. A fost o chestie reciprocă. Am vorbit.

— Va fi bine, îi asigură Charlie. Hai s-o facem!

Întinde mâna spre mine. Eu o iau și pornim spre scările de la intrare. Stăm cu toții pe verandă în timp ce Charlie apucă mânerul greu din aramă cu un cap de leu sculptat și bate de câteva ori în ușă. Ținându-mă de mână cu Charlie, mă simt în siguranță și simt că cineva ține la mine, așa că nimic rău nu se poate întâmpla. Chiar dacă ne-am apropiat, de fapt, de porțile iadului, mă gândesc c-aș intra acolo împreună cu el.

Când Zoe apare la ușă, amintirile tuturor vremurilor în care ea a fost agresivă cu mine mă izbesc cu putere și trebuie să-mi mușc buza ca să nu icnesc cu voce tare. Arată așa cum mi-o amintesc, numai că, desigur, are ceva ani în plus și e și mai frumoasă.

Ochii ei privesc cercetători dincolo de mine, ca și când nu aş exista, luminându-se atunci când îl vede pe Charlie. O ciudată împunsătură de gelozie mă străpunge, ceea ce este o tâmpenie, deoarece nu e ca și când aş avea vreun drept asupra lui. Asta este prima noastră întâlnire – din câte ştiu, ar putea fi și ultima.

— Mă întrebam pe unde umbli! exclamă ea cu un glas dulce, care nu este probabil cel pe care îl foloseşte în mod regulat.

Se agață de brațul lui Charlie de parcă ar fi pe *Titanic* și acesta se scufundă.

— Bună! o salută el drept răspuns, desprinzându-și cu grijă brațul de sub al ei. Da, îmi pare rău c-am întârziat. Ne-am făcut încălzirea acasă la Garver.

Zoe strâmbă din nas în timp ce îi evaluează pe cei cu care Charlie a recunoscut că și-a petrecut timpul în loc să fie la ea: pe mine, o tipă pe care cel mai probabil n-a văzut-o niciodată în viața ei; pe Morgan, care îi aruncă o căutătură cruntă, gata să-i scoată ochii dacă face și cel mai puțin nepolitic comentariu; și trei băieți cărora nu le-ar mai arunca o a doua privire.

— Îmi pare rău, cine sunt oamenii ăștia?

— Prietenii mei, răspunde Charlie, ridicând din umeri.

Zoe zăbovește în pragul ușii, chipul ei afișând ceva asemănător dezgustului. Arată ca și cum ar fi gata să ne trântască ușa în nas, când Charlie adaugă:

— Am adus un butoi cu bere.

Garver se duce să-l ridice drept dovadă; de-abia se clintește. Apoi el și prietenii lui încearcă împreună, și în cele din urmă îl ridică până la brâu.

Zoe se încruntă, dar în cele din urmă se dă la o parte și ne lasă să intrăm. Las să-mi scape o expirație prelungă. Criza a fost prevenită, cel puțin deocamdată. Nu pare să știe câtuși de puțin că eu sunt de fapt

Fata-Vampir pe care ea a chinuit-o în toți acei ani.

Garver și amicii lui reușesc cumva să aducă butoiul în bucătărie și se aud ovații zgomotoase. Brigada tocilarilor sunt acum eroii berii, bine-veniți să rămână atâta timp cât pot face ca petrecerea să continue.

Îl urmez pe Charlie în camera de zi. Puștii sunt înghesuiți în toate colțurile, bând din pahare roșii din plastic, râzând, flirtând, țipând unii la alții pentru a acoperi muzica, vărsând băuturi peste ceea ce sunt convinsă că sunt canapele și covoare scumpe.

E ca o scenă din unul din filmele anilor optzeci de John Hughes pe care le-am vizionat iar și iar împreună cu tata. Măcar o dată, fac ce face oricine de vârsta mea. E extraordinar de ieftin și de minunat, un adevărat clișeu!

Charlie bate palma cu oamenii în timp ce ne croim drum spre mijlocul camerei. Toată lumea pare să-l știe și să-l placă. Și dacă se întreabă cine este misterioasa fată pe care o trage după el, nimeni nu spune nimic despre asta.

Entuziasmul lasă loc neliniștii odată ce ne aflăm în toiul petrecerii. Gândurile mele încep să fugă. N-am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să navighez printre oamenii ăștia și inevitabilele lor întrebări despre unde m-am ascuns în toți acești ani.

Charlie pare să simtă cât de stingherită mă simt brusc și pune o mână blândă pe spatele meu. Mă relaxez și creierul meu își încetează uruitul nebunesc. Morgan, căreia nu-i scapă absolut nimic, vede ce se petrece.

— Am să... fac o tură. Sau ceva. Departe de voi doi, zice ea. Apoi se apleacă spre mine și îmi șoptește la ureche: Sunt mândră de tine pentru că ești atât de curajoasă – a fost nevoie de un adevărat tupeu pentru a veni la această petrecere. Și reiterez ce ți-am spus ieri: el chiar te place. Însă, nu uita, dacă ai nevoie de ceva, fă-mi un semn și eu ard din temelii locul ăsta.

Morgan se îndepărtează, apucând un pahar roșu de la un tip oarecare și luând o gură din mers. Mă întreb dacă mai există și alte opțiuni decât bere, unde numai simplul miros mă face să vărs, și dacă ar fi cazul să-mi forțez norocul bând niște bere. Singura dată când am mai băut până acum a fost acasă la Morgan. Părinții ei erau plecați și noi am hotărât să bem shoturi de *crème de menthe*, adică un lichior bizar cu aromă de mentă. Am sfârșit prin a voma și n-am mai putut de atunci să mai mănânc plăcinta cu mentă a mamei ei, pe care altădată o găseam

extraordinară. Aparent, *crème de menthe* este ingredientul secret care îi dă gustul atât de bun. Adică *obișnuia* să-i dea gustul.

Mă uit lung la Charlie. Și el mă țintuiește cu privirea. Mergem spre o masă amenajată drept bar. Sfiala mă cuprinde a doua oară. Mă gândesc la un tsunami.

— Morgan este hilară, zice Charlie peste umăr. De când sunteți prietene?

— Dumnezeu, de când mă știu, îi răspund. Vreau să zic, nu e adevărat. Îmi amintesc lucruri și dinainte. Cum ar fi niște amintiri neclare de când eram un țânc și molfăiam un blocnotes întreg în timp ce-i spuneam păpușii mele că era un lucru foarte, foarte rău să mănânci hârtie. Am ajuns la Urgențe din cauza asta. De asemenea, momentul când am leșinat la *Fetițele Powerpuff* în vreme ce mama îmi pregătea cina și am avut un pantof cu toc înalt de la păpușa Barbie înfipt în nas. Acea a fost cea de-a doua vizită a mea la Urgențe. Și iiii iar trăncănesc. Îmi pare rău. Divaghez atunci când sunt emoționată.

— Am observat.

Charlie zâmbește și îmi dă un pahar cu ceva roz și care pare a fi de fructe. Iau o gură. E de un miliard de ori mai bun decât cea *crème de menthe*.

— De ce ești emoționată?

Îi ofer versiunea simplificată:

— Nu cunosc pe nimeni.

— Ei bine, toți sunt niște idioți și nu ai de ce să fii emoționată, îmi spune.

— Pe bune, zic eu, n-ai cum să-i cunoști chiar *pe toți*.

Charlie privește în jurul lui înainte de a arăta discret spre un băiat înalt, roșu la față, gălăgios, care face shoturi.

— Îl vezi pe tipul acela?

Încuviințez.

— Pretinde că e un nătărău, dar e înscris, gen, la toate orele de avansați. Va merge la Yale, dar vrea ca toată lumea să creadă că e un cretin.

Yale. Vrea ca oamenii să creadă că *nu* se duce acolo?

— Asta *chiar* e o chestie cretină, îi spun. Adică, să fim serioși, e pe lista celor mai de seamă universități. Cea mai bună dintre cele mai bune. Aș purta hanoracul la școală în fiecare zi. Mi-ar plăcea să merg acolo.

— Ar trebui, în cazul acesta, îmi spune Charlie. Cum ar putea s-o

respingă pe șefa de promoție de la școala ta strictă de acasă?

Mă reazem ușor de el. Îmi place că îl simt cald, dar ferm. Moale, dar puternic în același timp. E o combinație drăguță.

— E... complicat, încep, gândindu-mă preț de o fracțiune de secundă cum să-i spun că a merge la facultate nu este nici măcar o posibilitate din pricina XP-ului meu.

Iau în calcul să fac o glumă din asta, spunând poate că aș putea să merg la seral. Însă apoi ceva îmi spune să nu stric ceea ce se dovedește a fi o seară minunată.

Dau din cap în direcția unei fete îmbrăcate cu o rochie supercambrată, superdecoltată.

— Dar ea?

— A purtat aparat dentar până în clasa a zecea, așa că acum în mod clar încearcă să recupereze timpul pierdut, răspunde, apoi face semn spre un băiat scund, cu acnee. A făcut în pantaloni în excursia din clasa a șasea. Iar fata de acolo are o problemă cu un preparat medical. Acum, îl vezi pe tipul acela? Are cele mai lungi degete pe care le-am văzut vreodată. El este și, gen, unul dintre cei mai buni zece violonceliști din stat. E grozav.

Charlie spune chestia asta de parcă n-ar fi mare lucru, însă tot timpul mă gândesc la două lucruri: (1) *Am ratat foarte multe* și (2) *Oamenii niciodată nu-și depășesc trecutul*. Întotdeauna vor exista poreclele Fata cu Aparatul Dentar și Băiatul cu Pantalonii Uzi, iar puștii care au absolvit în clasa asta vor ști imediat cine sunt aceia, chiar și la cea de-a cincisprezecea lor reuniune. Mă decid să amân pe termen nedeterminat conversația care mă va da în vileag drept Fata-Vampir.

Un tip sare de nicăieri în spinarea lui Charlie. Charlie se sperie și încremenește de parcă e gata să-l arunce. Apoi îl recunoaște și îi zâmbește.

— S-a întors! urlă tipul. Charlie s-a întors! De ce n-ai mers cu noi la băut? Am avut...

Prietenul lui Charlie mă vede stând acolo și se oprește din vorbit. Un alt tip vine spre noi încercând să care prea multe băuturi în prea puține mâini.

— Uau, cine e domnișoara? întreabă primul tip.

— Owen, Wes, faceți cunoștință cu Katie, spune Charlie, arătând spre fiecare băiat în timp ce face prezentările, astfel încât să-i pot deosebi.

Wes îmi sărută mâna cu buze umede, pline de bere.

— Katie, ești o magiciană. Învață-ne trucurile tale, zice el, făcând o plecăciune adâncă.

Mă uit la Charlie, apoi din nou la Wes.

— Ce vrei să spui?

— Vrea să spună că l-ai făcut pe tipul ăsta să vină la o petrecere și să schițeze un zâmbet. Băiatul nostru n-a mai arătat de mult atât de bine, spune Owen, cuprinzându-l pe Charlie cu brațul pe după umăr.

Sporovăim și râdem cu toții ca niște vechi amici și nu pare cătuși de puțin penibil. Însă nou-descoperitul meu confort social zboară atunci când Zoe vine spre noi. Desigur, imediat se agață cu totul de Charlie.

— Mi-e așaaaaaaa de sete! uguiește ea, privindu-l fix și fluturând din genele ei false.

Chiar nu înțeleg cum de nu-și ia zborul pur și simplu.

— Îmi aduci ceva de băut?

Charlie se extrage din strânsoarea ei și vine mai aproape de mine.

— Nu pot chiar acum; trebuie să-i fac lui Katie turul petrecerii.

Zoe se plantează în fața noastră, astfel încât să nu ne putem mișca.

— Katie, zice ea, privindu-mă cu suspiciune. Cum de nu ne-am mai văzut niciodată până acum?

— Eu... încep să spun, însă Charlie intervine înainte chiar să apuc să formulez un soi de minciună.

— Ea e în programul de protecție a martorilor, spune el cu un șarm degajat. Dacă ți-ar spune asta, ar fi nevoită să te ucidă.

Zoe îi aruncă un hohot de râs fals, dar încă mă examinează.

— Dacă mă gândesc mai bine, tu *chiar* îmi pari cunoscută, îmi zice ea. Ne-am mai întâlnit undeva?

Scutur din cap.

— Nu cred.

Ea se dă la o parte, cu buzele strânse.

— O să-mi amintesc, nu-ți face griji, îmi spune.

Zoe se uită urât la noi în timp ce Charlie îmi întinde mâna. O iau. Sper că nu simte cât de tremurătoare m-a lăsat întâlnirea cu Zoe.

— Ești gata? mă întreabă el.

Îl urmez, lăsând-o pe Zoe singură și furioasă. Îi arunc o privire peste umăr în timp ce ne îndreptăm spre scara grandioasă, iar ea încă îmi aruncă căutături crunte în timp ce îmi urează să ard spontan. Sunt

convinsă că probabil ar fi încântată să știe că în cazul meu chiar este o
posibilitate reală.

— Și asta, spune Charlie, aprinzând luminile într-o altă cameră, plină din podea până în tavan cu cărți cartonate care par antice, este biblioteca.

— Ooooooooo!

Mă zgâiesc în jurul meu cu o nedisimulată invidie. Fără exagerare, aici aş locui dacă ar fi casa mea.

Charlie râde.

— Pun pariu că Zoe n-a pus niciodată piciorul aici, mai ales nu pentru a citi.

Faptul că ştie mult prea bine ce lucruri îi plac şi îi displac ei, ca să nu mai menţionez de planul parterului casei ei, mă tulbură. Stomacul mi se strânge de îngrijorare şi teamă. Mă întreb ce fel de relaţie au avut sau au Charlie cu Zoe şi cum ar putea să placă vreodată o fată ca ea, când se pare că mă place şi pe mine. Zoe şi cu mine n-am putea fi mai diferite de-atât, în toate felurile cu putinţă.

Înghit cu putere pentru a-mi stăpâni emoţiile şi mă întorc spre Charlie.

— Pari să o cunoşti foarte bine pe Zoe, spun, încercând să sune nonşalant, dar fără să mă simt cu adevărat aşa. Şi, din câte mi-am dat seama în camera de zi, pare să aibă impresia că are vreun drept asupra ta. Aşadar, care-i treaba cu voi doi?

Charlie ridică mâinile în sus de parcă ar încerca să întoarcă întrebarea înapoi la mine.

— Stai un pic, de unde ți-a venit asta?

Ridic din umeri.

— Zic doar că tu îmi oferi turul casei de parcă ai locui aici. Ea se uită la mine de parcă ar vrea să-mi smulgă capul fiindcă sunt cu tine. Vreau numai să mă asigur că nu m-am băgat în ceva ce nu trebuie.

Charlie îmi ia mâinile între palmele lui şi mă priveşte drept în ochi.

— Nu te-ai băgat în nimic, îţi promit.

Îl privesc şi eu cu ochii mari, avidă după mai multe explicaţii. Aici e mai mult decât nimic. În mod hotărât este ceva, sau cel puțin a fost, la un moment dat. Ridic dintr-o sprânceană ca o întrebare nerostită.

— Bine, obișnuiam să ne cuplăm din când în când, recunoaște el în cele din urmă. Pe vremea când eram Domnul Mare înotător. Însă nu e ceva de care să fiu mândru sau să vreau să repet sau ceva de genul ăsta.

Dau aprobator din cap. Îi apreciez sinceritatea, cu toate că n-aș fi vrut să știu că buzele lui le-au atins pe ale ei. Îmi va fi greu să-mi scot din minte acea imagine. Gândul cu ei doi mă face să tremur.

— Ți-e frig? mă întreabă el, observându-mi starea. Poți să te îmbraci cu hanoracul meu, dacă vrei.

— Nu, mi-e bine, îi răspund.

— Și cum rămâne cu noi doi? Ne-am împăcat acum? mă întreabă.

Mă gândesc preț de o secundă.

— Mda. Ne-am împăcat.

Charlie stinge luminile și mă conduce înapoi pe coridorul lung.

— Ești gata pentru un joc de ping-pong cu bere?

— N-am jucat niciodată, recunosc eu. Dar, sigur. Cu toate că detest berea.

Și, uite-așa, tensiunea legată de Zoe se risipește.

— Îți voi arăta eu cum, spune el. De fapt, dacă vrei, chiar voi bea berea pe care ar trebui s-o bei tu.

— Sună grozav, îi spun.

Ne întoarcem în cameră și urmărim jocul care este deja în desfășurare. Din câte îmi pot da seama, ping-pongul cu bere constă în a arunca o minge mică și albă în paharele roșii așezate în triunghi la ambele capete ale mesei și apoi în a da de dușcă berea din ele până ce se termină toată.

Nu-mi fac deloc speranțe că mă voi pricepe la asta, dar dacă Charlie e dispus să bea băuturile, sunt mai mult decât fericită să încerc. Jucătorii aruncă mingea și beau. Beau și aruncă. În cele din urmă, jocul se sfârșește și Charlie și cu mine luptăm contra învingătorilor.

El apucă mingea și imită mișcarea de aruncare pentru mine.

— Ușor și sub forma unui arc, îmi spune. E un joc de finețe, nu unul de forță brută. Dă-i drumul! Te descurci.

Îmi întinde mingea. Arunc. O străfulgerare de alb se învârtă în aer, apoi aterizează în pahar cu un pleoscăit hotărât. Mă uit, surprinsă, la Charlie. El bate palma cu mine. Tipul de pe partea cealaltă a mesei bea, apoi aruncă o dată. Ratează.

— Dă-i drumul iar! mă îndeamnă Charlie.

A doua minge a mea nimerește. Apoi a treia, a patra, a cincea și așa

mai departe. Nu pot să ratez. Cealaltă echipă de-abia scufundă câte o minge în paharele noastre. E clar, ei se vor îmbăta crișă, iar Charlie va rămâne, practic, treaz.

— E o șmecheră! E o bestie! De unde vine?!

Charlie strigă de bucurie în timp ce rezolv ultima aruncare.

Nu mă pot abține să nu rânjesc. După ani de zile în care am fost un eșec în toate sporturile pe care le-am încercat – vorbeam serios când am spus că tata a fost un profesor de sport îngrozitor –, în cele din urmă mi-am găsit unul la care să fiu bună. Ping-pong cu bere. Mare păcat că nu pot să-i povestesc tatei despre nou-descoperita mea abilitate athletică. Cred că i-ar plăcea faptul că în sfârșit am ajuns să joc un sport de echipă după toți acești ani și mi-am câștigat nici mai mult, nici mai puțin decât statutul de jucătoare de top.

Morgan, care a urmărit de pe tușă ascensiunea mea rapidă în sala faimei, ne provoacă la următorul joc.

— O să vezi tu! mă amenință Morgan din capătul opus al mesei. Am și eu o armă secretă în echipa mea. Poate că n-o fi știind el cum să dea cep unui butoi cu bere, dar categoric știe cum să scufunde o minge de ping-pong.

Îl plesnește pe Garver peste spate, încercând să-l facă entuziasmat. Garver aruncă mingea în sus și o scufundă de la prima încercare. Se întoarce și o cuprinde pe Morgan în brațe, sărind în sus și în jos și îmbrățișând-o. Ea nu prea îi întoarce entuziasmul. Îi desprinde brațele din jurul gâtului ei și, în schimb, îi trage un pumn.

— Te-am ars! strigă Garver peste masă, spre mine. Bea, Katie!

— Mă ocup eu, spune Charlie în timp ce se întinde și ia paharul. Sunt un om de cuvânt.

Țintesc din nou și, ca o profesionistă experimentată ce sunt acum, fac mingea să aterizeze unde trebuie. Câștig întruna. N-aș putea rata nici dacă aș încerca. Garver dă de dușcă.

La următoarea lovitură are ghinion. Mingea sare de pe marginea paharului, alunecă la pământ și se rostogolește sub canapea. Garver îngenunchează și pornește să o scoată.

— Amice! se plânge Morgan la crăpătura dintre fesele lui, care, practic, îi ies din pantaloni, în timp ce el bâjbâie pe sub canapea. Mi-ai promis că ești bun la jocul ăsta!

— Sunt bun, replică el, reapărând și dându-mi mingea.

Își trage pantalonii la loc. Crăpătura dispare.

— Doar că nu la fel de bun cum e Katie.

E din nou rândul meu. Lovesc paharele iar și iar. Ei ratează mai multe mingi decât scufundă. Mi-ar părea rău pentru adversarii noștri, numai că mă distrez prea tare. Cred că îmi plac petrecerile. Nu, stai, sunt sigură de asta.

Curând, victoria este a noastră. Din nou. Garver dă mâna cu Charlie, îmi face semnul păcii, ia o ultimă gură de bere și își șterge spuma care i-a rămas pe buze. Berea i-a dat, se pare, mai mult curaj, deoarece se întoarce spre Morgan și îi zâmbește.

— Vrei să dansezi?

Morgan se încruntă și îi aruncă o privire ucigătoare.

— Garver, ce naiba te face să crezi că aș vrea *vreodată* să dansez cu tine?

Îi arunc o privire. Ea dă ochii peste cap. *Fii drăguță!* îi spun pe mutește.

— Bine, zice ea oftând. Hai să terminăm odată cu asta!

Chipul lui Garver se luminează și o ia pe Morgan de mână. Își croiesc drum prin mulțime și se alătură grămezii de puști care țopăie prin cameră. Mă întreb dacă Morgan se gândește la ce mă gândesc și eu acum: *Amândouă am ratat o mulțime de distracții nemergând la petreceri în toți acești ani.*

În vreme ce sunt ocupată să privesc cum Morgan de-abia se mișcă și Garver sare pe-acolo stângaci, brusc am senzația că oamenii mă privesc *pe mine*. O zăresc pe Zoe într-un colț, șușotind cu alte câteva fete pe care le recunosc de la școala primară. Trec printr-un moment neplăcut, încercând să mă scutur de senzația că m-au descoperit. Dar, totuși, poate că doar se întreabă cine sunt și de unde vin; poate că unele din ele, cum ar fi Zoe, au senzația că Charlie ar fi proprietatea lor și nu le place că el e cu cineva din afara cercului lor, sau poate că doar îmi imaginez lucrurile astea. E greu de spus.

— Mi se pare mie sau toată lumea se uită la noi? îl întreb în cele din urmă, dând din cap în direcția lui Zoe și a cetei sale cât de discret pot.

— Nu se uită la noi, răspunde el. Se uită la tine.

Acum și el se uită la mine.

Poftim, din nou acea căldură intensă îmi înroșește obraji.

— Așa mi-am imaginat toate dansurile din gimnaziu la care n-am

participat niciodată, îi spun, și e probabil destul de pe aproape: Zoe plănuiește răzbunarea în vreme ce eu stau de vorbă cu cel mai chipeș tip din clasă, și face ceva odios când mă duc să dansez cu el, ca în acea scenă din *Carrie*⁽¹²⁾, atunci când la balul de absolvire este stropită peste tot cu sânge de porc.

— Mă rog, nu e *chiar* la fel, replică Charlie, râzând ușor. Nu pare îngrijorat câtuși de puțin de acele fete, așa că încerc să nu fiu nici eu.

— La dansul din gimnaziu, toate fetele ar fi într-o parte a încăperii, iar băieții în cealaltă, și nimeni nu s-ar atinge.

Sorb leneș din băutura mea roz și îl privesc ținută pe Charlie peste marginea paharului.

— O, sunt sigură că ai dansat cu *o mulțime* de fete în gimnaziu. Cum ar fi Zoe și prietenele ei de acolo.

— Mă rog, poate. Cu toate că nu i-aș spune chiar dansat, îmi spune el. A fost mai mult un legănat al șoldurilor tipic celor din gimnaziu.

— Îhh! exclam eu.

Nici măcar nu vreau să mă gândesc la proastele alea de fete-zombi legănându-și șoldurile cu Charlie.

— Sunt convinsă că nu vreau să știu cum arăta asta.

— De fapt, cred că e ceva ce nu se poate să ratezi, zice, luându-mi băutura din mână și punând-o pe masa cea mai apropiată. Hai să completăm unele dintre acele lipsuri din educația ta la domiciliu!

Charlie mă conduce pe ringul de dans și mă învârt în jur. Apoi mă aduce atât de aproape, încât nu mai este prea mult spațiu între noi. Uit complet de orice potențială vărsare de sânge de porc pe mine pe care ar putea Zoe s-o pună la cale.

Îmi pun mâinile pe umerii lui Charlie. El pune o mână pe ceafa mea și începe să-și legene șoldurile dintr-o parte în alta ca un pendul. Îi urmez mișcările. Izbucnim amândoi în râs.

— Asta e ceea ce ai ratat! strigă bucuros Charlie.

— Asta-i îngrozitor! îi spun, cu toate că nu este, nu chiar.

Dansul în sine s-ar putea să nu fie atât de grozav. Însă să fiu atât de aproape de Charlie Reed categoric este.

— Această mișcare chiar a funcționat pentru mine! protestează el. Nu-ți place?

— Speram la mai multe rotiri, îi spun.

Hei, iată-mă flirtând. Chiar funcționează! Miracolele există.

Charlie mă învâрте lent. Fac o piruetă completă de 360 de grade fără să cad. E posibil chiar să arăt grațioasă. Mă trage înapoi și mă ține aproape.

Inima mea bate nebunește în piept. O simt pe a lui bătând în ritm cu a mea drept răspuns. Dansăm lent într-o mare de oameni care sar în sus și în jos și nici măcar nu-mi pasă că arătăm caraghios fiindcă suntem atât de demodați. Niciodată în viața mea nu am mai simțit o conexiune atât de perfectă cu cineva sau ceva, în afară, poate, de muzica mea. Zoe și prietenele ei încetează să mai existe în mintea mea.

Charlie se uită la mine, apoi în jos la buzele mele. *ODOAMNEDUMNEZEULE*, are de gând să mă sărute! Se apleacă. Inspir. Închid ochii. Aștept.

Și... Garver își aruncă brațele în jurul gâturilor noastre. Momentul s-a pierdut. Deschid ochii iar.

— ASTA ESTE CEA MAI BUNĂ SEARĂ DIN VIAȚA MEA! strigă bucuros Garver, arătând spre Morgan.

Ea e transpirată, respirația îi miroase a bere și e în mod categoric fericită.

— TOCMAI M-A SĂRUTAT!

O privesc uluită pe cea mai bună prietenă a mea. Ea scutură din cap într-un *nu* accentuat. Dar face acel lucru pe care îl face mereu când minte, răsucindu-și o şuviță de păr pe deget. Așadar, poate că *da*?

— Dacă mai spui asta vreodată, te omor! zbiară ea.

Garver rânjește și fuge înapoi la ea.

Morgan încă îi aruncă căutături crunte și preț de o secundă îmi fac griji că ea chiar o să-l pocnească. Dar atunci el începe din nou să danseze stângaci în jurul ei, iar ea începe să râdă în hohote. Îi urmărește bufoneriile preț de un refren sau două, însă după un timp e ca și cum nu s-ar mai putea abține. Începe să danseze împreună cu el. Garver arată ca și când ar fi în al nouălea cer.

Mă întorc spre Charlie. El se apleacă din nou spre mine. Iată că vine acel sărut! Cel pe care l-am așteptat toată viața mea. În sfârșit. Vreau să-mi amintesc până la ultimul detaliu acest moment, pentru totdeauna.

Doar că în ultima secundă aud glasul lui Zoe în urechea mea, în loc să simt buzele lui Charlie peste ale mele.

— Cred că în cele din urmă mi-am dat seama de unde te știu, îmi zice, aruncându-mi un zâmbet atotștiutor. Nu ai fost, din întâmplare, eleva

domnișoarei Eslinger în clasa întâi, nu-i așa?

Adevărul este că da. Am fost amândouă în acea clasă. Probabil știe că sunt eu, Fata-Vampir. Totuși, refuz s-o las să mă facă să recunosc. Îi voi spune lui Charlie despre XP-ul meu când voi fi pregătită, nu pentru că Zoe Afurisita Carmichael mă intimidează s-o fac.

Scutur din cap și nu spun nimic. Nu pot. Sunt îngrijorată că vocea mea ar putea să trădeze cât de tare am luat-o razna pe dinăuntru.

— Hm, face ea, privindu-mă cu și mai multă atenție. Asta-i nostim. Deoarece semeni exact cu biata fată din acea clasă pe care obișnuiam s-o strigăm Fata-Vampir. Ea s-a îmbolnăvit și nu s-a mai întors la școală. I-am uitat numele.

Înainte să mă pot gândi la o ieșire din situația asta, Charlie își dă ochii peste cap spre Zoe și apoi se întoarce spre mine și spune râzând:

— Așadar, *de asta* nu-ți mai luai ochii de la gâtul meu pe ringul de dans. Și eu către am crezut că era din cauză că ești moartă după mine.

— Ce pot să spun? Ești irezistibil, mai ales pentru noi, vampirii.

Chiar și în starea mea de semipanică, nu mă pot abține să nu remarc că gâtul lui chiar arată grozav. *Și miroase bine*, gândesc.

Zoe deschide gura să mai spună ceva. Însă atunci ochii mei înregistrează brațul lui Charlie petrecut după umerii mei și mâna mea vârâtă în buzunarul lui de la spate. O șterge fără să mai spună un cuvânt. Practic, văd aburi ieșindu-i din urechi.

— Ce naiba a fost asta? întreabă Charlie.

Ridic din umeri.

— Fosta ta iubită e ciudată.

— N-a fost niciodată iubita mea! protestează el înainte să-mi observe rânjetul. O! Mă tachinezi, așa-i?

Chicotesc.

— Poate un pic.

Dă să se aplece din nou spre mine. Îmi țin din nou respirația. Închid din nou ochii. Aștept din nou. Tot niciun sărut.

De data asta, buzele lui aterizează lângă urechea mea.

— Vrei să mergem undeva? mă întreabă în șoaptă.

Deschid ochii, îi zâmbesc și încuviințez. Ca și când ar exista un alt răspuns în afară de da. Aș merge și pe lună cu Charlie Reed. Chiar acum, dacă mi-ar cere-o. Plecăm de la petrecere pentru a ne face propria noastră petrecere privată.

Avantajul unui orașel este că poți să ajungi destul de repede oriunde vrei să mergi, chiar dacă ești pe jos: la gară, la magazinul de înghețată unde lucrează Garver și Morgan, la școală (dacă frecventezi una în afara dormitorului tău, adică) și, în acest caz, la debarcader. Trebuie să-i recunosc meritele lui Charlie – este în mod categoric cel mai romantic loc din tot orașul Purdue.

Luna scânteiază pe luciul apei în timp ce ne plimbăm de-a lungul docului, mână în mână. Ambarcațiunile se leagănă în vânt. Pânzele zângănesc, lovindu-se de catarg. Stelele scapără pe cer.

Charlie arată spre una dintre bărci. Are arborat un drapel albastru cu emblematicul CAL^{13} scris pe el cu litere aurii.

— Iată un fapt amuzant: trebuia să merg la Berkley cu o bursă pentru înot, îmi spune.

Iată ocazia pe care o așteptam. Acum pot să spun și eu, *Iată un fapt amuzant: de fapt, eu sunt acea biată fată despre care vorbea Zoe adineauri...*

Însă apoi mă uit în ochii lui și văd că el e deja indispus, așa că n-are rost să mai contribui și eu la asta. În schimb, spun:

— Trebuia? Adică nu te mai duci?

— Nup, răspunde el. A trebuit să mă operez și ei n-au știut dacă voi mai putea să înot vreodată. Și, fără bursă, îmi iau adio de la Berkley.

Privesc lung la reflexia mea care vâlurește pe apă și îmi amintesc replica lui Dragă Gabby despre sendvișul cu rahat pe care îl are fiecare. Se dovedește a fi adevărat. Chiar și Charlie Reed, tipul care pare cel mai perfect individ din lume, se pare că are unul.

— N-ai putea să faci rost de un împrumut, ceva? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Teoretic, cred că da, însă afacerea tatei a cam scârțâit în ultima vreme și nu vreau să-l pun sub atâta presiune. În plus, înotul a fost, gen, întreaga mea viață. Încă încerc să-mi dau seama cine sunt fără el. Așa că mi se pare cam egoist să risipesc banii părinților când nici măcar nu știu în ce vreau să mă specializez.

— Uau! Îmi pare tare rău să aud asta!

Este trist că Charlie și-a pierdut bursa, dar chiar și mai trist că pare să

creadă că nu merită să facă o facultate fără înot.

— Cum s-a întâmplat? Vreau să spun, te-ai rănit?

Continuăm să mergem și el nu-mi răspunde timp de un minut bun. Încep să cred că nu m-a auzit, dar atunci, în ele din urmă, zice:

— Un afurisit de accident. Am căzut pe niște scări și...

Se oprește din mers în timp ce lasă fraza în aer. Apoi se întoarce spre mine, trage adânc aer în piept și începe:

— În realitate, nu este câtuși de puțin adevărat. Asta este doar ceea ce le spun tuturor. Eram beat acasă la Owen și el a pus pariu cu mine că n-aș putea să sar de pe acoperiș în piscină și eu m-am lovit de marginea ei și sunt un idiot.

— Uau! este tot ce pot să spun la început.

Versiunea lui Charlie care ar face ceva atât de nesăbuit nu se potrivește cu cea pe care mi-am imaginat-o în toți acești ani sau cu cea pe care ajung să o cunosc acum.

— Așadar, ești un *mare* idiot, este ceea ce îmi iese din gură apoi, deoarece, aparent, nu vreau să fiu sărutată de tipul la care am visat ani la rând.

Totuși, o spun cu bunăvoință, cu toate că dau din cap dezaprobat la adresa noastră, a amândurora – la a lui pentru că este un idiot, și la a mea, de asemenea, pentru că sunt o idioată. El râde, așa că bănuiesc că nu mi-am distrus de tot șansele.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus adevărul, îi zic.

— Îți mulțumesc pentru că mă faci idiot, spune, zâmbindu-mi. Știi care este partea cea mai proastă? Nici măcar n-am vrut să beau în seara aia. A fost o tâmpenie – nu vreau să fiu tipul acela, știi?

— Atunci, nu fi, îi spun.

Știu după felul în care se poartă că în mod firesc nu lasă oamenii să vadă acea latură a lui – partea vulnerabilă în care el nu este regele petrecerii, regele școlii, regele piscinei. Probabil că este mai ușor cu mine, o persoană care nu face parte din anturajul lui. Totuși, sunt flatată pentru că îmi încredințează „chestiile” lui.

Ceea ce mă face să mă gândesc: *Ar trebui, probabil, să-i împărtășesc și eu lui chestia mea.* Și el tocmai mi-a oferit o altă ocazie perfectă. Dar chiar atunci Charlie rupe tăcerea înainte să am șansa s-o fac.

— Îmi place aici. Mai ales când nu e nimeni prin preajmă. Noaptea e cel mai bine, îmi spune.

Mă decid să-i ofer altceva decât diagnosticul meu. E tot ceva personal și drag inimii mele, dar nu chiar într-atât încât să schimbe viața așa cum o va face boala mea.

— Îmi amintesc că mama mă aducea aici când eram mică.

— O, pe bune?

Charlie pare interesat la modul politicos. Probabil că încă nu este pregătit pentru ceea ce urmează să-i spun.

— Da, am o amintire vie cu ea în care mă lasă să stau în poala ei și-mi arată unde să pun degetele pe corzile chitarei.

Inspir în timp ce imaginea mă copleșește cu toată forța. Cum e posibil să-mi fie atât de dor de un om care nu mai e de mult și pe care l-am avut alături atât de puțin timp, ca să începem cu începutul? Ating cadranul ceasului de mână pe care îl port, cel care a fost al mamei mele. Întotdeauna mă face să mă simt mai aproape de ea. Îmi imaginez că acum ea e undeva acolo sus, printre stele, la ani-lumină distanță, veghind asupra mea și protejându-mă.

— De fapt, ăsta a fost al ei, adaug. Mi-am petrecut multe zile privind lung acest ceas la mâna ei, sperând că într-o bună zi aş putea cânta ca ea. A murit când aveam șase ani. Un accident de mașină.

Charlie rămâne tăcut. Sper că nu l-am speriat de moarte, că el nu crede că sunt prea distrusă pentru a se atașa de mine. Deoarece el nici măcar nu știe încă despre distrugerea pe care mi-o poate produce soarele. Cred că sunt centrul distrugerilor.

— Uau! Eu... îmi pare rău, spune el într-un sfârșit. Iată-mă vorbind despre o rănire care a fost în totalitate din vina mea. Sunt un mare idiot!

Scutur din cap și îi zâmbesc.

— Deloc. Este în regulă. Ți jur. Este plăcut să crezi o nouă amintire aici.

— Hei! zice el, luându-mă de mână. Lasă-mă să mă revanșez față de tine!

Îl urmez pe doc până ce ne oprim în fața unui iaht superb, strălucitor. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut vreodată, cu excepția, poate, a vreunei emisiuni, gen într-un episod cu vacanța familiei Kardashian. El se suie la bord și îmi întinde mâna. Mă alătur lui la bord.

— ăsta e al tău? îl întreb, cu ochii mari cât luna plină.

Nu pricep. Credeam că a spus că afacerea tatălui său scârțâie. Acest iaht trebuie să-i fi costat milioane.

— Nu-i al meu, îmi răspunde, lămurind cel puțin măcar acea parte. Dar dau o mână de ajutor la întreținerea sa în timpul verii. E slujba mea. Așa că acum știi ce mă ține ocupat în timpul zilei. E rândul tău.

Aleg gluma inofensivă, care nici măcar nu e o glumă, la urma urmelor.

— N-ai ghicit până acum? De fapt, eu *sunt* acea mică fată-vampir despre care vorbea Zoe mai devreme.

Mă întreb dacă n-ar trebui să clarific că de fapt nu glumesc. Să dau totul pe față. Înainte să fie prea târziu și să fiu prea implicată și rostirea acelei vești să aibă potențialul de a-mi frânge inima.

— Am simțit eu ceva, zice Charlie.

Sunt destul de convinsă că el n-are habar că sunt serioasă ca un atac de cord și că în ultima clipă m-am decis să nu îl lămuiesc, cel puțin nu încă. Poate mâine. Nu în seara asta.

— Dar, la naiba! Am să-mi încerc oricum norocul cu tine.

Mă duce într-un tur al ambarcațiunii, arătându-mi diferite părți în timp ce înaintăm.

— Această ambarcațiune este o Jespersen. Vela mare e din kevlar. Puntea este din lemn de tec birman cu inserții de bambus.

Ating fiecare dintre componente în timp ce el îmi povestește despre ele. Miros a bogăție și a clasă.

— Nimic din toate astea nu înseamnă nimic pentru mine, însă este atât de drăguț! exclam. Cum de știi atâtea despre ambarcațiuni?

Charlie mă cuprinde cu un braț pe după umeri și eu mă lipesc de el.

— Mai ții minte acea bursă?

Dau afirmativ din cap. Lumina stelelor și a lunii face să arate ca și când el ar avea o aură. Ca și cum ar fi îngerul meu personal.

— Ei bine, au oarecum legătură, îmi explică. Tipul care este proprietarul acestei bărci – domnul Jones – este absolvent al Universității din California. A înotat acolo, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Odată ce a aflat despre bursa mea, m-a luat cumva sub aripa lui și m-a învățat tot ce trebuie să știu.

— Asta e drăguț, murmur eu. Să ai pe cineva care să creadă în tine atât de mult. Mai ales când este cineva din afara familiei.

Charlie trage cu lăcomie aer în piept, apoi îl lasă să iasă.

— Da. Dar, de asemenea, este cu atât mai nasol să dezamăgești în halul ăsta pe cineva. Cel puțin familia ta e nevoită să te ierte. Am

impresia că domnul Jones nu m-a mai privit la fel de când cu accidentul. Totuși, e o treabă bună că încă are încredere în mine cât să îndeplinesc slujba asta.

— Sunt sigură că el nu crede că ești o dezamăgire...

Charlie mă întrerupe înainte să-mi pot duce gândul la capăt.

— Nu, în mod categoric crede. Însă e în regulă, pe bune. Dacă nu pot să mai fiu în apă, măcar îmi place să știu că voi fi pe apă în mod regulat. Această barcă este singurul loc unde pot să gândesc cu adevărat în ultima vreme.

Îi prind degetul lui Charlie de al meu.

— La ce te gândești atunci când ești aici?

El privește lung luna.

— Nu știu. Ce am să fac acum că viitorul pe care ar fi trebuit să-l am n-o să se mai întâmple. Unde vreau să merg. Cine vreau să fiu. Știi tu, chestii lipsite de importanță.

Râd încetișor.

— Priceput complet. Eu mă gândesc tot timpul la genul ăsta de lucruri.

Se uită la mine surprins.

— Pe bune?

Îi zâmbesc.

— Dap. Mai mult decât îți poți imagina.

— Ha! face el, digerând această informație. Știi ce? Într-una din zile va trebui să navigăm în jurul golfului, să privim soarele apunând...

— Sună perfect, îi spun, și chiar așa este.

Păcat că e doar o fantezie ce nu se va putea întâmpla niciodată. Deocamdată, totuși, sunt doar fericită să mă delectez cu improbabilul „într-o zi”.

Privirea lui Charlie se intersectează din nou cu a mea. Ca și când faptul că îmi petrec timpul cu el pe o barcă superbă, cu cerul nopții în spatele nostru, cu apa legănându-se blând n-ar fi destul de uluitor, se apleacă și mă sărută. De-adevăratelea, de data asta.

E magie pură, ca tot ce am sperat vreodată că va fi; nici nu mă pot mișca sau gândi sau respira preț de o secundă. Dar apoi instinctele mă părăsesc și simt tot, tot. Terminațiile nervoase îmi zbârnâie, creierul îmi este în flăcări, inima nu-mi mai poate fi salvată.

Îl cuprind cu brațele după gât. El mă trage și mai aproape. Sărutul

continuă și continuă.

Și poate că nu s-ar sfârși niciodată sau cel puțin nu atât de curând, dar soneria de la ceasul meu ne întrerupe. Răsună ca niște clopote de biserică. Sărim îndărăt, îndepărtându-ne unul de celălalt.

Apăs butonul de oprire și scutur din cap. De ce, o, de ce trebuie să am atât de devreme ora de stingere? Nu prea am ieșit din casă; ai crede că tata ar putea să mă lase să am câteva ore în plus când ies cu adevărat.

— Trebuie să mergi acasă? mă întreabă Charlie.

Îmi lipesc fruntea de pieptul lui. Îi aud bătăile inimii, clare și puternice. Sună ca și cum ar fi căminul meu.

— Uneori detest acest ceas, îi spun, cu toate că știu că nu e ceasul de vină pentru că am un tată superprotector, o mamă care l-a purtat, dar nu mai poate să îl poarte, și o boală rară, care înseamnă că nu voi putea merge niciodată într-o croazieră în asfințit cu Charlie.

Ne întoarcem la camioneta lui Charlie ținându-ne de mâini. El îmi deschide portiera și, în timp ce îl privesc înconjurând mașina pentru a ajunge la portiera lui, mă decid că Charlie din Viața Reală este și mai bun decât Charlie din Visele cu Ochii Deschiși.

• • • • •

Charlie oprește camioneta la o stradă distanță de casa mea.

— Ce faci?

— Ai spus că tatăl tău doarme iepurește.

— E drăguț că ți-ai amintit.

Nu pot să suport ca această seară perfectă să se termine, așa că în schimb încerc să extind conversația.

— Deci când ești în larg, pe iaht, gândindu-te la toate cele despre care mi-ai povestit, vii vreodată cu vreo opțiune bună pentru anul următor? Acum, că nu te duci la Berkley, vreau să spun?

Charlie încuviințează, schițând un zâmbet.

— Ei bine, să începem cu ceea ce este cel mai important, intenționez să-mi cumpăr o camionetă nouă.

Mă încrunt și sprâncenele mi se îmbină. Mă așteptam să aud poate despre o excursie ca voluntar, cursuri la o facultate locală, un stagiu de practică. În schimb, el îmi vine cu o camionetă.

— De ce? Asta e mișto.

Este una dintre acelea vechi – arată de parcă i-ar fi aparținut cândva

unui fermier. O ador.

— O, nu, cea nouă va fi mult mai bună, îmi explică, ochii lui luminându-se la simplul gând. Voi avea o cabină mai extinsă, kituri hidraulice, margini cromate, finisaj mat.

— Sună grozav! îi spun. Și scumpă.

Nu adaug: *Și tu poți mai mult decât să-ți dorești o camionetă. Ar trebui să ți-ntrești mai sus. Ai foarte mult potențial.*

— Cum am mai spus, nu ești singura care este tare ocupată în timpul zilei, replică cu o ridicare din umeri. Am muncit din greu, așa că ar trebui să am destui bani pentru ea până la sfârșitul verii. Și atunci, vreau să spun, nu am niciun plan anume. Poate că voi folosi noua mașină să colind țara în lung și-n lat. Toată viața am fost în bazinul de înot, așa că nu am apucat să văd mare lucru.

Încuviințez. Cunosc senzația. N-am fost niciodată dincolo de Purdue.

— Ce faci...

Îl întrerup pe Charlie înainte să ajungă să fie prea precis în întrebarea lui. Nu vreau să fiu nevoită să-l mai mint, nici măcar prin omisiune. Nu după ce a fost atât de sincer cu mine.

— Eu? Nu fac nimic. Vreau să spun, nu *mă duc* nicăieri.

Știu că vorbesc prea repede și mă cam învârt în jurul cozii. Sper că nu va observa.

— Voi lua cursuri Online pentru facultate, dar, în principiu, voi fi... aici.

Charlie râde.

— Asta sună grozav, dar aveam de gând să te întreb ce faci *mâine*.

Sunt luată prin surprindere de această explicație simplă.

— O! Bine. Sunt ocupată în timpul zilei, dar sunt liberă seara.

— Atunci voi fi chiar aici, îmi spune.

Mă aplec și îl sărut repede pe obraz. Apoi cobor și o iau la fugă spre casa mea. Însă ceva mă izbește înainte să ajung acolo. Spuneți-i conștiința mea, Greierașul Jiminy sau îngerul de pe umărul meu. Orice o fi, îmi transmite un mesaj imperios: *El merită adevărul.*

Așa că mă răsucesc pe călcâie, mă duc înapoi și îl găsesc pe Charlie stând în continuare acolo unde l-am lăsat. Inspir adânc.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Și de data aceasta aproape că o fac. Sincer o fac. Dar apoi îi zăresc chipul, atât de sincer și de deschis! El se uită la mine ca și când aș fi o

fată absolut normală, așa cum îmi doresc să fiu. Și nu mă pot hotărî să rostesc cuvintele.

— N-am avut niciodată o pisică, îi spun în schimb.

Charlie râde.

— Nu mai spune!

12

Evenimentele serii mă poartă într-o stare de visare și plutire și inspirație. Îmi petrec restul nopții compunând un cântec nou – „Pietrele iubirii” –, care cred cu sinceritate că este cel mai bun lucru pe care l-am scris vreodată. Este complex, nuanțat și profund, o estetică pe care mă străduiesc să o obțin mereu, dar pe care nu am reușit s-o ating până acum. Sau cel puțin sper c-am făcut-o. Plutesc spre somn cu un zâmbet imens pe chip taman când soarele pornește să răsară.

Morgan trece pe la mine după cină. Trândăvim în patul meu, când îmi iau chitara și încep să o acordez. Îi prețuiesc părerile în legătură cu aproape orice, așa că vreau să aud ce crede despre noul meu cântec.

Cânt din tot sufletul, lăsându-mă pătrunsă de melodie. Dar când îmi ridic privirea să văd dacă și Morgan simte la fel, observ că nu e atentă. Zâmbește spre mobilul ei, cu degetele zburând peste taste.

Mă opresc la jumătatea cântecului și las chitara jos.

— Cui îi trimiți mesaje?

Își ridică privirea, tresare, apoi aruncă telefonul sub cuvertură.

— Ce? Nimănui. Scuze!

— Mooorgaaan! spun, prelungind silabele într-o încercare de a suna amenințător.

Ridică din umeri și mormăie ceva incoerent.

— Poftim?

Și mai multe mormăieli.

— Nu înțeleg nimic din ce spui. Nu poți să vorbești mai tare?

— GARVER! urlă ea într-un final. AM FĂCUT-O CU GARVER!

Dau să zâmbesc și nu mă mai pot opri.

— Taci. Din. Gură! mârâie Morgan.

— N-am spus nimic! mă apăr eu, zâmbind și mai tare.

— Taci!

Izbucnesc în hohote de râs.

— N-am scos un cuvânt!

Morgan se face roșie ca sfecla și își trage pătura peste cap. De dedesubt, o aud spunând:

— E cam drăgălaș, totuși, nu-i așa?

— E foarte drăgălaș, o asigur. Și dulce. Și, evident, are gusturi bune, deoarece este îndrăgostit de tine. Mi-a plăcut până și *chili*-ul lui.

— Amândouă știm că ultima parte este o minciună. *Chili*-ul a fost detestabil, spune Morgan, cu vocea încă înăbușită.

— Mă rog, dar în rest, tot ce am spus este adevărat.

Oricât de tare mi-ar plăcea faptul că Morgan îi acordă o șansă lui Garver, sunt îngrijorată de cum va reacționa tata la ideea că am o întâlnire. Mai ales cu un băiat care nu are habar de XP-ul meu. Tata va insista să-l cunoască *pronto* pe Charlie. Și când o va face, categoric îl va lua gura pe dinainte. Și atunci, întâlnirea – ca să nu mai spun de orice relație spre care ne-am îndreptat – va fi distrusă. Charlie Reed deja are destule pe cap fără să mă mai adauge și pe mine și ciudățenia mea de boală. Nu mă voi putea descurca cu această situație dacă îi pun punct înainte ca măcar să aibă șansa de a începe să funcționeze.

Un plan prinde contur în capul meu și am nevoie de ajutorul lui Morgan pentru a-l duce la îndeplinire. Decid că de vreme ce am reușit cu atâta succes să mă port ca o adolescentă normală aseară – salutare, ping-pong cu bere și sărutări furate pe un iaht care nu ne aparține niciunuia din noi, pupăcioșii –, ar trebui să continui și azi și să mint despre viitoarele locuri prin care voi umbla.

— Pot să spun că diseară voi fi la tine acasă? o întreb pe Morgan. Mă întâlnesc cu Charlie mai târziu.

Morgan aruncă pătura de pe cap și se ridică în șezut.

— Îmi ceri să te ajut să-l minți pe tatăl tău, astfel încât să poți ieși cu un tip?

Jur, ea se chinuie să-și reprime lacrimile, iar Morgan nu plânge niciodată dacă poate să se abțină.

— N-am fost niciodată mai mândră!

— Știi ce e ciudat? o întreb, zâmbindu-i. Și eu sunt un pic mândră de mine.

— Du-te! Du-te s-o faci chiar acum, mă îmboldește ea, împingându-mă jos din pat cu piciorul. Înainte să-ți pierzi aplombul.

Inspir adânc și mă îndrept spre parter. Îl găsesc pe tata pe canapeaua din birou, sortând portofoliile cu fotografii. Mă simt penibil și ciudat, de parcă el ar putea să vadă direct în creierul meu și deja mi-ar cunoaște planul.

— La ce muncești? îl întreb.

Este o introducere decentă.

— Corectez lucrări, îmi răspunde în timp ce ridică o fotografie cu o pasăre în zbor către lumină.

Mie mi se pare tare drăguță. I-aș da un zece.

— Dar detești să acorzi o valoare numerică unei fotografii, îi spun, repetând ce mi-a spus el de o mie de ori, croindu-mi lent drumul în minciună.

— E un demers imposibil! îmi spune, lăsând jos fotografia și zâmbind. Cum a fost la petrecerea de aseară?

— Bine. Grozav! încep, apoi mă răzgândesc.

Mai bine să creadă că nu m-am distrat cine știe ce. Asta nu va face decât să conducă la și mai multe întrebări, ceea va avea ca rezultat și mai multe minciuni.

— Știi ce, a fost tare plictisitor. A fost OK. Nimic special.

Tata îmi aruncă o privire amuzată. Încerc să nu citesc nimic din ea.

— Ai cunoscut oameni amuzanți? mă întreabă.

— Ce... nu. Adică, da. Toată lumea era deosebită, mă bâlbâi eu. Însă nimeni nu a fost, gen, *foarte* special. Toată lumea a fost la fel. Ceea ce bănuiesc că *nu* îi face speciali, teoretic vorbind – a fost amuzant.

Tata ridică o sprânceană, dar nu pare atât de suspicios. Arborez un zâmbet uriaș pe chip și mă grăbesc să-l întreb înainte ca emoțiile să pună stăpânire pe mine.

— În orice caz, te deranjează dacă mă duc la Morgan în seara asta?

Se uită din nou la lucrare și răspunde nonșalant:

— Nu, firește. Nicio problemă.

Îmi înșfac geanta și mă îndrept spre scări înainte să o dau în bară.

— Grozav! Mă duc să-i spun lui Morgan. Nu era sigură că ai să spui da, dar eu știam că vei spune. O iubești pe Morgan. Cu toții o iubim pe Morgan! Bine, atunci. Te iubesc!

— Eu te iubesc mai mult! strigă tata după mine.

În mod normal, aici aș adăuga *Nu e posibil*, așa cum facem mereu. În loc de asta, mă întorc și intru înapoi în birou.

— Te-am mințit.

El încuviințează.

— Băteai câmpii, așa că am cam știut.

Mă așez lângă el pe canapea.

— Mă duc să mă întâlnesc cu un băiat pe nume Charlie Reed, pe care

nu l-ai văzut niciodată, dar care este tare dulce și știu că ți-ar plăcea de el, iar mie îmi place de el, tare, tare mult. Extrem de mult.

Tata strânge din dinți. Nu-mi dau seama dacă este supărat sau doar îngrijorat. Probabil amândouă.

— Ești supărat? Îl întreb încetișor.

— Nu sunt fericit că m-ai mințit, îmi răspunde.

Simt un gol în stomac. Detest să-l dezamănesc pe tata, care, practic, a renunțat la toată viața lui pentru mine.

— Știi că mie poți să-mi spui orice, adaugă.

— Știu, îi spun, lăsând capul în jos. Îmi pare rău.

— Îți mulțumesc că-mi spui acum, totuși, zice el, relaxându-se puțin. Așa că dă-mi voie să te întreb altceva. Ai încredere în el?

Dau afirmativ din cap. Am completă încredere în Charlie. Știu că pot, după felul în care și-a amintit că tata doarme iepurește și s-a oprit cu o stradă înainte de casa mea când m-a condus acasă. După felul în care m-a condus la petrecere aseară și nu m-a dat deoparte când și-a dat seama că nu mă simțeam în largul meu pentru că nu cunoșteam pe nimeni. După felul în care s-a asigurat că nu trebuia să beau berea în niciunul dintre jocurile pe care le-am jucat, și după felul în care s-a uitat la mine înainte – și după – ce m-a sărutat.

— Sută la sută da.

O pauză lungă. Apoi:

— Îl voi urî?

Scutur din cap.

— Nu, chiar n-o să ai de ce.

— Și el știe despre...

Scutur din nou din cap. Tata deschide gura să obiecteze, așa că încep să vorbesc înainte ca el să poată să spună ceva.

— Nu i-am spus încă. Dar promit că îi voi spune!

— Nu mă simt confortabil cu faptul că el nu știe.

Vocea tatei e mai fermă ca înainte.

Mi se pune un nod în gât. N-o să-mi pară rău pentru mine, nu în seara asta, nu când totul merge atât de bine.

— Îi voi spune, tată. Îți promit! Doar că am nevoie de ceva mai mult timp. Să fiu ceva mai mult decât o boală.

— O, Katie! spune tata, arătând ca și cum i-ar veni și lui să plângă.

Știu că vrea să mă salveze – de boală, de o potențială durere

sufletească în caz că Charlie se va îndepărta după ce îi voi fi dezvăluit secretul meu, de propria mea mortalitate –, și de asemenea mai știu, și el știe, că e neputincios în fața tuturor acestor lucruri. Vrea să-și ajute fiica și nu poate. Îmi imaginez că nu ar putea să fie nimic mai rău decât asta pentru un tată.

Ridic din umeri, cu lacrimi în ochi. Tata are maxilarul încleștat. Ne privim lung unul pe celălalt.

— Știi că ești mai mult decât atât, îmi spune.

— Nu o știu prea mulți, îi spun în șoaptă, încercând să nu mă simt înverșunată.

E suficient că eu știu.

Oftează și clatină din cap.

— Știi că va trebui să-l cunosc.

— Îl vei cunoaște, îți promit. Dar peste câteva zile. Ca o fată normală, da?

Aștept. Mă rog în liniște să fie de acord. În cele din urmă, încuviințează. Îl cuprind cu brațele pe după gât.

Chiar atunci coboară Morgan. Îi aruncă tatei un zâmbet nonșalant și îi zice:

— Bună seara, domnule P., este în regulă dacă eu și Katie ne petrecem toată noaptea împreună?

Ea e sută la sută convingătoare. E clar că trebuie să iau lecții de mințit de la ea.

— Am recunoscut totul, îi spun.

— Vorbești serios?

Se uită la ceasul ei de mână.

— N-ai mai putut să rezisti zece minute?

Ridic din umeri.

— Ce pot să zic? Sunt un copil prea bun. Sunt neinițiată în genul ăsta de lucruri.

— Ești fără speranță, Katie, răspunde ea, clătinând din cap. Distracție plăcută în seara asta! Eu trebuie să mă duc la muncă acum.

— Așadar, încotro? mă întreabă Charlie câteva ore mai târziu, când sar în camioneta lui.

Acum văd de ce strânge bani pentru una nouă. Kilometrajul din bord afișează mai mult de 241.000 de kilometri parcurși, tapițeria scaunelor este practic ruptă din cauza uzurii, iar motorul scoate ușor și regulat niște sunete de parcă ar exploda, ceea ce cu siguranță nu ar trebui să se întâmple.

— Hai să mergem în oraș! îi sugerez eu.

Morgan și cu mine ne-am gândit la un plan grozav înainte să plece. Cred că lui Charlie o să-i placă.

Charlie rânjește.

— Dorința ta e poruncă pentru mine.

El apasă pedala de accelerație. *Fârștfârșt-fârștfârșt*. Am plecat.

Micuțul și neînsemnatul Purdue este practic părăsit, deși e abia zece fără un sfert când Charlie intră într-o parcare. Charlie și cu mine ne plimbăm de-a lungul străzii principale, uitându-ne în vitrine și vorbind despre ce-am mai făcut.

Când ajungem la magazinul cu înghețată, mă opresc brusc.

— Ei bine, am ajuns.

— Se pare că prea târziu, spune Charlie. E închis.

— Of, pesimistule, spun eu.

Mă uit pe geam și-i fac semn lui Morgan să vină. Ea și Garver sunt singurii oameni dinăuntru; toți clienții sunt de mult plecați acasă.

— O, ciudat, zice Morgan surprinsă când ne deschide ușa. Domnule Șef, jur că n-am văzut pe nimeni strecurându-se după ora închiderii.

— Nici eu, spune Garver din spatele tejghelei.

Charlie îmi aruncă o privire.

— Oooo, ești subtilă, Katie.

— Acum, să nu ne jefuiți, prieteni, spune Morgan și-mi dă cheile când intrăm. Nu uitați să faceți curat, să stingeți luminile și să închideți când plecați.

— Ne-am înțeles, o asigur eu.

— Am să trec și-am să iau cheile dimineață, spune ea și apoi se

apleacă spre mine și-mi șoptește: Distrăți-vă. Poate chiar mai mult.

— Și voi, zic și gesticulez spre Garver.

— Nu comenta, îmi spune și apoi se îndreaptă spre ușă. Garver, vii?

— Fără-ndoială.

El îi dă lui Charlie un pumn ușor în braț când se duce spre Morgan și ies împreună din magazin.

Și, apoi, rămânem din nou singuri. Toate scaunele sunt întoarse pe mese, așa că ne îndreptăm către tejghea. Charlie se trânteste pe un scaun fără spetează cât îmi pun un șorț și mica bonetă stupidă de hârtie pe care angajații trebuie s-o poarte.

— Ce să fie, domnule? Întreb eu, intrându-mi în rol.

— O *banana split* dublă, caramel fierbinte, frișcă, nuci și alte alea, îmi răspunde Charlie.

— Bleah, fac eu fără să mă mișc spre recipientele cu înghețată sau *topping*. Nuci. Nu. Nu merg cu înghețata. Toată lumea știe asta.

Charlie pretinde că este revoltat.

— Ce s-a întâmplat cu „clientul are întotdeauna dreptate”?

— Ți-ai luat adio de la asta când ai spus că vrei nuci.

— Nuci, spune el și pocnește din degete.

— Ghinion, îi zic eu.

Se apleacă în față până când frunțile ni se ating. Eu mă înec în ochii lui. Mă sărută ușor, folosindu-și exact cât trebuie buzele și limba. Sărutul este perfect, precum Charlie.

Ne îndepărtăm și ne uităm lung unul la altul. Un zâmbet uriaș mi se strecoară pe buze când ridic lingura pentru înghețată și iau un castron mare, pe care să-l împărțim. Cine știa că poți să te simți atât de grozav dacă placi pe cineva? Mi-am petrecut foarte mulți ani din viață singură în camera mea. Ce risipă!

— Acum, să ne întoarcem la oile noastre, spun eu. Am stabilit deja că nucile nu intră în discuție. Putem să negociem și porția de banane?

Charlie scutură din cap.

— Nu prea-ți place nici potasiul, nu? Ce-i cu tine?

Ridic din umeri.

— Bananele mi se par pur și simplu scârboase. În plus, în alea importate din America Centrală și de Sud pot să se ascundă păianjeni mari și păroși. Unii cât palma ta de mari!

— Sunt destul de sigur că e o legendă urbană, îmi spune el.

— Nu, m-am interesat. Vezi tu, bananierii au niște frunze strâns înfășurate în sus, iar floarea se apleacă peste ele, îi explic eu, folosindu-mi mâinile ca să-i arăt cum crește planta. Prin urmare, e locul perfect în care pot să trăiască păianjenii. Un anumit tip, păianjenul rătăcitor – din familia Ctenidae –, se ridică pe picioarele din spate și-și arată colții când este amenințat.

— Cam așa ceva, spune Charlie și mimează. *HARR- HRRRR!*

Râd.

— Aproape. Bună interpretare. Doar că sunt destul de sigură că păianjenii nu mârâie. De fript, presupun că nu scot niciun sunet.

— Detalii nesemnificative, spune el.

Charlie strânge din buze și ochii îi dansează. Încearcă să nu râdă de mine. Abia se abține.

— Ce este? îl întreb.

— Ești atât de simpatică! spune el. Și inteligentă. Cum de le știi pe toate?

Mi-aduc aminte prea târziu că Morgan mi-a zis să evit să-l înnebunesc pe Charlie cu toate cunoștințele mele de tocilară, dar nu mă pot abține. Îmi plac faptele, știința, natura, stelele, cerul, infinitul și toate celelalte. Îmi plac toate. Vreau să le știu pe toate.

— Nu știu tot. Nici pe departe, spun eu, luând cu lingurița înghețata cu bucățele de biscuiți. Cel puțin, nu încă. Deși mi-ar plăcea. Este un scop de neatins, dar tot cred că e unul grozav.

— Ei bine, știi multe, zice el. Adică, abia ai terminat liceul și deja ai o mulțime de credite pentru facultate. Eu tocmai am absolvit liceul și... nu știu decât să înot și să repar bărci.

Pun o lingură de baton de caramel mărunțit lângă biscuitul cu fulgi de ciocolată și apoi mai adaug una de covrigei cu caramel sărat. Apucând un tub de frișcă și două linguri, aranjez totul pe teigheaua dintre noi.

— Uite ce e, ai doar optsprezece ani. Nu se presupune că trebuie să știi tot deja, îi spun și ornez ambele porții cu câte un moț imens de frișcă.

Acum, deserturile noastre seamănă cu un castel din povești.

— Sau, de fapt, vreodată. Ai de învățat toată viața, știi?

— Cred că uneori mă îngrijorez că mi-am trăit cele mai bune zile, spune și-și înfige lingura în porția de înghețată cu biscuiți și apoi o linge gânditor. Adică, din situația în care mă aflu, parcă nu văd nimic în

viitorul apropiat. Sincer, în viața mea nu m-am mai simțit atât de nesigur. E ciudat?

— Ciudat? Nu. Omeneste? Da, îi spun eu. Și cum adică ți-ai trăit cele mai bune zile? Viața ta abia începe. Poate să fie cum hotărăști tu.

El se înfruptă din caramelul sărat și oftează.

— Presupun că are legătură cu faptul că o parte importantă din viața mea s-a terminat, știi? Și pentru asta mă cunoșteau toți la școală. Toți prietenii mei erau din echipa de înot. Pentru asta mă antrenam în fiecare zi. Înotul m-a făcut cine sunt... sau cine eram, cred. Și acum nu mai sunt tipul ăla și nu pot să-mi dau seama unde sau cum să-mi găsesc locul.

În mod ciudat, pot să mă regăsesc în ce spune. Cum ar fi viața mea, dacă nu aș fi fata cu boala rară care-mi pune viața în pericol? Cu siguranță ar fi diferită și poate că nici eu nu aș ști unde-mi e locul. Dar *sunt* fata bolnavă. Cam așa cum Charlie e tipul rănit.

— Ți se pare că oamenii te tratează altfel de când te-ai accidentat?

El dă aprobator din cap.

— Știu că probabil ai prefera să nu mai auzi nimic despre ea, dar gândește-te la Zoe Carmichael, de exemplu. În seara în care a dat petrecerea mi-a vorbit prima dată de când m-am rănit și sunt sigur că a făcut-o doar pentru că m-a văzut cu tine. Zoe este genul de fată căreia nu-i place să-și împartă jucăriile, chiar dacă a hotărât deja că nu mai vrea să se joace cu ele.

— Mi se pare o descriere potrivită, spun eu. Așadar... crezi că te-a folosit pentru poziția ta socială sau ceva de genul ăsta? Și că apoi te-a lăsat baltă când n-ai mai apărut în ziare sau n-ai mai doborât recorduri săptămânal?

— Mda, ceva de genul ăsta, îmi răspunde și dă din cap.

Apoi, o expresie ciudată îi traversează chipul.

— Hei, de unde știi c-am apărut în ziare și c-am doborât recorduri la înot?

Trebuie să fii mai atentă, mă mustru în tăcere. Aproape te-ai dat de gol că-l urmărești de o viață întreagă, ca o ciudată.

— Se știe că noi, șefii de promoție, avem excelente abilități de cercetare, îi spun.

El îmi rânjește.

— Deci m-ai căutat pe Google, nu?

Ridic din umeri.

— *Evident*. Trebuie să știu în ce mă bag, nu-i așa?

Și apoi îmi lipsesc buzele de ale lui. Au gust de zahăr, frișcă și bunătate pură. Sărutul durează mult mai mult decât primul. Niciodată nu m-am mai simțit atât de plină de viață.

Când în cele din urmă se sfârșește, îmi spune:

— Știi de ce îmi aduce aminte seara asta? De *O aniversare cu bucluc*. De scena de la final, în care Sam și Jake se sărută deasupra tortului pentru ziua ei?

Dau aprobator din cap. Habar nu are cât de perfecte sunt pentru mine cuvintele lui. Este filmul meu preferat, iar de când l-am văzut prima dată cu Morgan mi-am dorit să am parte de un sărut la fel de special. Și acum apare Charlie, care-mi îndeplinește toate visurile.

— Mereu mi s-a părut grozav să am parte de așa ceva, dar în realitate. Și acum mi se întâmplă, spune el și se apleacă să mă mai sărute o dată.

Așadar, poate și eu îi îndeplinesc unele visuri.

Fiecare seară din săptămâna aia începe și se termină cam la fel: eu îl conving pe tata să-mi mai acorde o seară în care să fiu o fată normală, iar el acceptă fără prea mare tragere de inimă. Sar în camioneta lui Charlie și pornim într-o altă aventură. Într-o seară jucăm bowling, în următoarea ne uităm în vitrine (pentru că, evident, magazinele sunt închise), apoi mergem la cinematograful la care se rulează filme târziu, din mall-ul de la câteva orașele distanță de Purdue.

Vorbim, râdem, ne sărutăm. Mult. Mă aduce acasă, dar nu înainte să mă roage să ieșim în seara următoare. Eu îi spun mereu că sunt liberă doar seara, un răspuns pe care-l acceptă fără să pună întrebări. Este o viață idilică, una pe care nu am crezut niciodată că am să o trăiesc. Cred că așa s-au simțit părinții mei când s-au cunoscut: tineri, liberi și incredibil de fericiți.

Lucrurile sunt atât de perfecte, că încep chiar să mă amăgesc cu faptul că poate nu am să fiu niciodată nevoită să-i spun lui Charlie. Totuși, tatăl meu nu este de acord.

— Asta-i ultima dată când mai accept, Katie, îmi spune cu seriozitate când insist cu discursul meu „te rog, mai lasă-mă un pic să fiu normală”. După seara asta, am să-l cunosc pe tânăr. Trebuie să-l cunosc. Și el trebuie să afle despre boala ta.

Cuvintele lui mă lovesc cu un zgomot surd. Mai mult decât orice altceva, îmi doresc să nu se termine magia. Și să-i spun tipului de care mă gândesc serios că aş putea să mă îndrăgostesc faptul că situația nu este tocmai așa cum l-am făcut să creadă că o să fie același lucru cu a trage cortina și a vedea că marele și puternicul Oz este doar un individ cu microfon, care suferă de complexul lui Napoleon. Totul o să se schimbe.

— Bine, tată, spun eu, dorindu-mi să existe o altă cale și știind că nu este așa. Măine ai să-l cunoști pe Charlie și apoi am să-i spun despre situația mea. În seara asta, sunt tot o fată obișnuită.

Tata îmi zâmbește, dar ridurile fine din jurul ochilor lui par brusc mai pronunțate și mai multe. Nu vreau să îmbătrânească prematur din cauza mea. Dar inima știe una și bună. Nu aş fi putut să mă opresc acum nici dacă aş fi încercat.

• • • • •

De data asta, Charlie și cu mine mergem la plajă. E liniște și suntem singuri. Charlie adună niște bețe și frunze, le pune într-o grămadă din interiorul unui cerc de pietre făcut de altcineva și aprinde un mic foc.

Stăm pe o pătură. Mă lipesc de el și-mi sprijin capul de umărul lui. Charlie îmi trasează leneș cercuri pe spate. Tot ce are legătură cu „noi” pare extrem de natural: felul în care putem să vorbim despre orice sau deloc și fără să fie niciodată ciudat. Felul în care mâinile ni se potrivesc precum două piese de puzzle. Cum niciodată nu pare să ne supărăm sau să ne săturăm unul de celălalt.

Charlie îmi arată o stea. Între timp, a aflat totul despre obsesia mea legată de constelații și că, într-o zi, vreau să fiu astrofiziciană.

— Deci, care este aia?

— Se numește Altair, îi spun eu. Cred că e la șaisprezece ani lumină distanță. Prin urmare, lumina pe care o vedem a luat naștere când noi aveam aproximativ doi ani.

— E o nebunie.

Charlie râde și îmi arată o alta.

— Și aia?

— E Sirius.

— Ca radioul?

În joacă, îl înghiontesc.

— E Steaua Câine. La o distanță de aproape nouă ani lumină.

Charlie tace. Aproape că-l aud cum gândește. Pentru o secundă, inima îmi bate mai repede când mă întreb dacă nu cumva a aflat. Cu toate că știu cât de improbabil este, nu pot să mă abțin să nu mă gândesc la toate felurile în care s-ar putea întâmpla. Poate că Zoe s-a jucat de-a detectivul și i-a trimis mesaje cu rezultatele cercetării ei? Și-așa o să-mi fie destul de greu să-i spun despre boala mea. Poate a găsit poza cu clasa noastră de la grădiniță și a reușit să mă identifice, deși niciunul dintre numele noastre nu apărea pe fotografie, iar în anul ăla aveam o tunsoare „castron” ciudată. (Presupun că sunt norocoasă că am abandonat școala atât de timpuriu în clasa întâi, încât am ratat ziua în care se făceau fotografii.) Ar fi devastator să audă de la altcineva în afară de mine. Simt că ar distruge toată încrederea pe care am ajuns să o avem în scurtul timp de când suntem împreună. Trebuie să îi spun. Trebuie. Îmi adun curajul.

— La ce te gândești? Îl întreb și-mi țin respirația.

El șovăie. Îmi dau seama că indiferent ce are de zis, e ceva important și-l apasă.

— Antrenorul de la Berkeley m-a sunat ieri-seară. Presupun că unul dintre ceilalți înotători s-a transferat, deci acum este un loc disponibil.

Eu expir.

— Vorbești serios? Ai putea să-ți iei locul înapoi?

Sunt extrem de fericită pentru el. Deoarece, dacă există cineva care merită un strop de noroc și o șansă să intre la facilitate, acela e Charlie Reed. E inteligent, drăguț, grijuliu, silitor și are multe alte calități. Sunt foarte bucuroasă că universul recunoaște că o singură greșeală nu trebuie să însemne și moartea tuturor visurilor lui odată cu ea.

Charlie ridică din umeri.

— Mda, teoretic vorbind. Într-o lună o să aibă loc o ședință și antrenorul de la Berkeley o să fie acolo. Până atunci ar trebui să fiu din nou în formă, ceea ce e probabil imposibil, și apoi să-mi dau toată silința să demonstrez că mi-am revenit întru totul.

Îl apuc de umeri.

— Poți să reușești. Știu că poți.

Charlie se zgâiește la foc de parcă o să afle sensul vieții în flăcările lui.

— Nu știu. S-ar putea să am niște motive să rămân pe-aici la anul...

Este poate cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

— Am să fiu aici când ai să vii în vizită acasă. Ți promit!

Telefonul mi-a vibrat în buzunar ca nebunul toată noaptea și eu l-am ignorat. Dar se face târziu și știu c-ar fi trebuit să ajung acasă în urmă cu câteva ore, lucru de care probabil tata îmi amintește chiar în secunda asta. Otez și îmi verific mesajele. Cinci sunt de la tata și douăzeci și cinci de la Morgan.

— O, rahat! șoptesc eu.

— E totul în regulă? întreabă Charlie. O, uau, este târziu! Adică, foarte târziu. Trebuie să te duc acasă înainte ca tatăl tău s-o ia razna.

— Mda, spun fără să mă mișc.

Citesc mesajele de la Morgan. E tot mai panicată cu fiecare mesaj. Îngrijorarea că tata nu o să mă mai lase niciodată să ies din casă e înlocuită de enervare. Ea nu e mama mea; e cea mai bună prietenă. Dacă rămân târziu afară cu Charlie, trebuie să mă încurajeze, nu să-mi spună să mă duc acasă.

Unde ești?

Trebuia să fii acasă la unsprezece.

Tatăl tău pretinde că nu se pierde cu firea, dar o face. Știu pentru că mi-a trimis un mesaj să vadă dacă știu unde ești.

Acum e ora unu. Alooooooooo, pământul către Katie.

E două noaptea. Știi unde e prietena ta cea mai bună? Eu nu.

Trei dimineața. Tot nu mi-ai răspuns.

OK, ACUM INTRU ÎN PANICĂ.

AI MURIT? TE ROG SĂ-MI RĂSPUNZI CU „DA” SAU „NU”.

SOARELE RĂSARE PESTE DOUĂ ORE... RIȘTI PREA MULT, KATIE.

DU-TE

ACASĂ

ACUM

Zilele astea, Morgan a rămas tot atât de târziu în oraș cu Garver, așa că nu știu de ce insistă așa de mult. Sunt perfect conștientă că trebuie să ajung acasă curând. Cât de proastă mă crede?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Charlie.

— Nimic, pe bune, spun eu și-mi vine o idee. Presupun că, pur și simplu, Morgan nu este obișnuită să mă împartă cu nimeni. Cred că-i este greu că suntem atât de mult timp împreună. Am să mă asigur că mâine o să ne distrăm de minune, ca să nu se mai simtă atât de neglijată.

— Fetele, spune Charlie și își dă ochii peste cap. Deși presupun că nu

toate sunt rele.

— Mai sunt și unele de treabă.

Charlie se ridică, se scutură de nisip și-mi întinde o mână.

— Îmi doresc să putem să dormim aici, afară. Ar fi destul de grozav să mă trezesc cu tine în brațe, și nu cu ursulețul meu vechi și ponosit.

Îmi place ideea de a mă trezi lângă Charlie. Imaginea lui Charlie care-și îmbrățișează animăluțul de pluș din copilărie îmi place aproape la fel de mult.

— Într-o zi, înainte să... pleci să faci orice ai hotărî la toamnă, va trebui s-o facem și pe asta, îi spun eu.

— Ne-am înțeles, zice el. E timpul să te duc acasă. Și mâine am să te scot la o întâlnire adevărată, bine?

Eu încuviințez printr-un semn din cap și-i dau vestea.

— E perfect. Pentru că trebuie să-l cunoști pe tata.

Charlie mă lasă acasă, eu intru pe ușă și tata e chiar acolo să mă întâmpine. Părul îi stă drept, de parcă și-ar fi trecut nervos degetele prin el toată noaptea. Ochii îi sunt goi și duși în fundul capului. Mă ia în brațe și mă strânge atât de puternic, încât nu pot să respir.

— Îmi pare rău c-am întârziat, îi spun cu capul pe umăr.

El se retrage și mă privește lung și dur.

— Să nu mă mai sperii niciodată așa, Katie! Credeam că ai murit. Nu știu cine este băiatul ăsta sau ce crede că face de te ține afară aproape toată noaptea...

— E doar vina mea că nu am venit acasă când trebuia, nu a lui Charlie.

— Dacă ai fi întârziat mai mult, ai fi putut să te expui la ultraviolete! exclamă tata, devenind furios acum că vede că sunt vie și nevătămată. Ar trebui să știi mai bine ca oricine ce poți să pățești din cauza asta!

Este atât de surescitat, încât aproape scuipe cuvintele.

— Tată, calmează-te! spun eu. Uită-te la mine. Sunt bine. N-am pățit nimic.

— Doar pentru că ai avut noroc de data asta, zice el.

Eu oftez prelung. Chiar nu mai suport să fiu cocoloșită nicio secundă.

— Tată! Ascultă-mă. Nu sunt copil. Pot să am grijă de mine. Pot să iau decizii de una singură. Îmi pare rău că în seara asta am hotărât să stau afară mai mult decât ești obișnuit să o fac, dar sunt bine.

Ridic vocea direct proporțional cu nivelul de frustrare.

— Nu, sunt mai mult decât bine. Sunt mai fericită decât am fost vreodată în viața mea. Nu-ți dai seama?

El scutură trist din cap.

— Nu văd decât că fetița mea este pregătită să renunțe la toate lucrurile pentru care am muncit din greu din cauza unui băiat care nu ne respectă regulile casei.

— Vrei să nu-l mai judeci pe Charlie? Nici măcar nu-l cunoști! strig eu. Este cel mai bun, cel mai drăguț și cel mai respectuos băiat pe care l-am întâlnit vreodată! Singura persoană cu care ai o problemă sunt eu. Propria ta fiică. Tată, în caz că n-ai observat, am crescut. Nu mai sunt o

fetiță pe care să o mulțumești mărink fotografiile pe care le-ai făcut în safari și improvizând o savană africană în subsol. Trebuie să ies și să trăiesc cu adevărat.

Tata pare gata să plângă. Acum sunt atât de încinsă, că s-ar putea să plâng la rândul meu. Nu-mi vine să cred că seara mea perfectă s-a transformat într-un dezastru în doar câteva minute.

— Știam că așa ceva se putea întâmpla odată ce împlineai o anumită vârstă, spune tata, mai mult pentru sine. Ești atât de încăpățânată! Presupun că, inevitabil, asta o să se întoarcă împotriva mea.

Fac un pas înainte, îi cuprind gâtul cu brațele și-mi sprijin capul de umărul lui.

— Tată, sunt bine. Fii sigur de asta. De fapt, sunt mai mult decât bine. Mă simt minunat. Poate pentru prima dată de când am fost diagnosticată. Te rog, lasă-mă să fiu normală. Te rog. Trebuie să ai încredere în mine.

Îmbrățișarea îl face să se relaxeze.

— Nu vreau decât să te știu bine, Peanut, spune el. Ești fata mea. Nu suport gândul că ți se poate întâmpla ceva rău.

— Știu, îi zic eu. Te iubesc. Promit să-ți trimit un mesaj când am să întârzii data viitoare. Și îți promit că ai să-l iubești pe Charlie când ai să-l cunoști. Vine mâine să mă ia – ei bine, în seara asta, presupun. Și abia așteaptă să te cunoască.

Deci poate că exagerez un pic...

— E un băiat bun, tată. Îmi aduce aminte de tine.

— Sper că ai dreptate, zice el. Sper că o să primească vestea despre boala ta ca tânărul matur și respectuos care spui că este. Sper că nu o să fugă din cauză că nu o să-i poată face față.

Detest faptul că tata crede că Charlie ar putea să mă lase baltă când o să afle despre boala mea. Atât de mult, încât îi spun cea mai mare minciună din viața mea. Una gogonată.

— Știe deja, zic eu. Și asta nu-i schimbă cu nimic sentimentele pe care le are pentru mine.

Ridurile tatei se descrețesc. Chiar pare că se bucură pentru mine.

— E minunat! îmi spune el. Serios. E tot ce mi-am dorit vreodată pentru tine.

Mă simt prost că am mințit în legătură cu reacția lui Charlie, dar nu suficient cât să-mi retrag cuvintele. Sunt aproape sigură că o să se

adeverească odată ce-mi voi găsi în cele din urmă curajul să-i spun.

Odată ajunsă în camera mea, îi trimit un mesaj lui Morgan. *Sunt acasă. Teafără și nevătămată.*

Ea îmi răspunde:...

Nu fi supărată – tata nu este supărat.

Trei bule apar și apoi dispar. Iată-le din nou. Dispar, în cele din urmă, primesc un mesaj. Încă unul gol.

Nu cred că-mi aduc aminte ca Morgan să se fi supărat pe mine înainte.

Știu că ești obișnuită să fii singura mea legătură cu lumea exterioară. Dar măcar încearcă să te bucuri pentru mine, te rog.

Alte bule apar și dispar. Apoi, primesc asta. *Glumești? Nu sunt geloasă pe prietenul tău idiot. Bravo ție! Nu încerc decât să mă asigur că trăiești ca să te bucuri într-adevăr de relația ta cu Charlie. Scuză-mă că-mi pasă.*

Nu cumva protestezi cam mult? Eu cred că da, scriu, dar nu intenționez să-l trimit, însă apoi apăs din greșeală pe trimite și mesajul zboară în lume.

Morgan îmi răspunde repede. *Revino-ți. Și să nu vii plângând la mine când o să reacționeze ca un măgar atunci când ai să-i spui despre boala ta. Nu toată lumea e la fel de relaxată ca mine în privința unor astfel de lucruri.*

Uf! mai întâi tata și acum Morgan presupune că Charlie o să mă părăsească dacă o să afle. Îmi regândesc minciuna și decid că e doar una, de vreme ce e același lucru pe care i l-am zis tatei.

Charlie este. Știe și nu-l deranjează deloc.

Bravo lui! Bravo ție! Îmi închid telefonul și mă duc la culcare. Am stat trează toată noaptea. Pe mai târziu.

Cine știa că relațiile ar putea fi atât de complicate? Mă foiesc și mă răsucesc în pat, îngrijorată de cum aș putea să-l conving pe tata să-mi ofere mai multă libertate. De cum să-i spun lui Charlie ceea ce se presupune că i-am zis deja. De cum să procedez cu Morgan. Sunt supărată pe ea, dar poate n-ar trebui să fiu. Poate eu ar trebui să fiu cea care-și cere scuze, și nu invers.

În cele din urmă, cad într-un somn zbuciumat.

15

— Așadar, asta-i seara cea mare, spune tatăl meu.

— Da, îi răspund și-mi rod o unghie.

Știu că nu ar trebui să fiu atât de agitată. Cum ar putea tata să nu-l placă pe Charlie? Adică, el este perfect. Ca să nu mai spun un adevărat domn. Totuși, multe depind de ceea ce crede tata despre el. Am nevoie ca totul să meargă ca pe roate.

— Dar o să te porți normal, nu-i așa?

Am reușit să-l conving pe tata să nu-i țină lui Charlie discursuri despre XP și despre cât de periculos a fost pentru mine să stau atât de târziu afară seara trecută. I-am spus că tații normali nu vorbesc despre starea de sănătate a fiicelor când fac cunoștință cu Prietenul.

Minciuna asta chiar capătă amploare. Și nu-mi miroase a bine. Viața mea de adolescentă rebelă mă stresează.

Se aude soneria. Îl las pe tata să răspundă singur. Conform planului, trebuie să mă duc în camera mea și să aștept până mă cheamă, dar nu suport suspansul de a nu ști cum decurg lucrurile. Urc scările până la jumătate și mă opresc.

Îl aud pe Charlie cum se prezintă și apoi pe tata care-l conduce în sufragerie și-i spune să ia loc.

— Ai fost vreodată arestat?

Cu asta s-a gândit tata să înceapă discuția? Nu-mi vine să cred!

— Nu, domnule, răspunde Charlie.

Tata îi adresează rapid întrebările și situația nu face decât să se înrăutățească.

— La ce oră trebuie să fii acasă?

— La unu noaptea.

— Și la cât ajungi acasă, de fapt?

— Pe la două, recunoaște Charlie. Uneori, mai târziu. Ca seara trecută. Domnule, aș vrea să vă cer scuze că am adus-o pe Katie atât de târziu acasă. Am pierdut noțiunea timpului.

— Să nu se mai repete, îi spune tata. Acum, de ce nu te duci la facultate?

Uf! Sunt sigură că Charlie nu voia ca eu să discut cu tata despre cum

sunt de părere c-ar trebui să folosească banii ca să-și finanțeze educația, în loc să se plimbe prin țară cu o camionetă nouă. Probabil că mica sumă pe care a economisit-o i-ar fi ajuns pentru cursurile de la facultatea locală și ar mai fi rămas și cu niscaiva bani. După aia, ar fi putut să se transfere la Universitatea din Washington și să și-o permită cu taxa de școlarizare în același stat și poate cu niște împrumuturi și garanturi. (Poate că am cercetat un pic problema ca să mă pregătesc să îi sugerez subtil soluția lui Charlie.)

— M-am accidentat și am pierdut bursa pentru înot, îi spune Charlie.

Mă întreb dacă îl privește pe tata în ochi sau dacă se holbează la picioarele lui, ca atunci când este trist și/sau nu se simte în largul lui.

— De câte ori pe săptămână te bărbierești?

— Cam de patru...?

Simt confuzia din vocea lui Charlie. Cu siguranță că se gândește: *De ce contează?*

— Nu te cred, îi zice tata.

Mor. Ce-i asta, Inchiziția? Cui îi pasă de câte ori se bărbierește pe săptămână?

— Cu ce echipă ții?

— Cu The Seahawks, răspunde Charlie.

Asta *trebuie* să-l convingă pe tata.

Însă tata insistă.

— De ce?

Charlie primește bile albe aici.

— Pentru că este grozavă și pentru că odată l-am întâlnit pe Richard Sherman într-un local în care se vând burgeri și a mâncat câțiva cartofi prăjiți din porția mea.

Tăcerea se lasă preț de un minut bun. Sunt sigură că Charlie se agită pe locul lui. Știu că eu o fac. Sunt disperată să-l salvez. Mă tot holbez la telefon și aștept să primesc mesajul prin care să mi se spună că pot să cobor și să mă alătur lor.

În cele din urmă, tata cedează.

— Asta-i grozav! Este important.

Știu că rânjește. Sunt atât de fericită! Până o secundă mai târziu, când aproape mă dă de gol.

— Charlie, știu că pare puternică, dar este fragilă. Ea...

Nu mai aștept niciun mesaj; cobor grăbită scările și strig o salutare

menită să-l întrerupă pe tata din a-i da vestea cea groaznică.

— Bună! Despre ce vorbiți, băieți?

Charlie se ridică de pe canapea ca să mă îmbrățișeze.

— Despre nimic, doar încercam să ne cunoaștem, zice tata.

— Uau! face Charlie.

Mă fixează cu privirea de parcă nu-i vine să creadă că exist. Este amuzant, pentru că nu-i ca și când sunt frumos îmbrăcată sau așa ceva. Port o pereche de blugi, un tricou și sunt încălțată cu o pereche de teniși albi și uzați. Dar mi-am aranjat părul și m-am machiat așa cum mi-a arătat Morgan, deci poate asta-i cauza.

Îl răsplătesc cu un zâmbet, îmi iau cutia cu chitara din colț – Charlie mi-a spus să o aduc, nu știu de ce, dar părea atât de încântat, că n-am putut să-l refuz – și îl îmbrățișez rapid pe tata.

— Ei bine, spune tata, ai grijă, da?

Eu dau aprobator din cap.

Charlie și tata dau mâna.

— Vă mulțumesc pentru că mă lăsați s-o scot în oraș, domnule Price, spune el. O să am mare grijă de ea.

Suntem pe cale să ieșim, când tata strigă după noi:

— Așteptați! Lăsați-mă să vă fac o poză!

Rușinată, mă întorc.

— Tată...

Însă pe Charlie nu pare să-l deranjeze deloc ideea de a-i satisface tatei capriciile umilitoare. Din spate, îmi cuprinde talia cu brațul.

— Ce spui, pozăm ca pentru bal?

Eu râd. Tata ridică aparatul la ochi.

— Sunteți pregătiți?

Mă uit la Charlie, iar el mă privește de sus. Zâmbim din toată inima unul la celălalt. Noi nu ne zâmbim fals. Blițul se declanșează și apoi plecăm.

— La gară? întreb, când Charlie ocupă un loc din parcare.

Încerc să nu par dezamăgită – nu știu la ce mă așteptam de la întâlnirea noastră.

— Poate că știi unde ne aflăm, dar știi *de ce* suntem aici? mă întreabă și mă trage de mână după el.

Eu scutur din cap.

— Nu, dar sper că nu încerci să mă faci să cânt pe peron în seara asta. Îți aduci aminte cât de ciudat a fost prima dată?

Charlie râde.

— Cum aș putea să uit de înmormântarea pisicii, pe care a trebuit să o organizezi? Totuși, acolo ne-am întâlnit prima dată.

Are dreptate. Și încep să simt cum dezamăgirea dispare.

Ne oprim brusc în fața micii ferestre a lui Fred, unde ne așteaptă două bilete.

— Cred că astea sunt ale voastre, îmi spune Fred zâmbind.

Mă uit la Charlie, la Fred și apoi din nou la Charlie.

— Unde mergem? Și de ce mi-am luat chitara?

Charlie ridică din umeri și zâmbește. Încerc să aflu ceva de la Fred, care ridică și mai exagerat din umeri.

— Nu știu nimic, îmi zice Fred.

— Fred...

Încerc să-l implor să-mi spună tot cu cea mai dulce și inocentă expresie pe care pot să o afișez.

— Nici să nu încerci măcar, îmi spune și pretinde că-și încuie buzele și aruncă departe cheia. Nu poți să mă convingi.

Trenul se apropie. Urmează să ne ducă într-o aventură cine știe unde. Sunt atât de entuziasmată!

Ușile se deschid și conductorul îmi zâmbește larg. Ne salutăm când cântam aici, dar cu siguranță nu am călătorit cu el.

— Pofțiți în vagoane! strigă bărbatul.

Charlie și cu mine urcăm scările și intrăm într-un vagon. În principiu, este gol. Suntem doar noi, lumina slabă și scârțâitul șinelor de sub roți.

— Locul dumneavoastră, *mademoiselle*, spune Charlie și-mi arată un

rând gol.

Îmi las chitara pe culoar și mă așez. Charlie ia loc în fața mea. Pe masa dintre noi, începe să aranjeze farfurii de carton, șervețele și tacâmuri de plastic.

— Am muncit toată ziua la asta, spune și scoate din rucsac o pungă mare de la localul meu chinezesc preferat.

Scutur neîncrezătoare din cap când îmi dau seama de toate eforturile pe care le-a depus ca să facă seara asta perfectă pentru mine. Mi-a luat toate felurile preferate de mâncare: *lo mein*, pui cu portocale și orez prăjit.

— Cumva ai scos mâncare chinezească din rucsac? Râd. Ți iei mereu mâncare caldă cu tine când călătorești?

— E un picnic romantic! exclamă Charlie, încercând și nereușind să afișeze o expresie serioasă. Nu poți să mergi cu trenul fără mâncare chinezească scoasă dintr-un rucsac.

— Nu știu, s-ar putea să ai dreptate, nu am mai mers niciodată cu trenul, zic eu.

— Nici eu, îmi spune Charlie.

— Serios?

Credeam că sunt probabil singura persoană din lume care nu a făcut-o. Îmi place faptul că e prima dată pentru amândoi. „Ciocnim” bețișoarele și începem să mâncăm.

— Știi la ce mă gândeam? mă întreabă când aproape terminăm de mâncat. Cât de nebunesc e că locuiești aici din copilărie și nu te-am văzut niciodată plimbându-te cu bicicleta sau vânzând la un stand de limonadă. Ți-aș fi cumpărat limonada!

Inima mi se oprește o secundă. Motivul pentru care nu ne-am întâlnit niciodată până în urmă cu câteva săptămâni e ultimul lucru despre care vreau să vorbim. Vreau doar să mă bucur de cină, de călătorie, de întâlnire. Să nu complicăm situația cât nu e încă necesar. Îmi promit că am să-i spun înainte ca noaptea să se sfârșească.

După ce o să mă ducă acasă, înainte să coboare să mă conducă până la ușă (așa cum știu că o să facă), am să îi spun. Am să fiu concisă și la obiect. Fără să dramatizez.

— Sper că asta nu schimbă nimic între noi, îi zic. Simplu ca „bună ziua”.

Când îmi imaginez lucrurile așa, nu pot să-mi imaginez că Charlie,

gen, o să țipe, o să fugă, o să mă respingă sau nu o să-mi mai vorbească niciodată. Chiar nu cred că cele mai mari temeri ale mele o să se adeverească. E o persoană prea bună ca să-și iasă din minți din cauza unui ADN afectat. Și o să înțeleagă de ce nu i-am spus. Știu că așa o să fie.

Totuși, deocamdată îi spun, de parcă ar fi vreo justificare:

— Nu-mi place limonada.

El strânge din buze și îmi aruncă o privire.

— Ești conștientă că știu adevărul, nu?

Vreau să-mi cer scuze că nu i-am spus personal, când se apleacă înainte și se uită în stânga, în dreapta și apoi din nou la mine.

— Ești o spioană internațională. Erai mereu plecată în misiuni în locuri exotice, în vreme ce eu stăteam la cantină, plictisit peste măsură. Sunt sigur că Katie Price nici măcar nu e numele tău adevărat, îmi șoptește el.

Sunt ușurată că doar glumește, dar mi se pare că se strânge lațul. E posibil ca vestea mea să nu mai poată aștepta sfârșitul serii. Poate ar fi mai bine să-i spun acum – cât mai repede posibil – și să fac față urmărilor, oricare ar fi acelea. Realitatea este realitate; nu pot să schimb faptele.

— Pe-aproape. Adevărul e că...

Însă încep să mă gândesc din nou la cum o să reacționeze, acum că sunt pe cale să-i mărturisesc. Toată încrederea mea că o să fie calm și relaxat și că nimic nu o să se schimbe a dispărut. Decid că probabil o să *pretindă* că nu contează și-o să mă asigure că boala mea nu o să intervină între noi. Dar apoi, cumva, o să începem să ne vedem mai rar. Brusc, o să fie ocupat noaptea. Și cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată o să se termine.

Îmi sprijin coatele de masă și decid să-i ofer jumătate de poveste. Să testez terenul.

— Fără locuri exotice. Pentru că tu ești misiunea mea. Mi s-a ordonat cu strictețe să nu fiu văzută, dar te urmăresc de ani de zile din siguranța camerei mele.

O secundă. Charlie zâmbește și apoi rânjește la mine.

— Vezi? Am fost pe-aproape. Îmi pare rău dacă ți-am stricat acoperirea.

El adună cutiile cu mâncare chinezească, acum goale, și iese să le

arunce. Când se întoarce, se strecoară pe scaunul de lângă mine și mă cuprinde cu brațul pe după umeri. Ne uităm la stelele care trec pe lângă noi odată cu trenul.

— Erai atât de mică! Când a murit mama ta, adică, spune el încet.

— Da.

Deseori mă întreb ce s-a întâmplat cu mama după ce a lovit-o mașina. La ce s-a gândit? A văzut o lumină albă, au însoțit-o bunicii ei în Rai? O să vină să mă ia când am să mor? Sau nu o să fie decât întuneric, un vid imens, o cortină care cade și atât, ca și când nu aș fi existat niciodată? Dintr-un motiv oarecare, mă agăț mereu de ultimul gând. E cea mai mare temere a mea, deși nu pot să-mi explic de ce. *Trebuie* să las o urmă în lumea asta, înainte să fiu obligată să o părăsesc. Cumva, *trebuie* să profit de timpul meu aici.

— Cred că a fost îngrozitor, spune Charlie, întrerupându-mi gândurile negre și disperate. Îți amintești multe de atunci?

Mă gândesc o clipă la trecut. Tata și cu mine am tratat moartea mamei cam tot așa cum ne descurcăm în situația de față: afișăm un zâmbet forțat și trecem mai departe, pretinzând de obicei că problema nu există. Ca și cum, dacă o ignorăm suficient de mult timp, poate o să dispară pur și simplu.

— Mmm, sincer, doar de tata îmi aduc aminte de pe vremea aia. Cum îl urmăream prefăcându-se că e în regulă, ca să fiu și eu. Și eu pretind că mi-e bine, ca să-i fie lui, îi spun lui Charlie. Dar, cumva... Știi, cred că de fapt ne-am ajutat unul pe celălalt. Am învățat cum să ne fie dor de ea fără să ne lăsăm copleșiți de durere.

Charlie dă aprobator din cap.

— Da, tu și tatăl tău păreți foarte apropiați.

Eu ridic din umeri și mă uit pe geam la Cassiopeia. Conform mitologiei grecești, este înălțuită pe vecie de un tron, drept pedeapsă pentru semeția și orgoliul ei. Uneori mă întreb dacă am făcut ceva ca să merit boala asta, XP, un lucru înfiorător din cauza căruia trebuie să-mi ispășesc pedeapsa în casa și camera mea în fiecare zi, până la apusul soarelui.

— Mda. Totuși, îmi doresc să nu mă fi cunoscut atât de bine, spun eu.

Asta nu-i o afirmație pe deplin adevărată. Știu că sunt norocoasă că tata mă iubește și mă înțelege. Doar că îmi doresc să fi avut ocazia de a fi la fel de iubită și de înțeleasă de mai mulți oameni, de oameni de

vârsta mea, cum ar fi la facultate. Și eu vreau să plec la toamnă, în loc să văd cum toți ceilalți își continuă viețile, în vreme ce a mea continuă să se limiteze. Situația mea mă frustrează în ultimul hal, mai ales faptul că, recent, mi-am dat seama că a suferi de XP înseamnă în principiu că niciunul dintre oamenii cei mai apropiați mie nu o să mă vadă ca pe un adult, așa cum ar face-o dacă nu aș fi bolnavă. Vor simți mereu nevoia să mă supravegheze și să aibă grijă de mine.

— Ești gata pentru desert? întreabă Charlie.

Dau aprobator din cap.

— Bine, atunci. Întinde mâna și închide ochii! îmi poruncește el.

Charlie îmi toarnă o grămadă de ceva în mâna făcută căuș.

— Poți să-i deschizi acum.

Privesc lung la mâna mea. O grămadă de drajeuri Skittles, ca acelea pe care tot încerca să mi le dea înapoi în prima seară în care ne-am cunoscut. Îi zâmbesc.

— Sunt plin de idei, spune el. Hei! Aproape am ajuns!

Mă uit pe geam și văd cum profilul orașului Seattle începe să se contureze. Nu știu unde credeam că mergem, dar chestia asta e mai grozavă decât aș fi putut să-mi imaginez vreodată.

— Seattle?! Super!

Trenul se oprește și noi coborâm. Niciunul din noi nu știe încotro mergem și sunt destul de sigură că planul lui Charlie suna cam așa: „Hai în Seattle și-o să ne gândim după aia la ce-o să facem.” Ne trezim că rătăcim de-a lungul țărmului. Faptul că sunt aici e ceva nou și interesant și, sincer, îmi e suficient doar să mă uit la întinderea strălucitoare de parcuri și cheiuri care par să se continue la nesfârșit.

Casc gura la toate cafenelele de pe trotuar care împeștrițează străzile ce șerpuiesc într-un labirint parcă infinit. În ciuda faptului că e trecut de ceea ce presupun că e ora de culcare a majorității copiilor, mulți dintre ei sunt încă în oraș, mâncând cu părinții lor. Tipi cu pantaloni strâmți și cu bărbi moderne tastează încet la laptopurile lor, în vitrinele cafenelelor. Perechile ieșite la întâlniri ciocnesc pahare cu șampanie.

Dar ceea ce mă impresionează cu adevărat e numărul oamenilor care dau spectacole pe străzi. În Purdue, eram mereu singura. Aici, în Seattle, se pare că toți au un talent.

La un colț de stradă, un magician rupe o bancnotă de o sută de dolari într-un milion de bucățele. Și, apoi, puf! Le lipește la loc. În parc, niște

tipi fără cămăși execută cele mai grozave mișcări de *break-dance* pe care le-am văzut vreodată – se fac covrig, se învârt pe capete și sar pe spate de nenumărate ori, unii peste alții. Oamenii îmbrăcați ca niște statui nu se clintesc niciun centimetru, indiferent de ce spui sau faci. Știu asta pentru că Charlie și cu mine am încercat să-l facem să râdă pe tipul îmbrăcat ca Michael Jackson argintiu și nici măcar nu a zâmbit. Așa că în schimb ne-am fotografiat cu el și i-am lăsat câțiva dolari bacșiș.

Și apoi mai sunt și cântăreții. Atât de mulți cântăreți, cu voci așa de frumoase! Competiția ar fi strânsă dacă aș locui aici, așa că presupun că ar trebui să mă bucur că nu o fac. Păcat că mintea-mi tot scandează *HAI SĂ NE MUTĂM AICI! SCOATE-ȚI CHITARA ȘI CÂNTĂ ȘI TU! ADAUGĂ ACORDURI ȘI NIȘTE CIUPITURI DE COARDE!* Mi se pare că am găsit instantaneu o comunitate, oameni cu care să colaborez și cu care să mă armonizez, să vorbesc despre muzică și să scriu cântece până în zori. Totul mă așteaptă aici.

Charlie și cu mine ne oprim să admirăm sculpturile olimpice din Pioneer Square. Urmărim cum pescarii transportă găleți cu calcani, bibani și somoni uriași în Pike Place Market. Ne strecurăm într-o cabină foto cam veche, îngrămădită într-un colț, și ne facem comozi. Blițul se declanșează de patru ori: zâmbim, ne strâmbăm, ne punem coarne unul altuia și ne îmbrățișăm și ne sărutăm. Așteptarea ne este răsplătită în cele din urmă când, după câteva minute lungi, banda cu fotografii iese din aparat. O înșfac și o revendic.

— Am s-o prețuiesc mereu, îi spun lui Charlie.

Nu glumesc.

El mă ia de mână și mă conduce pe o altă stradă aglomerată și pe o alee pustie. Ne oprim în fața unei clădiri deteriorate cu o marchiză demodată deasupra ușii. Nu văd nimic scris, niciun anunț pentru vreun film sau spectacol sau ceva de genul ăsta. Nu înțeleg.

Charlie mă privește cu un rânjel imens.

— Ce-i aici?

— Surpriza ta, îmi spune el.

Charlie îi înmânează paznicului două bilete și o grămadă de bani. Cu toate că pe ușă scrie clar că trebuie să ai douăzeci și unu de ani ca să intri, tipul masiv nu se obosește să ne ceară actele de identitate. Ceea ce e un lucru bun, pentru că pe cel adevărat, pe care scrie că am optsprezece ani, l-am lăsat oricum acasă, pe blatul din bucătărie.

— Credeam că Seattle e surpriza mea.

El scutură din cap și zâmbeste și mai larg atunci când intrăm. Charlie îi dă fetei de la garderobă jacheta mea și cutia cu chitara. Un alt controlor deschide o ușă ca să ne lase să intrăm într-o altă cameră.

Înăuntru, muzica bubuie. Luminile explodează. Locul e aglomerat de la scena improvizată – unde una dintre formațiile mele *indie* preferate cântă deja – și până în spatele a ceea ce pare să fie un fost depozit. O mulțime fericită și transpirată dansează în ritmul muzicii.

— E un spectacol secret! îmi țipă Charlie la ureche. Am aflat ieri de pe Snap și am cumpărat bilete. Știu că ai spus că-ți place formația asta!

— Așa este!

— Primul tău spectacol live!

— ODoamnedumnezeule, e atât de tare!

Deși camera imensă în care te trage curentul e greu de descris, cu oamenii și atmosfera e altceva. În realitate, nu am mai văzut niciodată atât de multe culori în păr și atât de multe tatuaje și *piercing*-uri. E ca și cum paginile din revistele de muzică pe care le citesc în camera mea au prins brusc viață. Mi-am găsit oamenii. Tribul meu de tovarăși creativi. Cine știa că sunt atât de aproape?

Mă învârt, uimită că treburi de genul ăsta chiar se petrec în lume. Am pierdut foarte multe încuiată în camera mea, în orașelul meu, în viața mea neînsemnată. Aici, afară, sunt mult mai multe lucruri pentru mine și totul e mult mai vibrant și interesant decât replicile elaborate ale vieții adevărate pe care tata mi le-a construit cu atât de mult drag în copilărie, ca savana din subsol și plaja amenajată din pod, cu o cadă, jucării gonflabile și fotografii cu pescăruși, delfini, rechini și balene în mărime naturală. Aici și acum îmi promit ceva: *Am să profit de tot ce are lumea să-mi ofere. N-am să mai fiu prizoniera bolii mele nici măcar o zi în plus.*

Îmi dau seama că trebuie să stau de vorbă cu Charlie și că a trecut foarte mult timp de când trebuia să discut cu tata pe îndelete. Acum știu că pot să fac mult mai multe lucruri decât mi se părea posibil înainte de seara asta. Poate chiar să mă înscriu la o facultate adevărată, nu Online. Cumva. Dacă vrei, poți. Și eu am o voință de fier.

Cât mă gândesc la lucruri mărețe și admir priveliștea și sunetele acestui loc uimitor, Charlie își croiește loc prin mulțime, trăgându-mă după el. Se strecoară prin mulțime ca un șarpe șiret, găsind mici spații prin care putem să trecem neobservați. Nu după mult timp, suntem chiar

în fața scenei. În plus, nimeni nu s-a supărat pe noi pentru că, practic, am trecut printr-o mare de oameni ca să ajungem acolo.

Mă întorc la Charlie, radiind. El mă apucă de umeri și începem un dans mult mai plăcut decât cel din școala generală. E extrem de multă acțiune și sunt atâtea lucruri de urmărit, dar acum nu-l văd decât pe Charlie. În momentul ăsta, nimeni și nimic nu mai contează.

Formația începe să interpreteze un rock pe bune și tot locul începe să se anime, un singur ritm unind mulțimea diversă. Și Charlie și cu mine începem să sărim ca niște maniaci. Sunt pierdută în electricitatea muzicii și energia locului. Niciodată nu m-am mai simțit atât de vie și îmi dau seama că s-ar putea să nu mai am șansa să trăiesc vreodată așa ceva. Încerc să memorez toate detaliile. Fiecare secundă.

• • • • •

Concertul se termină cu mult înainte să-mi doresc. Mergem să-mi iau haina și chitara și ne întoarcem pe chei. Sunt încă atât de încântată de spectacol, că mi se pare că merg pe apă, nu pe trotuar.

— A fost uimitor! strig eu, probabil un pic prea tare.

Îmi e greu să-mi dau seama cât de tare vorbesc – urechile încă-mi țiuie din cauza muzicii puternice.

— Știu, spune Charlie rânjind.

Îmi arunc capul pe spate și strig și mai tare de bucurie:

— Muzica live e CEA MAI BUNĂ!

Charlie râde.

— Știu! îmi strigă el înapoi.

Mă opresc și-l iau de mână. Cum pot să exprim cât de radical a schimbat totul pentru mine, începând cu faptul că n-am crezut niciodată că un tip ar putea să mă placă din cauza bolii mele și terminând cu ceea ce cred că ar putea să-mi ofere viitorul? Încerc să-mi caut cuvintele. În cele din urmă, mă opresc la un simplu „mulțumesc”.

Cu părul zburlit și ochii jucăuși, Charlie mă privește curios și adorabil, ca un cățeluș. E ca și cum știe ce gândesc, deși îi este imposibil.

— Cu plăcere, spune el. Acum e rândul tău.

Îmi lasă cu grijă cutia cu chitara pe jos și desface încuietorile șubrede. Apoi o poziționează perfect ca să adune monedele și-mi dă chitara. Eu mă retrag, cu mâinile ridicate în fața mea.

— Ce? Nu. În niciun caz!

— Îmi datorezi un cântec, îmi spune Charlie.

Eu scutur din cap.

— Nu pot să fac asta... aici.

— Asta nu-i neînsemnatul Purdue, e marele Seattle. Nu sunt pregătită să-mi cânt pentru prima dată unul dintre cântece aici. Nu în seara asta. Nu încă.

— Ba da, poți! mă încurajează Charlie. Spectacolele live sunt cele mai grozave! Tu ai spus-o!

— Ți-e foame? Întreb eu și mă mângâi pe abdomen. Mie îmi e foame, și tu ești mereu flămând, și-ți aduci aminte toate cafenelele extraordinare pe care le-am văzut?

— Katie, spune Charlie.

Pare atât de serios și de sincer, că nu mai vorbesc.

— Fie putem să ne aflăm într-un oraș nou, fără vreun acoperiș deasupra capului și să *nu* îmi cânti un cântec, fie continuăm să facem din asta cea mai bună seara din viața noastră.

Ridică din umeri. Este al naibii de drăguț. Simt că îndoiala mea se risipește. Ce mi-a oferit este mult mai important decât un cântec de trei minute. După seara asta, dacă i-aș cânta unul, abia aș începe să mă revanșez față de el.

— Depinde de tine, îmi zice el. Nu-ți face griji pentru nimic altceva. Nu are legătură cu ce vreau eu sau altcineva. Are legătură cu ce-ți dorești tu acum.

Vreau să-l fac fericit pe tipul ăsta incredibil. Așadar, cedez. Mă întind după chitară și-mi atârn cureaua pe umăr. Charlie se luminează la față.

Strunesc de câteva ori coardele. Când îmi ridic privirea de la chitară, văd cum Charlie își ține telefonul îndreptat spre mine. Este pregătit să înregistreze momentul, ca să-l surprindă pentru totdeauna. Mă rușinez brusc și încep să am emoții.

— Charlie, nu...

El zâmbește superior și gesticulează spre mulțimea inexistentă din spatele lui. Practic, e un singur tip ciudat și păros, care s-a oprit să-și lege șireturile.

— Așteptăm!

Îmi dau seama că are dreptate; n-am nimic de pierdut. Nici măcar demnitatea mea. Suntem doar noi doi. Împreună putem să facem orice.

Așa că încep să mai strunesc niște coarde – mai întâi ușor. Încă simt

că sunt un pic nesigură. Dar apoi parcă memoria intervine și uit că Charlie mă înregistrează. Îmi imaginez cum ar fi fost ca în seara asta să fiu pe scenă și nu în mulțime, holbându-mă la formație. Jena și agitația mă părăsesc, înlocuite de o încredere supremă în talentul meu.

Închid ochii și interpretez cea mai recentă creație a mea, cea pe care i-am cântat-o lui Morgan seara trecută. După ce a încetat în cele din urmă să-mi vorbească despre Garver și să fie atentă, i-a plăcut cu adevărat și i s-a părut că e cea mai bună de până acum. Sper că nu mai e supărată pe mine. Chiar trebuie să-i spun că-mi pare rău când ajung acasă. Cânt din tot sufletul – pentru Charlie, pentru Morgan, pentru tatăl meu, dar, în principal, pentru mine.

Când deschid din nou ochii, îl văd pe Charlie cum rânjește din spatele telefonului său. Parcă e talismanul meu norocos. Singurul de care voi avea vreodată nevoie ca să am succes.

Strunesc ultima coardă și-mi dau seama că nu doar lui Charlie i-a plăcut cântecul meu. O mulțime de persoane de care nici măcar nu mi-am dat seama că sunt acolo aplaudă și mă încurajează cu veselie. Și chiar dacă fanii mei nu sunt nici pe departe atât de mulți ca oamenii de la concertul secret din depozit, simt cum este ca muzica mea să fie apreciată și de alții – nu doar de tatăl meu, de Fred și de Morgan.

Îmi place. Îmi place la nebunie. De fapt, sunt destul de sigură că pe viitor am să-mi doresc să trăiesc mai multe experiențe de genul ăsta.

Cu un braț, Charlie îl cuprinde de mijloc pe un tip care tot mai aplaudă după ce aproape toți ceilalți au încetat s-o facă.

— DA! Haideti! Aplaudați-o pe Katie! UUUUUUUU!

Îl scutură pe tip de umeri, de parcă echipa lor tocmai ar fi câștigat Campionatul Național. Individul îi aruncă o privire ciudată lui Charlie, îmi lasă câțiva dolari în cutie și pleacă.

Charlie îmi zâmbește, iar eu nu mă pot abține să nu-i întorc zâmbetul.

La întoarcere, călătoria cu trenul e lipsită de evenimente, dar grozavă. Adică ne sărutăm tot timpul. Suntem singuri în vagon și nu ne urmărește nimeni – profităm din plin de intimitatea noastră.

Când ajungem înapoi în Purdue – care mi se pare și mai mic de când am fost în Seattle –, pur și simplu nu sunt pregătită să pun capăt nopții. Îi trimit un mesaj tatei, așa cum i-am promis.

M-am întors în Purdue. Vin curând acasă.

A fost o noapte frumoasă? îmi răspunde el.

Cea mai frumoasă!

Rămâi în oraș cât vrei, Peanut. Așa este, nu mai ești un copil. Am încredere că ai grijă de tine și că ești bine. Charlie e un băiat norocos.

Mulțumesc! îi răspund, cu lacrimi de bucurie. Nu ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine!

Urcăm în camioneta lui Charlie și plecăm. Îmi setez telefonul pe modul „nu deranjați” și opresc aplicația Găsește iPhone-ul, manifestându-mi independența nou-găsită și bucurându-mă din plin de încrederea greu câștigată a tatei.

Seara asta m-a ajutat să-mi dau seama exact ce-mi doresc de la viață: independență. Să iau decizii, să fac greșeli, să-mi croiesc un drum în lumea asta mare și extraordinară. Mă descurc.

Charlie și cu mine ne îndreptăm spre plajă. Parcăm și apoi ne plimbăm încet de-a lungul malului. Nu ne grăbim să ajungem undeva.

— Ai fost incredibilă în seara asta! îmi spune el.

Hai, nu exagera este expresia pe care o afișez. Practic, începe să concureze cu tata pentru statutul de cel mai înfocat susținător, ceea ce e foarte drăguț, dar și oarecum înspăimântător.

— Serios, continuă el, îndârjit. Probabil că aș fi spus oricum că ai fost bună, dar chiar ești *foarte bună*. Trebuie să faci ceva cu piesele tale!

M-am gândit la același lucru toată seara. Un plan măreț începe să prindă contur în mintea mea și include să mă mut într-un oraș; să merg la facultate, chiar dacă la seral, sau să cercetez toate trucurile la care alți oameni cu XP apelează ca să ducă o viață seminormală în timpul zilei; și faptul de a fi o studentă normală, obișnuită, ca toată lumea. Să cânt la

toate colțurile de stradă și spectacolele pentru amatori posibile, în speranța de a fi „descoperită” și, dacă nu, să profit pur și simplu de fiecare ocazie ca să mă simt la fel de incredibil ca în urmă cu o oră, când am cântat.

Am muzica și markerii pentru XP în sânge și vreau să împărtășesc lumii cântecele mele. După seara asta, sunt destul de sigură că ăsta e motivul pentru care m-am născut. Că ăsta e scopul meu în viață. Că așa am să demonstrez c-am trăit, chiar și după moartea mea.

Și cea mai bună parte a viitorului pe care mi-l imaginez este că Charlie îmi e alături. Sper că o să înoate la Berkeley. E chiar atât de nebunesc să cred că și eu aș putea să mă duc acolo la școală? Am mediile și notele necesare, iar ei au niște programe academice și oportunități pentru arte incredibile. Sunt sigură că se poate găsi o soluție pentru nevoile mele speciale. Este planul perfect.

Mă opresc din mers.

— Ești pregătit?

— Pentru ce? întreabă el.

— Să înotăm.

Charlie clipește surprins.

— Ce? Nu. Nu mai înot.

— Ba da, îi zic eu. Doar că nu ai mai înotat de ceva vreme. Și n-am mai înotat niciodată aici, așa c-ai să intri în apă cu mine.

Charlie scutură din cap.

— Vorbesc serios, nu vreau s-o fac.

Îmi pun mâinile în șolduri. Nu o să scape așa de ușor. Nu poate să ne strice viitorul perfect împreună din cauză că nu vrea să coopereze.

— Eu n-am vrut să cânt! M-ai obligat!

— Aia a fost altceva, spune, privind lung la nisip.

— Ba nu!

Bat din picioare ca să-mi subliniez ideea.

— Ușurel, puștoaico. Ai idee cât de rece este apa?

Mă uit la oceanul întunecat și apoi la Charlie. În afară de indiciul pe care tocmai mi l-a oferit, habar n-am. Însă acum e prea târziu să dau înapoi; prea multe depind de ce o să se întâmple în continuare.

— Charlie. Fie am venit noaptea până la plajă și *nu* înotăm, fie sărim în apă și continuăm să facem din asta cea mai bună seara din viața noastră. Ce vrei să faci? *Acum?*

Sigur, i-am furat discursul și l-am întors împotriva lui. Fac orice. Cum se spune, totul e permis în dragoste și război.

Charlie îmi zâmbeste superior, de parcă are impresia că o să câștige lupta asta.

— Nu am costum de baie.

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Nici eu.

Îmi trag tricoul peste cap și rămân în sutien și blugi în fața lui. El cascadează ochii, dar nu se mișcă. Mă provoacă.

Îmi arunc tenișii în nisip și-mi dau jos pantalonii. Acum e prea târziu să mă răzgândesc. Am să mă dezbrac până o să fie de acord.

— Vii? îl întreb în timp ce fug în lenjerie intimă spre apă.

Când primele valuri îmi ating degetele de la picioare, mă întorc. Practic, îmi amortesc. Nu sunt sigură cum am să reușesc să intru de tot în apă; nu știu decât că o să se întâmple. Charlie și-a dat deja tricoul jos și încearcă să scape de pantalonii scurți. Entuziasmul lui brusc mă face să râd.

Mă întorc spre apă, inspir adânc și îmi iau avânt.

— O, DUMNEZEULE! E rece ca gheața! strig eu. Charlie își aruncă capul pe spate.

— Știu! strigă și aleargă după mine.

Fericirea noastră răsună din ocean. Simt că știe că suntem meniți să fim împreună.

— Ți place să înoți? mă întreabă Charlie.

Ridic din umeri.

— Presupun că da. Adică nu mă pricep atât de bine.

El rămâne cu gura căscată, de parcă nu-i vine să creadă că sunt atât de stângace.

— Trebuie să facem ceva să schimbăm lucrurile. Când o să ne mai aflăm într-o situație în care chiar știi ce faci? Uite. Hai să-ți arăt câteva mișcări!

În întuneric, inima îmi bate mai repede.

— Ai să-mi arăți mișcările tale?

— Da, spune el, apucându-mă și practic întinzându-mă în apă, ținându-mă cu grijă, dar ferm.

Nu-mi vine să cred că nu am știut niciodată cât de minunat este să te simți atât de apropiat de cineva, fizic și spiritual. Uneori, când Charlie și

cu mine stăm întinși unul lângă celălalt și ne sărutăm, simt că ne contopim.

Înainte să-l cunosc pe Charlie, renunțasem la ideea de a mă îndrăgosti în realitate și, cu asta, la a mă culca vreodată cu cineva. Încă nu s-a întâmplat, dar adevărul e că nu aș spune „nu” dacă ocazia s-ar ivi cândva în viitorul apropiat.

— Bine, asta se numește „stil liber”, spune el și-mi arată cum să-mi întind și să-mi retrag brațul ca să înaintez. E cea mai simplă mișcare dintre toate.

Fac o încercare, dar sfârșesc prin a da din brațe în jur în loc să alunec prin apă precum Charlie.

— Așa? îl întreb.

El râde.

— Asteia îi spunem „stil câine”.

— Bine, atunci, zic eu. Arată-mi alta.

Charlie se avântă într-o altă demonstrație.

— În regulă, pentru asta îți împingi palmele în spate, de-a lungul soldurilor, la sfârșitul întinderii. E stilul fluture.

Tot ce știu e că faptul că Charlie își plimbă mâinile în jos, de-a lungul coastelor mele, mă face să ies din apă, să fac un foc, să mă învelesc într-o pătură cu el și să transform acel „cândva” în momentul prezent. Dar nu mi-am atins scopul încă, așa că mă forțez să mă concentrez la ce trebuie să fac acum.

— Asta-i prea dificilă! Următoarea!

— Următoarea e brasul, îmi spune Charlie.

— E o șmecherie?

— Nu, îmi răspunde și mă trage lângă el. Bine, poate.

Îi cuprind gâtul cu brațele și-i zâmbesc.

— Vezi? Nu-i atât de rău. De fapt, nu urăști apa.

El mă privește mai intens ca niciodată, de parcă s-ar îneca în ochii mei.

— Nu urăsc nimic atunci când sunt cu tine.

Îl fixez cu privirea. Cred în el și tot ce-mi spune. Stelele clipesc deasupra noastră ca și când ne-ar binecuvânta unirea.

Îmi găsește buzele cu ale lui și ne sărutăm ca și cum ne-am petrecut toată viața flămânzind unul după celălalt. Nu mă satur de Charlie Reed și sunt absolut sigură că sentimentul este reciproc. Căldura se intensifică.

Parcă ne e imposibil să ne apropiem suficient, dar o facem.

Charlie și cu mine stăm întinși, înveliți cu pătura plușată pe care o ținem în partea din spate a camionetei. Mă uit la ceas. Este târziu – cu mult peste ora la care trebuie să ajung acasă –, dar mai e timp. Soarele răsare abia peste câteva ore. Sunt recunoscătoare că tata mi-a acordat, în sfârșit, libertatea de a hotărî când se termină noaptea.

— Trebuie să ajungi acasă? întreabă Charlie.

— Curând... dar nu încă.

Îmi doresc ca răspunsul meu să poată fi *niciodată*. Charlie mă trage mai aproape de el și ne strângem în brațe.

— Te-ai mai gândit la Berkeley? șoptesc eu.

El se uită lung la stele.

— Mă tot la gândesc la perioada de după operație, când nu puteam să înot și pur și simplu... nu știam cine sunt. Deloc. Și nici alții. Ani de zile am fost la școală cu oamenii ăștia și ei nu mă văd decât ca pe tipul din bazinul de înot. Apoi, când n-am mai intrat în bazin, parcă n-am mai însemnat nimic pentru ei. Și mi se pare o porcărie. Nu sunt un nimic dacă nu înot. Nu trebuie să trăiesc viața aia. Doar pentru că mi-a plăcut să fac ceva anume vreme îndelungată nu înseamnă că nu pot să mă răzgândesc.

Dau aprobator din cap.

— Înțeleg, spun și chiar vorbesc serios.

Dar nu mă pot abține să nu simt că nu mi-a spus chiar tot. Poate o teamă de eșec sau o mândrie peste care nu reușește să treacă. Nu vreau să-și irosească șansa de a-și lărgi orizonturile din cauza unor emoții inutile ca astea.

— Dar știi și cum este să urmărești de pe margine cum oamenii își trăiesc viața, continui eu. Nici asta nu vrei. Poate că nu vrei să fii tipul din bazin, dar nici nu ești cel care nu încearcă. Poate că n-ai să intri în echipă, dar nu vrei să vezi dacă ai putea? Eu aș vrea.

Îmi dau seama de ceva profund și adevărat, și anume că așa trebuie să-mi trăiesc viața de acum încolo. Cred că situația e valabilă și-n cazul lui Charlie.

— Fă tot ce poți acum și apoi hotărăște. Pentru că prezentul e tot ce

contează, îi spun.

Charlie mă sărută pe umăr. Pare gânditor.

— Poate am să-l sun mâine pe antrenor, spune el. Și, apropo de mâine, sper că ești pregătită pentru cel mai frumos răsărit de pe planetă.

Rămân iară aer când simt valul de adrenalină. Îmi ridic privirea spre cer. Întunericul face loc unui purpuriu deschis. Mă uit din nou la ceas: 1:42.

Trăiesc un scurt moment de ușurare înainte să-mi dau seama că ceva este extrem de greșit. Limba ceasului care indică minutele nu se mișcă.

— Cât este ceasul, Charlie? șoptesc îngrozită.

— Cinci fără zece.

Simt cum viața se scurge din mine.

— Nu este rezistent la apă, îmi spun eu.

— Ce anume? întreabă Charlie.

Mă ridic și-mi iau în grabă hainele și telefonul mobil. Dezactivez modul „nu deranjați” și văd că tata m-a sunat de paisprezece ori. Cum de am crezut, chiar și pentru o secundă, că nu mai am nevoie să mă supravegheze?

— O, Doamne!

Cum pot să îndrept lucrurile? Sunt atât de idioată! Tata n-ar fi trebuit niciodată să aibă încredere în mine. Lacrimile îmi curg pe obraji când încep să alerg spre șosea. Poate am să reușesc să întrec întunericul până acasă. Sunt tânără. Sunt rapidă.

În spatele meu, îl aud pe Charlie cum aleargă.

— Rămâi doar până când soarele...

— Trebuie să plec! îi strig peste umăr. Te rog, trebuie să plecăm acum! TE ROG!

— Ce s-a întâmplat?

Însă eu suspin prea tare și timpul e prea prețios ca să-i răspund.

— Katie! Spune-mi!

Aleg în continuare. Violetul închis al cerului se transformă într-un albastru palid. Nu am să reușesc să ajung acasă înainte de răsărit, dar tot trebuie să încerc. Pentru mine. Pentru tatăl meu. Pentru Morgan. Pentru Charlie, care nu o să se ierte niciodată când o să afle de ce sunt atât de panicată, cu toate că el nu a greșit cu absolut nimic. Cu toate că deciziile mele proaste sunt cauza a ceea ce se întâmplă.

Pietrișul sare în urma mea în parcare. Charlie mă ajunge în camioneta

lui și lasă geamul în jos.

— Katie, mă sperii. Ce naiba se petrece?

Sar pe locul din dreapta.

— Condu odată! țip eu.

Charlie ambalează motorul. Camioneta prinde viteză, dar niciun mijloc de transport în afară de călătoria în timp nu ar putea să învingă soarele acum, cu atât mai mult rabla asta. Primele raze strălucesc peste dealul din spatele nostru. Razele crepusculare – liniile alea de lumină pe care copiii le desenează mereu în jurul soarelui – se revarsă din steaua galbenă de foc. Niciodată nu am mai văzut ceva atât de frumos sau de înspăimântător în viața mea.

— Trebuie să mă duci acasă, Charlie! îl implor, cu toate că știu că face tot posibilul, că își dă toată silința.

Apasă accelerația până la podea. Camioneta înaintează, dar nu suficient cât să mă salveze.

După câteva minute și cu roțile scârțâind, ajungem la mine acasă. Deschid portiera înainte să oprească mașina. Sar de pe locul din dreapta și alerg spre casă.

Acum soarele se înalță peste dealuri, iar razele pătrund printre copacii din grădină. Le simt calde pe piele. Pe brațe. Pe față. Sunt complet expusă. Simt că-mi este cald și apoi că sunt fierbinte. Sunt în flăcări.

Bat puternic la ușă, dar tata nu vine. Îmi caut cheia și, într-un final, o bag în broască. Deschid ușa de la intrare și mă grăbesc înăuntru, iar ea se trănțește în spatele meu, în timp ce eu cad pe podea, tremurând și plângând. Singurul lucru pe care pot să-l fac acum este să mă rog să nu mă fi rănit grav. Tot mai am o șansă.

Orice e posibil, nu-i așa? Poate că n-am să mă aleg decât cu o arsură urâtă și cu o predică nesuferită din partea tatei. Se întâmplă și miracole.

Charlie bate de cealaltă parte a ușii.

— Katie, nu vrei să vorbești cu mine?

Dar nu pot. Cum aș putea? Ce i-aș spune?

Charlie continuă să bată și să mă strige.

Eu fug la etaj ca să scap. De el. Am stricat totul. Totul. Nimic nu o să mai poată fi în regulă vreodată.

Din camera mea, mă uit pe fereastră. Charlie încă nu a plecat. Cu un scârțâit, tata oprește lângă bordură și trănțește portiera de parcă ar fi văzut o mie de fantome. De parcă ar fi îmbătrânit cu un milion de ani

într-o singură noapte. Morgan este cu el. Chiar dacă este supărată pe mine, este cu el.

Aș face orice să șterg durerea pe care am cauzat-o tuturor. Și mie. În viața mea nu m-am mai simțit atât de singură.

— E înăuntru? îl aud pe tata țipând.

Îl ține pe Charlie de umeri și îl scutură de parcă așa ar putea să dea timpul înapoi.

— E în casă?

Tata năvălește înăuntru înainte ca Charlie să poată să-i răspundă. Afară, Morgan țipă în continuare la Charlie.

— Cum de-ai permis să se întâmple așa ceva?

— *Ce anume?* strigă și Charlie.

Ca un băiețel speriat, își trece mâinile prin păr până și-l ciufulește.

În cele din urmă, Morgan își dă seama de tristul adevăr, ca și mine de altfel.

— Nu ți-a spus? Ne-a jurat că ți-a spus!

— Ce anume?

Charlie pare palid și afectat.

Iată-le. Cuvintele care vor schimba totul. Cuvintele pe care eu ar fi trebuit să i le spun.

— Charlie, ea e bolnavă! Katie este bolnavă, îi spune Morgan.

— Despre ce vorbești?

— Are o boală. XP. Nu poate să stea deloc la soare, îi explică Morgan. Ar putea să moară din cauza asta.

Ea aleargă după tata, lăsându-l singur pe Charlie. Afară, privind înăuntru. Încercând să asimileze cea mai groaznică veste cu putință.

Nu sunt cine credea că sunt. Nici pe departe.

— Îmi pare foarte, foarte rău, îi spun lui Morgan, dar și tatei.

E primul lucru pe care l-am rostit de când m-au găsit în camera mea. Am tăcut când m-au întrebat dacă sunt în regulă; am tăcut când mi-au dat haine ca să ies; am tăcut tot drumul cu mașina.

Ce aş fi putut să spun?

După atâția ani în care am fost responsabilă și în siguranță, după ce în sfârșit l-am convins pe tata că pot să am grijă de mine, s-a dovedit că nu am putut.

I-am mințit pe tata și pe Morgan. L-am mințit pe Charlie. Dar tăcerea mea era și rezultatul conștientizării sufocante că mă mințisem singură.

— Este în regulă, spune Morgan.

Presupun că o experiență în pragul morții îi face pe oameni să te ierte foarte repede.

— Nu, Morgan, chiar îmi pare rău.

Mă ia de mână și știu că înțelege că nu-mi pare rău doar pentru că am făcut-o să se îngrijoreze, ci și pentru tot ce i-am zis.

— Te iubim nespus de mult, îmi zice tata.

Faptul că nu sunt supărați pe mine mă face să mă simt și mai rău. Că sunt pur și simplu îngrijorați, triști și epuizați. E numai vina mea.

Stăm toți trei pe scaune rigide de plastic în sala de așteptare a spitalului în care doctorița Fleming are un birou. Sunt epuizată, deși în momentul ăsta nu știu dacă din punct de vedere fizic sau emoțional.

Fața îmi arde. Simt că brațele îmi sunt cuprinse de flăcări. Morgan mă asigură că așa se simt oamenii obișnuiți după ce au stat un pic prea mult la soare, dar eu nu sunt atât de sigură. Senzația mi se pare de rău augur.

Și mai de rău augur e fața tatei. El scrâșnește din dinți și ridică atât de mult din sprâncene, încât cele două devin una singură. Stă cu capul în mâini, de parcă ar fi prea greu să i-l mai susțină gâtul.

— De ce folosesc niște scaune atât de incomode? se întreabă Morgan. Am venit să ne însănătoșim și o să plecăm cu dureri de spate.

Tata încearcă să-i zâmbească, dar mai mult se strâmbă. Chicotitul meu se transformă într-un suspin.

— Sunt sigură că totul este bine, spune Morgan, punându-și o mână

pe piciorul meu. A fost doar o secundă, dacă nu cumva nici atât. Nu e nimic. Totul e în regulă.

Doar că în vreme ce mă asigură că nimic nu e în neregulă, ne zgâim amândouă la fata cam de-o seamă cu mine din sala de așteptare. Mâinile și capul îi tremură și pielea îi este acoperită de leziuni și răni închise la culoare. Toți știm că eu s-ar putea să fiu următoarea.

Asistenta mea preferată își face apariția.

— Te așteptăm, Katie.

Tata vrea să se ridice, dar întind o mână ca să-l opresc.

— Mă duc singură de data asta.

Dacă sunt suficient de mare încât să mă sinucid practic din cauza iresponsabilității, atunci sunt și suficient de matură să înfrunt urmările acțiunilor mele.

Tata dă aprobator din cap. Când o urmez pe asistentă în zona recepției, Garver dă năvală pe ușile spitalului și aleargă spre Morgan, care-i cade plângând în brațe.

— E bine? întreabă Garver.

Morgan nu îi răspunde, ci doar își afundă capul în umărul lui și se pierde cu firea. Probabil că arăt ca un mort-viu dacă este atât de supărată. Mă întreb dacă nu cumva sunt.

Doctorița Fleming mă îmbrățișează călduros când intru în sala de examinare.

— A trecut ceva vreme, Katie, îmi spune și se retrage ca să mă privească mai bine. Te-ai transformat într-o tânără inimoasă.

— Îmi cer scuze că n-am mai ajuns la programări în ultima vreme, îi zic și mă urc pe masa de examinare cu picioare grele, de lemn.

Doctorița Fleming îmi zâmbește cu înțelegere.

— Uneori cred că XP este o boală mai grea pentru părinți decât pentru pacienți. El încerca doar să te protejeze.

— Și uitați cum i-am mulțumit pentru toate sacrificiile.

Vreau să plâng, dar parcă nu mai am lacrimi în momentul ăsta.

— Nu are sens să te gândești la trecut, Katie, îmi spune doctorița Fleming. Și o să ne ocupăm de problema de față. Bine?

Eu dau aprobator din cap. Asistenta Jane îmi ia sânge în mai multe fiole, în timp ce mă uit la frescele viu colorate de pe perete. De-a lungul anilor, am aflat că mă doare mai puțin dacă nu văd acul sau tot lichidul de un roșu profund care se scurge din mine. Ce vampiriță brează sunt,

nu-i așa?

Apoi, sunt dusă cu căruciorul în camera cu tomograful. Vreau să protestez că pot să merg și singură până acolo, dar, ca să fiu sinceră, sunt recunoscătoare că nu trebuie să o fac. Stau cât pot de nemișcată în timp ce luminile și sunetele dispozitivului vibrează în jurul meu. Presupun că adorm, pentru că imediat totul se termină și asistenta Jane îmi spune că este vremea să mă întorc în sala de consultații.

Acolo, doctorița Fleming și Jane își pun niște ochelari imenși care măresc și care seamănă cu căștile pentru realitate virtuală. Cu atenție, încep să mă examineze centimetru cu centimetru, vorbind codat.

— Nev displazic, patru milimetri.

— Creștere a nevului congenital.

— Grup nou de lentigine^{14} aici.

Și așa mai departe. Eu aștept și ascult, întrebându-mă ce înseamnă toate astea, ce crede acum Charlie, dacă mă urăște că l-am mințit și dacă am să-l mai văd vreodată.

Și cum aş putea? Tata nu o să-mi mai permită. În plus, de ce ar vrea Charlie să mă vadă după ce i-am trădat încrederea?

S-a terminat, concluzionez eu. Am fost norocoasă să-l am câtă vreme s-a putut. Să trăiesc ceva ce nu credeam că voi trăi vreodată. E timpul să fiu din nou Rapunzel, închisă în camera mea pentru totdeauna. Am fost o proastă să cred că aş putea să mă duc la facultate cândva și să am o relație stabilă, ca o persoană normală.

Într-un sfârșit, doctorița Fleming îmi spune:

— În regulă, poți să te ridici acum, Katie. Mă duc după tatăl tău cât te îmbraci. Ne întâlnim în biroul meu când ești gata.

Îmi trag colanții pe mine și tricoul peste cap și mă încălț cu perechea mea de teniși. Merg târându-mi picioarele pe hol și mă așez pe scaunul din fața biroului impresionant de mare din lemn de mahon al doctoriței Fleming. Tata a ocupat deja scaunul de lângă mine și se uită drept înainte.

— Expunerea la razele soarelui a fost minimă, începe doctorița Fleming. Efectele fizice pe care le observați acum vor trece.

Tata îmi atinge brațul cu mâna și ne zâmbim unul celuilalt. Poate că, la urma urmei, nu am stricat tot.

— Dar...

Tata tresare. Eu simt în gol în stomac.

— După cum știi, tipul tău specific de XP este inactiv în mod general, până în momentul declanșării, continuă ea. Nu știm dacă asta e ceea ce s-a întâmplat până nu vom primi rezultatele analizelor de sânge și ale tomografiei computerizate.

Pe scaun, tata se apleacă în față.

— Și dacă a fost? Un eveniment declanșator?

Îmi țin respirația în așteptarea răspunsului doctoriței Fleming.

— Vom vedea ce este de făcut dacă va fi cazul, spune ea. Katie, dacă observi vreun simptom – tremurat din senin, dureri ale mușchilor, pierderea funcției motrice – trebuie să-mi promiți că ai să mă anunți imediat.

Eu dau aprobator din cap. Mâinile îmi tremură în timp ce vorbim. Este un simptom sau sunt pur și simplu obosită și speriată? Acum orice mi se pare un semn.

— Știți ceva de studiul de la Universitatea din Washington? Întreabă tata când ne ridicăm să plecăm.

— Am vorbit cu ei săptămâna trecută, spune doctorița Fleming. Încă nu au niciun rezultat.

Sper că, în cazul ăsta, lipsa veștilor e un lucru bun. Tata merită mai puține vești proaste în viața lui.

• • • • •

Mă prăbușesc efectiv când ajung acasă și cad într-un somn adânc și fără vise, în care mi se pare că sunt pierdută într-un vid imens și întunecat. Mă trezesc mult mai târziu, amețită și ursuză. Nu vreau să mănânc, să mă uit la vreun film sau să stau de vorbă cu nimeni.

Morgan vine pe la mine și mă cunoaște suficient de bine încât doar să-mi fie alături, împreună, dar făcând ce facem de obicei. Eu cânt absentă la chitară, coardele fiind disonante și lipsite de armonie. Morgan pretinde că citește Dragă Gabby, dar nu trece niciodată la o nouă întrebare.

Telefonul îmi vibrează întruna. Îl ignor. Nimic bun nu poate să iasă dacă-i răspund lui Charlie la mesaje. Este mai bine să nu mai comunicăm deloc și să trec mai departe, decât să lungesc chestia asta când rezultatul final va fi oricum același.

— Știu că ți-am spus să o faci pe inabordabila, dar măcar trebuie să vezi ce are de zis, îmi spune Morgan.

Scutur din cap chiar în clipa în care telefonul vibrează din nou. Morgan își aruncă telefonul într-o parte, îl ia pe al meu și începe să citească mesajele.

— Te întreabă dacă poate să treacă pe la tine să stați de vorbă...

— Nu face asta! îi spun. Șterge-le și gata.

— Katie...

Îmi ridic privirea și Morgan și cu mine ne uităm fix una la cealaltă.

— Dacă le citesc, am să-i răspund și apoi o să-mi scrie și el și o să ne întâlnim, ceea ce e imposibil. Nu.

— De ce nu poți? Nu trebuie să fii martiră ca să-i protejezi lui Charlie sentimentele delicate. E băiat mare, sunt sigură că poate să se descurce...

O întrerup în mijlocul frazei. Pentru prima dată, Morgan habar nu are cum mă simt.

— *Eu* nu fac față situației, bine? strig și lacrimile îmi curg pe obraji. Nu pot. O să fie rănit. Și nu pot să fiu eu cea care-l rănește. Acum, vrei să le ștergi, te rog?

Îmi dau seama că Morgan nu vrea s-o facă. Știu că detestă faptul că sufăr atât de mult. Că e dispusă chiar să mă ierte pentru că am fost o vită groaznic de țâfnoasă și am țipat la ea când nu avea nicio vină.

— Bine, spune ea încet și începe să-mi șteargă mesajele unul câte unul.

Eu dau din cap recunoscătoare și mă întorc la chitara mea, dar în seara asta nu sună cum trebuie. Morgan mă urmărește o secundă și apoi își ia din nou telefonul. Cânt și îmi dau seama că-mi țin degetele pe alte coarde și taste metalice.

Ridic mâna. Degetele îmi tremură incontrollabil. Împing chitara înainte ca Morgan să observe.

Dar știu.

Știu.

Chiar dacă sunt obosită, nu pot să dorm. Deși îmi este foame, nu pot să mănânc. Mă foiesc și mă răsucesc și mă învelesc și mă dezvelesc pentru că tremur și apoi transpir. Aud cum cineva trânteste o portieră și după aceea soneria.

Mă dau jos din pat și mă uit pe fereastră. Este doctorița Fleming. În toți anii de când sunt pacienta ei, nu a venit niciodată aici – eu sunt cea care se duce să o vadă la spital. Este mult prea ocupată să facă vizite la domiciliu.

Nu e un semn bun, deși nu vine să ne dea niște vești pe care nu le bănuiesc deja.

Tata iese pe verandă și închide ușa de la intrare în urma lui. Nu aud ce îi spune doctorița Fleming, dar în clipa următoare el țipă:

— Ar trebui să mai facem un set de analize. Am putea să primim alte rezultate!

— Creierul ei a început să se contracte, spune doctorița Fleming, suficient de tare de data asta încât să aud. După ce sinapsele neuronale încep...

— Și cum rămâne cu studiul? urlă tata. Cum rămâne cu Universitatea din Washington? Trebuie să existe...

— L-au încheiat, îi spune doctorița Fleming și-i pune o mână pe umăr. Am aflat în dimineața aceasta. Nu va mai exista o a doua etapă.

Veștile îl fac pe tata să cedeze nervos. Mereu a fost foarte puternic. Nu a plâns niciodată în fața mea, nici măcar când a murit mama. Și acum este o epavă din cauza mea. Din cauza acțiunilor mele.

— Am făcut tot ce trebuia, rostește el găuit cuvintele. Când era mică, indiferent de cât de mult plângea sau se smiorcăia, nu o lăsam să iasă afară. Să se joace în parc. Să se ducă la plajă. Mă *implora* să o las să facă lucruri pe care avea tot dreptul să le facă, iar eu i le-am refuzat pe toate. Ca să o protejez. Și pentru ce? Pentru *asta*?

Doctorița Fleming îl mângâie ușor pe spate pe tata când emoțiile îl copleșesc.

— XP este o boală care are tendința să-i răpească bucuriile unui copil, îi spune ea, dar în atâția ani de când o cunosc pe Katie, nu s-a plâns și

nu s-a îmbufnat niciodată – a văzut doar partea bună a lucrurilor. Și felul în care vorbește despre tine – n-am mai văzut niciodată o adolescentă care să-și adore tatăl atât de deschis.

Acum, plânge și ea cu tata. Și eu plâng cu ei. Se îmbrățișează.

— Katie a făcut mai mult decât să nu renunțe la fericirea ei – i-a făcut fericiți și pe alții. Katie este mai încrezătoare decât aproape toți ceilalți pacienți pe care i-am tratat vreodată. Și asta pentru că este foarte iubită. Ești un tată bun, Jack!

Tata se șterge pe față cu mâneca și dă aprobator din cap.

— Cât mai are de trăit?

— E greu să ne dăm seama cu exactitate, îi spune doctorița Fleming.

— Zile? Săptămâni? Luni? Cât?

— Cel mai probabil una dintre variante, îi răspunde tipic doctorița Fleming.

Mă simt amorțită, de parcă aș fi înghețată în timp. Tot ce pot să fac este să dau vina pe mine pentru că am distrus viețile tuturor, inclusiv pe a mea. Cum de am putut să fiu atât de nerecunoscătoare? Cu asta mă aleg pentru că nu mi-am mai dorit viața pe care am dus-o, pentru că mi-am dorit mult mai multe. Mă aleg cu moartea. Cu o viață mai scurtă decât urma deja să fie.

Cumva, trebuie să îndrept situația.

• • • • •

Mai târziu, stau cu tata în camera întunecată. Înmoaie fotografiile în soluție, le usucă și le atârnă. Face lucrul la care se pricepe cel mai bine.

— Ești conștient că știu, nu?

El se oprește din ce face, mă fixează cu privirea și își drege vocea.

— Ce?

— Te-am auzit mai devreme vorbind pe verandă cu doctorița Fleming. Când credeai că dorm, îi spun eu.

Tata se apropie și mă ia în brațe.

— Îmi pare rău, îmi zice de nenumărate ori. Îmi pare atât de rău!

Îi spun *Și mie îmi pare rău* și *Este în regulă* de mai multe ori decât pot să număr. Toată ziua m-am gândit la cum aș putea să profit de situația asta groaznică și, în cele din urmă, mi-a venit ideea: trebuie să găsesc o cale să transmit un ultim mesaj de iubire. Brusc, îmi dau seama ce pot să fac pentru tatăl meu.

— Mă găsești sus, îi spun. După ce termini aici, putem să comandăm ceva de mâncare, bine?

— Asta-i tot, Katie? zice el, cu palmele în sus și ridicând ușor din umeri. Nu ai nicio întrebare?

Scutur din cap.

— Nu.

După o oră, intră în sufragerie. Eu stau pe canapea și scriu în continuare la laptop. Am lucrat din greu la capodopera mea și aproape am terminat-o.

— Sunt lihnit, spune tata. Să comandăm de la Hunan Chineză?

Fac o ultimă modificare și-mi ridic privirea spre el.

— Ha?

— Te-am întrebat dacă ți-e poftă de mâncare chinezească? zice el. Ce te preocupă atât de mult?

Îmi întorc laptopul ca să vadă.

— Chinezească, sigur, întotdeauna. Știi doar. Și ți-am creat un profil online pentru întâlniri.

Pentru moment, tata este bulversat.

— Poftim? întreabă el, cu gura căscată.

Vorbesc serios. Urmează vremuri grele. Nimeni n-ar trebui să fie singur. Toți ar trebui să aibă pe cineva special. Practic, asta-i calea spre fericire, așa cum am aflat alături de Charlie.

— Ce părere ai? îl întreb și îi arăt două opțiuni diferite pentru poza lui de profil. În asta îmi place cum îți stă părul, dar în cealaltă apari cu aparatul de fotografiat.

Tata încearcă să-mi închidă forțat laptopul.

— Nu. Așa ceva nu o să se întâmple...

Eu nu cedez.

— Ba da! Trebuie să ieși la întâlniri. Ba chiar poți să mă ajuți să-ți completez profilul. Ia loc.

Tata începe din nou să protesteze, dar îi arunc cea mai serioasă privire. Pare să accepte faptul că nu glumesc și că nu am să renunț la ideea asta și se așază lângă mine.

— Uite ce-am scris până acum. *Cel mai grozav tată din lume și cel mai chipeș fotograf...*

Tata imită o sonerie.

— Nu-s de acord.

Eu îl ignor și continui.

— *Caut o colegă aventurieră interesată de artă, fotografie și care să aibă o pasiune pentru fosta echipă de baschet SuperSonics...*

— Echipa Supersonics, da, ăsta-i un lucru important, spune tata, dând aprobator din cap.

— *Și o parteneră cu care să călătoresc în lume.*

Îmi ridic privirea ca să-mi dau seama dacă înțelege toate astea.

Însă el se uită fix la una dintre fotografiile de demult, făcută împreună cu mama.

— Nu călătoresc, spune în cele din urmă și scutură din cap.

— Ai s-o faci, totuși, îi zic.

Nu-mi termin ideea spunând a doua parte, și anume: *Ai să poți să călătorești din nou. După moartea mea.*

Parcă tata îmi aude gândurile nerostite. Rămânem practic fără aer. Se ridică de pe canapea și dă să plece.

— În regulă, nu discutăm despre asta.

Îl apuc de mânecă.

— Te rog. Vreau s-o fac. *Trebuie.*

El se oprește. Expiră prelung și zgomotos, ca un radiator vechi și crăpat. Mângâi ușor locul de lângă mine.

— Înainte ne aveam unul pe celălalt. Și acum...

Încerc să-mi adun curajul să spun ceea ce niciunul din noi nu a recunoscut cu voce tare încă.

— Am pierdut-o pe mama și ai să mă pierzi și pe mine.

— Nu! protestează tata. Mereu există o șansă ca...

— Știu că e nasol. Probabil mai mult pentru tine decât pentru mine. Dar asta e realitatea, îi spun. Mereu am știut că e o chestiune de timp, nu o *posibilitate*... Și o să se întâmple, fie că-ți place, fie că nu.

Niciun alt lucru din istorie nu a fost mai greu de spus. Judecând după înfățișarea tatei, niciun alt lucru din istorie nu a fost mai greu de auzit, dar trebuie să vorbim despre asta cât mai putem. Trebuie să afle cât de mult iubesc și apreciez tot ce a făcut pentru mine.

Inspir adânc și-mi continui discursul.

— Vreau să călătorești și să începi din nou să fotografiezi lumea. Tată, vreau ca toți să-ți vadă pozele.

Și, cu asta, izbucnește în lacrimi. În fața mea. Încă o premieră. Sincer, sunt oarecum mândră de el. Atât de mulți ani am pretins că totul e în

regulă între noi. Și acum e în ordine să ne arătăm unul altuia că nu este așa.

Vreau ca tata să știe că din asta poate să iasă ceva bun – că poate să-și recapete toate visurile după moartea mea, dacă vrea. Că-i doresc din toată inima să fie din nou întreg. Și că poate să fie, chiar și fără mine sau mama. Trebuie să fie sau n-am să fiu în stare să suport ce urmează.

— Oprește-te! îmi cere tata printre lacrimi. Nu pot...

Vorbesc repede, chiar dacă îmi este greu să-i îndur suferința.

— Nu vreau decât să ai o viață la fel de grozavă ca aceea pe care mi-ai dăruit-o. Trebuie să știi că ai să încerci să fii fericit și să ai pe cineva alături în aventurile tale, pentru că... ei bine, asta-i cea mai bună parte.

Tata se adună după ce inspiră de câteva ori, așa cum am învățat din videoclipurile cu meditații pe care le-am încercat acum ceva vreme. Când văd că e aproape gata să încuviințeze, încerc să închei târgul rapid.

— Du-te la o întâlnire, îl îndemn. Alege o doamnă la întâmplare și scoate-o în oraș. *Te rog!*

În cele din urmă, dă aprobator din cap.

— Bine.

Îl iau de mână.

— Promite-mi!

— Promit, îmi spune el.

Îl cuprind cu brațele și ne îmbrățișăm strâns. Lacrimile îmi alunecă repede pe umărul său. Lacrimile lui se contopesc cu ale mele. Sunt prima care se retrage.

— Acum, hai să sunăm la Hunan Chinese! îi spun și-mi șterg fața de umărul lui.

— Tu du-te sus și odihnește-te un pic. Am să comand eu cina, îmi zice tata zâmbind.

Cumva, parcă simt că inima mi se întregește. Știu că încă pot să schimb lucrurile cât mai sunt pe-aici. Și poate și după aceea, dacă mă mișc suficient de repede.

21

Sonerie de la intrare se aude după patruzeci și cinci de minute, așa că mă duc jos.

— Cina e servită! strig când pășesc pe ultima treaptă și văd că tata este tot pe canapea.

— Hei, scumpo, poți să răspunzi tu? mă întreabă el, fără să-și desprindă privirea de la meciul de baseball de la televizor. E un joc important.

Faptul că e atât de pasionat de un meci obișnuit de sezon mă face să râd.

— Sigur.

Deschid ușa și rămân cu gura căscată. La urma urmei, nu e tipul de la livrări.

Trântesc ușa și mă sprijin de ea.

— Cred c-ar fi mai bine să vii până aici! îi strig tatei.

Dar el stă deja chiar în fața mea.

— Cred c-ar fi mai bine să-l lași să intre, îmi spune și-mi oferă o mână ca să mă ridic.

Eu îi accept ajutorul.

— Cum de-ai știut că e Charlie?

— Pentru că eu l-am sunat, îmi zice. Să ai pe cineva cu care să-ți împarți viața este cea mai bună parte, nu? Nu asta mi-ai spus mai devreme?

— Nu pot să-l văd, șoptesc eu. Adică... pot?

— Du-te, spune el, deschizând ușa și împingându-mă afară.

Charlie stă pe verandă, ținând două pungi de la Hunan Chineză. După un moment, spune:

— Cina e servită?

Amândoi râdem un pic. Cum reușește să facă un moment ciudat... să nu mai fie așa? Totuși, calmul său nu mă relaxează prea mult. Mi se pare că suntem din nou la prima întâlnire.

— Chiar exiști, îmi spune el. De data asta, eram sigur că te-am visat.

Încep să zâmbesc, dar mă opresc atunci când îmi dau seama că nu de asta am ieșit din casă. Știu ce a spus tata și ce îmi doresc. Dar dacă este

un lucru de care sunt sigură, acela e că în viață nu poți mereu să obții ce vrei. Fac asta ca să ne împăcăm. Faptul că renunț la el este darul meu pentru Charlie, ca să poată trece mai departe.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus, e de neiertat și-mi doresc să mă pot revanșa față de tine, dar, din păcate, aranjamentul ăsta – gesticulez spre mine și spre el, spre amândoi, cum ar veni – nu poate să mai continue.

Discursul meu este ciudat de formal și de prețios. Inspir adânc și încerc să vorbesc normal.

— A continua să avem o relație este... o idee foarte proastă, iar eu...

Uf! Ridic privirea spre Charlie, care-și mușcă buza de jos. Pare că stă să râdă, nu să plângă, așa cum m-am îngrijorat că ar putea s-o facă. Acum mă simt mai idioată ca niciodată. O iau de la început.

— Uite, dragostea nu e niciodată dreaptă, dar asta e deosebit de nedreaptă, așa cum e și *Cartea Recordurilor*, deci ar trebui să-i punem capăt. Am terminat-o. Nu e vina ta; e a mea.

Mă crispez. Acum am fost și mai ciudată.

— La revedere! îi spun la final și-i întind mâna, la care el doar se uită lung.

Când se uită din nou la mine, fața îi este luminată de cel mai larg zâmbet din câte am văzut vreodată.

— ăsta a fost cel mai prost discurs de despărțire pe care l-am auzit vreodată, îmi spune el.

Nu pricep. Nu-mi acceptă despărțirea? Din câte știu, nici măcar nu e posibil așa ceva.

— Ce?

Charlie își dă ochii peste cap.

— Nota șase, cu minus, ar fi prea mult. Zerouri din partea tuturor celor din juriu. Un eșec total.

— N-am mai făcut asta niciodată! protestez înainte să-mi dau seama ce vrea să spună cu adevărat: nu vrea să ne despărțim, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat și a ceea ce în mod inevitabil o să se întâmple. Dar, serios, nu putem să ne mai vedem.

— Putem, totuși, îmi spune el.

Tac și mă uit în ochii lui iubitori și mă topesc. Vreau să cred că putem. Dar cum?

El ridică din umeri, ca și cum chiar mi-ar fi auzit întrebarea nerostită.

— Putem, repetă Charlie. Ce *nu* pot să fac este să nu te mai văd. Am

încercat și e nasol. Și – face ghilimele în aer cu degetele și-mi imită tonul formal de acum câteva clipe – nu mai pot.

Râd, dar durerea pe care o simt este reală. Nu vreau să-l rănesc mai mult decât am făcut-o deja. Asta m-ar ucide înainte de boala mea idioată.

— Charlie...

El mă întrerupe înainte să încep să protestez din nou.

— Katie! Fie mi-ai schimbat viața în ultimele câteva săptămâni și ai devenit persoana mea preferată, doar ca să mă lași pe peluza ta să aștept ca un tont, fie continuăm să facem ca vara asta să fie cea mai grozavă din viața noastră.

Eu scutur din cap. E nebun. Majoritatea tipilor ar lua-o la fugă ca apucații și le-ar mulțumi stelelor norocoase că i-am lăsat să scape atât de ușor. Și iată-l pe Charlie, încercând să mă convingă c-ar trebui să rămânem împreună, cu toate că relația noastră este sortită eșecului.

— Mi-am făcut temele, spune Charlie foarte serios acum. Știu ce este XP. Știu ce se întâmplă, dar noi nu suntem oamenii care nu încercă. Știi asta înaintea mea.

În cele din urmă cedez, râzând și plângând. De ce să aleg, când și râsul și plânsul se impun atât de bine în momentul de față?

— N-am de gând să stau cu brațele încrucișate și să urmăresc ce se întâmplă, îmi spune el. Alegerea îmi aparține. Vreau să fiu cu tine.

Mă șterg la ochi și mă uit în ai lui. Îi cuprind gâtul cu brațele și-l sărut de parcă viața mea depinde de asta. Și, în unele feluri, poate că așa este. E genul de sărut – adevărat și pasional – pe care probabil oamenii așteaptă o viață întreagă ca să-l încerce, iar eu sunt norocoasă că am parte de al meu acum.

Îmi dau seama că, până și în cele mai negre zile, există mereu o rază de speranță. Charlie este raza mea.

• • • • •

Un pic mai târziu, stând pe canapea între tatăl meu și Charlie, sorbind fericită *lo mein*, nu pot să nu mă gândesc la faptul că, în ciuda sendvișului cu rahat căruia trebuie să-i fac față, tot sunt recunoscătoare pentru ceea ce are viața să-mi ofere. Pentru tot ce nu am – o mamă, un grup de prieteni, speranța unui final fericit – sunt atâtea altele pe care le am și pe care le-am avut dintotdeauna. Și acum îl am pe Charlie. Mă

gândesc la ce mi-a spus mai devreme și simt exact același lucru: el există. Nu l-am visat. Și la fel de sigur cum îi simt căldura lângă mine pe canapea când își atinge ușor piciorul de al meu, știu că relația noastră nu este una superficială, că sentimentele noastre sunt nemuritoare. Că nimic nu poate să ne despartă.

Nimic. Nici măcar moartea.

Trebuie să insist și să implor, dar îl conving pe tata să se ducă să vadă marea revenire a lui Charlie în bazinul de înot. De când am înotat împreună în ceea ce s-a dovedit a fi cea mai bună și mai proastă zi din viața mea, el a muncit neîncetat. Și să fiu a naibii dacă n-am să mă aflu acolo să-l încurajez împreună cu toți care l-au sprijinit vreodată în ce privește înotul, inclusiv prietenii lui, familia și fostul antrenor – și, sper eu, unul nou de la Berkeley.

E cam chinuitor să mă pregătesc pentru ieșirea la bazinul de înot al liceului – trebuie să mă dau cu trei straturi de cremă cu superfactor de protecție solară și să mă îmbrac cu haine groase, care nu sunt potrivite pentru vremea de vară. Tata trebuie să aplice o folie specială de protecție pe geamurile mașinii ca să nu pătrundă razele UV și să instaleze ceea ce este, practic, o oglindă bidirecțională între locul din față și banchetă, ca să poată vedea în spate, dar în care eu să nu văd, și ca lumina să nu pătrundă în interior. E ciudat să călătoresc așa, de parcă aș fi vreo persoană foarte cunoscută într-o limuzină, prea snoabă ca să interacționez cu șoferul meu.

— Pe bune, tată! îi spun în încercarea de a-l scăpa de teama pe care i-o citesc în privire.

Trebuie să depășească groaza care ne-a împiedicat să ne aventurăm prea mult în toți anii ăștia. Mai ales acum, când nu prea mai contează cât suntem de precauți.

— Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Să trăiesc un eveniment declanșator? Prea târziu, am făcut-o deja.

El strânge din buze.

— Nu este amuzant.

— E umor negru, îi spun și ridic din umeri.

Îmi este foarte greu să mă obișnuiesc cu noile realități pe care le aduce fiecare zi. Mă simt bătrână și mă compătimesc, de parcă toate lucrurile care m-au făcut să fiu *așa cum sunt* dispar cu repeziciune. Că nu peste mult timp n-am să fiu decât o cochilie a fostei mele personalități. Ziua în care mi-am dat seama că nu mai pot să cânt la chitară a fost cea mai groaznică. Am plâns mai tare ca niciodată, nu doar pentru că

muzica a fost mereu cea mai mare sursă a plăcerii și mândriei mele, dar și pentru că a fost dorința mea dintotdeauna să las lumii cântecele mele drept cadou de despărțire. Și acum visul meu este imposibil.

Charlie este singurul care poate să mă facă să uit cât de repede mă șubrezesc. Încă reușește, cumva, să mă facă să mă simt cea mai frumoasă, cea mai talentată, cea mai normală și cea mai sănătoasă fată din lume. Se poartă de parcă nici măcar nu observă chestiile pe care nu mai pot să le fac.

Când sunt singură, mă trezesc în pragul unui constant atac de panică. Mă îngrozesc de ce ar putea să mă mai lipsească boala, ca să nu mai spun de ce o să se întâmple când nu o să mai aibă de ce să mă priveze. Nu vreau să părăsesc planeta asta. Nu sunt pregătită. Probabil că nu am să fiu niciodată.

Practic, tot ce mi s-a întâmplat fizic din dimineața petrecută pe plajă a fost înfricoșător, îngrozitor și oribil. Singurul avantaj pe care îl văd este că, la un moment dat, a încetat să mai fie atât de surprinzător. Și cam atât.

— Uneori, singura metodă de a face față celor mai rele chestii este să râzi de ele, îi spun tatei. Acum, hai să vedem cum Charlie își recuperează bursa la Berkeley.

— Pe locuri, fii gata, fugi! spune tata și își ia cheile.

Eu trag de șireturile glugii hanoracului cât de mult posibil, până ce ochii mi se văd doar foarte puțin. Când eram mai mică, tata și cu mine jucam jocul ăsta ca să mă facă să ajung la mașină pentru programări. Astăzi, apreciez însemnătatea tradiției.

În mod normal, pregătirile durează mai mult decât călătoria în sine. Ajungem la bazinul de înot din interiorul Liceului Purdue în mai puțin de zece minute. Tata parchează cât mai aproape posibil de clădire și ne grăbim înăuntru.

Pe marginea bazinului, atmosfera e umedă și lipicioasă și încep imediat să transpir pe sub numeroasele straturi de haine. Mă duc să-mi deschii fermoarul de la hanorac.

Tata întinde o mână ca să mă oprească și îmi arată peretele de geamuri din cealaltă parte a bazinului. Soarele după-amiezii pătrunde înăuntru, creând curcubeie în băltoacele de pe margine.

— Nu face asta! Nu este sigur.

— Care este cel mai rău lucru... încep să spun din nou, dar apoi

observ ridurile de îngrijorare de pe fruntea tatei, în ultimele săptămâni, par să se fi extins și înmulțit. Nu-i nicio problemă, tată!

Urcăm în tribuna aglomerată și ocupăm un loc în colțul cel mai de sus, unde razele soarelui nu pot să mă atingă. În primul rând, îi văd pe părinții lui Charlie. Și Zoe e acolo, împreună cu echipa ei. Ea mă vede, îmi zâmbește fals și îmi face cu mâna.

— Bună, Katie Price!

— E o nouă prietenă de-a ta? întreabă tata.

— O veche dușmancă, îi răspund și-i fac și eu cu mâna, zâmbindu-i lui Zoe și mai fals.

Așadar, și-a dat seama cine sunt. Mă simt surprinzător de calmă; parcă Zoe și-a pierdut toată puterea asupra mea. Ce e mai rău s-a întâmplat deja și nimic din ce ar putea să-mi facă nu ar putea fi mai grav.

Apoi zăresc motivul pentru care toți suntem aici: un bărbat în formă, care poartă tricoul polo al facultății Berkeley, are un cronometru la gât și ține un clipboard pe care notează frenetic. Își ridică privirea și observă că mă uit la el. Îi zâmbesc și-i fac semn că totul este în regulă. Zâmbetul său, chiar dacă imperceptibil, mi se pare de bun augur.

— În continuare, ultimul eveniment al zilei – finala cursei de două sute de metri, stil liber, la bărbați! anunță zgomotos crainicul.

Vocea îi ricoșează din pereții acoperiți cu faianță, în tribune, aplauzele erup. Locul pare electrizat.

Înotătorii înaintează și își ocupă locurile de lângă blocurile de start. În liniște, mă plâng de faptul că toți arată la fel în costumul de baie, cu căștile și ochelarii de înot. Îmi întind gâtul, în încercarea de a-mi da seama care este Charlie. În mesajul pe care mi l-a trimis mai devreme mi-a spus că o să înoate pe primul culoar, dar e imposibil. Blocul este gol.

Părinții lui Charlie se strâng în brațe. Tata se întoarce spre mine și ridică din sprâncene. Eu dau din umeri și scutur din cap gen *Habar n-am ce se întâmplă. Trebuia să fie aici*. Bărbatul de la Berkeley se oprește din scris, se uită la ceasul de la mână și apoi din nou în sus, nerăbdător.

Îmi țin respirația. Și, după aceea, ca prin magie, apare. Charlie pare atât de puternic și de voinic, și arată atât de *bine*, că vreau să sar din tribune și să-l iau în brațe.

Ceilalți înotători se stropesc cu apă, ca să-și calmeze brațele și picioarele. Însă Charlie rămâne pe loc, părând calm, rezervat și liniștit.

Le zâmbește alor lui.

El se tot uită prin tribune. În cele din urmă, tata ridică mâna și-i arată unde sunt. Eu îmi dau gluga jos – tata nu se opune de data asta – și-i fac cu mâna., Charlie zâmbește larg și-și atinge ușor pieptul, în dreptul inimii. Procedez și eu la fel. Este noul nostru cod: *Amor vincit omnia*. Dragostea învinge totul.

Charlie dă aprobator din cap. Acum este pregătit.

— Pe locuri, rostește zgomotos crainicul.

Înotătorii își ocupă pozițiile.

BIP!

Și sar. Concurenții își petrec cea mai mare parte a primei ture sub apă. Eu abia pot să respir doar urmărindu-i, așa că nu pot să-mi dau seama cum trebuie să se simtă.

Deodată, toți se ridică la suprafață. Liniștea grațioasă e înlocuită de brațele și picioarele hotărâte care agită apa. Mi se pare că toți înotătorii sunt la egalitate. Oricare dintre ei poate să câștige.

Părinții lui Charlie se țin de mână. Antrenorul de la Berkeley se uită la ceasul de pe tabela de marcaj și apoi din nou la bazin. Înotătorii încep cea de-a doua tură.

Tipul de pe culoarul de lângă Charlie începe să avanseze. Toți ceilalți rămân într-un grup în urma lui. Îmi bag două degete în gură și fluier cât pot de tare, încercând să-l motivez pe Charlie să înoate mai repede.

Înotătorii se răsucesc, se întorc și încep cu avânt cea de-a treia tură. Tipul din față se distanțează și mai mult de restul grupului. *Haide, Charlie, gândesc eu. Este marea ta șansă. Dă tot ce poți. Viitorul tău depinde de asta.*

Încă o tură. Charlie este tot în urmă, pe al treilea sau poate pe al patrulea loc. Sar în picioare și încep să țip, aclamându-l mai tare decât am aclamat ceva vreodată în viața mea. Sper că mă aude. Știu cât de multe ore și-a petrecut ca să-și intre din nou în formă. Știu că a făcut tot posibilul ca să se pregătească pentru momentul ăsta. Știu că poate să reușească.

Și apoi văd cum înaintează. Și el știe că poate.

Charlie își forțează brațele. Alunecă prin apă. Înaintează cu repeziciune. Îl întrece pe tipul de pe locul al treilea și apoi pe cel de pe al doilea, dar distanța dintre el și înotătorul de pe primul loc este prea mare. Victoria pare acum aproape imposibilă.

Însă Charlie continuă să avanseze. Și apoi se întâmplă. Atinge peretele cu mâna înaintea tuturor celorlalți. A CÂȘTIGAT!

Țip în continuare. Probabil cursa asta a fost cel mai palpitant lucru la care am fost martoră vreodată. A meritat cu vârf și îndesat să mă dau cu atâtea straturi de cremă.

Charlie iese din bazin și apa i se scurge de pe umeri, bicepși și mușchii abdominali. Apoi își dă jos ochelarii și se îndreaptă spre tribune. Nu pot să mă abțin; cobor în fugă spre el. Spre lumină. Tata mă urmează îndeaproape.

— Ferește-te de locurile însorite, Katie! îmi aduce el aminte.

Mă opresc brusc în fața lui Charlie.

Antrenorul de la Berkeley îl ia deoparte pentru o discuție rapidă și apoi iese pe ușă. Mă îndrept din nou spre Charlie, dar părinții lui îmi ies în cale, așa că tata și cu mine așteptăm. În cele din urmă, Charlie se desparte de toți cei care îl felicită și mă ia în brațe.

— Ai fost atât de grozav! strig eu.

Radiind, mă lasă jos.

— Am fost, nu-i așa?

— Chiar ai fost! Ce a spus tipul de la Berkeley?

— A spus că l-am impresionat și că o să ținem legătura.

Radiez la rândul meu.

— E bine că o să țineți legătura! Sunt atât de mândră de tine!

Tata își face loc între noi și-l lovește sănătos pe Charlie pe spate.

— Presupun că e adevărat ce se zvonește despre tine, spune el. Felicitări, Charlie! Ai fost grozav în bazin.

— Vă mulțumesc, domnule Price! răspunde Charlie. Și vă mulțumesc pentru că ați lăsat-o pe Katie să vină!

Tata mă privește de sus și zâmbește.

— Nu ar fi ratat competiția pentru nimic în lume.

Și Charlie îmi zâmbește.

— Domnule Price? V-ar deranja dacă aș scoate-o pe Katie în oraș mâine-seară?

Eu îmi împreunez mâinile și-i arunc tatei o privire simpatcă, de parcă-l implor să fie de acord. Într-un final, el dă aprobator din cap.

— Cred că o să fie în regulă, Charlie.

După o ultimă îmbrățișare, îmi trag din nou strâns gluga pe cap și ne îndreptăm spre mașină. Se pare că și ceilalți au făcut același lucru;

parcarea este aglomerată. După cinci minute, tata nici măcar n-a reușit să dea cu spatele.

Epuizată din cauza ieșirii, mă uit în gol pe geam. Sunt extrem de bucuroasă că am fost prezentă la succesul lui Charlie, dar acum nu mă gândesc decât la faptul că vreau să ajung acasă și să mă culc.

Sunt pe cale să adorm, când îl văd pe Charlie ieșind din clădire cu părinții lui. El aleargă până la mașina noastră și-și lipește palmele de geamul negru din spate. Din mașină, îi ating palma cu a mea. Sunt aproape sigură că simte că sunt aici.

Domnul Reed bate la geamul din față și tata îl coboară.

— Vreau doar să vă spun dumneavoastră și fiicei dumneavoastră cât de mult a însemnat sprijinul vostru pentru Charlie, zice el.

De pe bancheta din spate, cu toate că sunt aproape sigură că nu mă aude, strig:

— Asemenea!

— Este un tânăr minunat, răspunde tatăl meu.

— Și Katie este minunată, fără doar și poate, spune domnul Reed.

Îmi doresc să pot să ies și să-l întâlnesc, dar soarele strălucește puternic acum. Este prea riscant, chiar dacă m-am expus deja razelor sale.

— Voiam să vă spun cât sunt de fericit că puștani noștri s-au găsit, continuă domnul Reed. În viața unui om, sunt foarte puține persoane sau momente care îi schimbă povestea. Ea o să îl schimbe pentru totdeauna, așa cum și el o să o schimbe, chiar dacă relația lor nu e menită să dureze. Așa cum i-am spus lui Charlie, nu poți decât să fii recunoscător pentru această experiență și pentru faptul că ea a apărut în viața ta.

Îmi scot telefonul și îi trimit un mesaj tatei. *Spune-i amor vincit omnia!*

Tata tace, se uită în jos la telefonul său, apoi ridică privirea și râde.

— Katie vrea să vă spună că dragostea învinge totul, îi zice domnului Reed.

Domnul Reed râde împreună cu el.

— Ei bine, acum cred că este adevărat.

El bate ușor în geamul din spate, unde Charlie și cu mine „ne ținem de mână”.

— Sănătate, Katie!

Mă mângâi ușor pe piept în dreptul inimii și-mi mai lipesc o dată palma de a lui Charlie. *Amor vincit omnia*, gândesc eu. *Dragostea învinge*

totul.

Seara următoare, Charlie vine să mă ia exact la timp. Port o nouă ținută – comandată de pe internet cu acordul tatei. Mi-am aranjat părul și m-am machiat cu atenție și migală. În ultima vreme, îmi este din ce în ce mai greu să fac până și cele mai simple lucruri, dar nu vreau să pierd nicio ocazie să arăt și să mă simt tânără, frumoasă și vie.

Tata ne mai face o fotografie de bal înainte să plecăm, și de data asta nici măcar nu protestez. Nici măcar nu mă rușinez. Pur și simplu încerc să fiu recunoscătoare pentru aceste experiențe, așa cum a spus domnul Reed că ar trebui să fim. Neliniștea care în ultima vreme pare să mă însoțească în fiecare clipă în care sunt trează piere în fundal. Este doar un zumzet ușor, nu un țipăt sfâșietor.

Charlie îmi deschide portiera camionetei și eu urc. De pe veranda din față, tata ne face cu mâna în semn de la revedere.

Mâinile îmi tremură în poală când Charlie se urcă la volan. Încerc să mi le țin sub coapse ca să-mi ascund tremuratul, dar el se întinde și mă apucă de mâini. Apoi îmi duce degetele la buzele lui și mi le sărută pe rând, după care îmi lasă din nou mâinile în poală.

Eu îi zâmbesc timid. El este singurul care ar putea să alunge stângăcia unui astfel de moment. Faptul că este atât de blând nu-mi face situația mai ușor de acceptat, dar mă face să-mi dau seama cât de norocoasă sunt să-l am în viața mea. Mă liniștesc în scaunul meu, încântată să aflu ce mi-a mai pregătit Charlie de data asta.

După o jumătate de oră, intrăm în parcare a unui spațiu care seamănă cu un depozit. Încep să zâmbesc și nu mă pot opri.

— Încă un concert live?

— Chiar crezi că sunt atât de lipsit de inspirație? Întreabă el, scuturând din cap. Greșit. Vino! Ai să vezi.

— Ce-am să văd? Întreb și îl urmez emoționată.

— Ai să vezi când o să ajungem acolo.

Charlie mă conduce într-o încăpere care seamănă cu cabina de control a navei spațiale *Enterprise*. Înăuntru se află o consolă imensă de mixat, cât o mașină, cu foarte multe butoane și manete, plus stații digitale și dispozitive de înregistrat. Dincolo de geamul din încăpere este un studio

în care muzicienii își pregătesc instrumentele ca să cânte.

Sunt atentă la tot. Nu-mi vine să cred că în seara asta am să văd cum se înregistrează o melodie. Parcă mi se îndeplinește o dorință.

— Pe cine am venit să vedem?

— O, te referi la tipii ăia? Întreabă Charlie, arătând cu degetul în direcția lor. Ei sunt aici pentru tine.

Un tip cu o barbă la modă ne abordează înainte să procesez ce mi-a spus Charlie.

— Tu ești Katie? Hai să ne-apucăm de treabă.

— O, Doamne, nu, nu, nu...

Casc ochii și simt brusc impulsul de a pleca și improviza o înmormântare pentru o pisică. Mă îndrept spre ușă, dar Charlie o blochează.

— Da, da, da, da.

— Cum ai reușit? Ce sunt...? E o nebunie! mă bâlbâi eu. Cum o să plătim pentru asta?

Charlie ridică din umeri.

— Nu-ți face griji.

Asta nu înseamnă decât un singur lucru: practic, și-a cheltuit economiile de-o viață pentru mine. Bani pentru care a muncit atât de mult vara asta și în celelalte veri. Știu cât costă o înregistrare profesionistă. Mult prea mult. Generozitatea lui mă copleșește. Lacrimile, mereu aproape să le vărs în ultima vreme, încep să mi se adune în ochi.

— Charlie, nu! Ăștia sunt banii pentru camioneta ta! Ai muncit atât de mult pentru ei. Nu pot să te las să faci asta!

— Am făcut-o deja, îmi spune rânjind. În plus, majoritatea facultăților nu le permit celor din primul an să-și aducă mașina în campus.

— Te-au sunat de la Berkeley? întreb eu și îi pun o mână pe obraz.

— Încă nu, zice el. Dar sunt destul de încrezător c-au să mă sune.

— Sunt foarte, foarte mândră de tine, îi spun. La Berkeley sau în altă parte – într-o zi ai să faci lucruri mărețe, Charlie Reed.

— Și tu le faci deja, Katie Price, îmi spune el. Acum, du-te. Fă asta. M-ai ajutat să-mi dau seama care este visul meu. E vremea să fii răsplătită.

Charlie începe să mă împingă ușurel spre studio. Eu îl opresc și-mi ridic mâinile care-mi tremură.

— Nu pot să mai cânt, șoptesc și simt cum teama și rușinea îmi ard în stomac.

El mă ia de mâini și mă privește în ochi.

— Cântă pur și simplu. Pretinde că sunt doar eu aici.

Dau aprobator din cap și încerc să simt toate vibrațiile pozitive pe care mi le trimite. Mă învâрте și mă împinge spre studio și intru în mijlocul camerei. Sunt nesigură și agitată. Presupun că pot să dau vina pe tremurat, și nu pe adevăratul motiv. La urma urmei, nimănui nu trebuie să-i pară rău pentru sărmana fată pe moarte și să o mintă cât de grozav este cântecul ei, dacă nu este cazul. Poate că, într-un sfârșit, am să primesc un feedback sincer din partea unor muzicieni adevărați – oameni care știu ce înseamnă să fii talentat.

Tipii din formație dau din cap în semn de salut în timp ce-și termină de acordat instrumentele. Inginerul apasă pe difuzorul din cealaltă cameră.

— Hai să facem o probă când ești pregătită, Katie...

Acum sunt pregătită, cu excepția unui lucru. Alegerea cântecului. Habar n-am ce-ar trebui să cânt.

— Ce cântăm?

Chitaristul, un tip masiv cu tatuaje și *piercing*-uri, îmi dă partitura pe care o au toți din studio. Citesc titlul. „Cântecul lui Charlie.”

— Țasta... ăsta-i cântecul meu. Lucram la el! exclam aproape numai pentru mine.

Îmi ridic privirea ca să-l văd pe Charlie zâmbind superior prin geamul camerei de control.

— Cum ai făcut rost de el?

Charlie activează difuzorul.

— Ți-am furat din nou caietul.

— Tu l-ai scris? întreabă chitaristul.

Pare că nu prea îi vine a crede când dau din cap.

— Nu-i rău, spune cu un zâmbet.

Îi zâmbesc și eu și îmi pun căștile. Toboșarul numără și formația începe să cânte. Cântecul meu. Cântecul lui Charlie. Sună mai bine decât mi-aș fi imaginat vreodată.

Muzica plutește în jurul meu și apoi e timpul să intervin. Mă apropiu de microfon și încep să cânt încet. Dar, cu fiecare notă, câștig o încredere pe care nu credeam că o am.

Închid ochii și cânt pentru toți cei pe care îi iubesc. Mi-l imaginez pe tata dezvoltând niște fotografii minunate dintr-o excursie într-un loc

exotic, pe care o va face în viitorul nu prea îndepărtat. Pentru Morgan și Garver, care mai sunt împreună, chiar și după ce la toamnă vor pleca la facultăți diferite. Pentru Charlie, care alunecă ușor în bazinul de înot de la Berkeley, doborând tot atât de multe recorduri ca în neînsemnatul Purdue din Washington. Și pentru mama mea, care interpretează cântecul ei preferat al celor de la Crosby, Stills, Nash & Young.

*I have walked alone, with the stars in the moonlit night,
I have walked alone, no one by my side.
Now I walk with you, with my head held high,
In the darkest night, I feel so alive^{15}*

La finalul cântecului, știu că am reușit. Charlie mă urmărește din camera de control, înregistrând totul cu iPhone-ul său. Îi dă un ghiont inginerului, care dă din cap.

Citesc cumva uimire în ochii lor? Pentru că și eu sunt uimită de cum am reușit să cânt.

În drum spre casă, Charlie și cu mine încă debordăm de entuziasm. Ca întotdeauna, niciunul din noi nu vrea ca noaptea să se sfârșească. Charlie alege o ieșire necunoscută cu mult înainte să ajungem înapoi în Purdue.

— Unde mergem?

Îmi sprijin capul de umărul lui. Sunt liniștită. Ca și cum totul e bine în lume, în ciuda tuturor lucrurilor care nu sunt în lumea mea.

— Vreau să-ți arăt un loc în care vin uneori să meditez, îmi spune el.

Urcăm tot mai sus, până când Charlie trage pe dreapta și oprește motorul. Coboară și vine pe partea mea, deschizând portiera și oferindu-mi o mână.

Îmi arată cerul. Eu mă uit în sus și rămân fără suflare. Parcă de sus ne privesc un milion de stele și priveliștea asta e ușa către Rai.

Urcăm în spate. Acolo ne așteaptă niște pături, perne și un termos cu ciocolată caldă. Toarnă în pahare pentru amândoi, pune capacele și îmi dă unul. Eu mă cuibăresc în brațele lui.

Iau o gură și-i arăt o stea.

— Poți să-mi spui cum se numește?

— Aia e Charlimum, spune el râzând. Pentru că e imensă și puternică. Eu îmi dau ochii peste cap și-i arăt o alta.

— Aia-i Burritorium, pentru că are formă de *burrito*.

— Este Procyon, prostuțule, îi spun. Se află la o distanță de unsprezece ani lumină.

El se întoarce să se uite la mine.

— Deci aveam aproximativ șapte ani când s-a născut?

Dau aprobator din cap.

— Ești bun la matematică. Tot atunci ai primit primul tău skateboard, nu-i așa?

Văd cum Charlie cascadează ochii mari.

— De unde știi?

Decid că ar fi bine să-i spun adevărul. Întregul adevăr, de data asta. Nu ne-a mai rămas mult timp pe care să-l petrecem împreună.

— Charlie, în seara aia, când ne-am întâlnit la gară... Știam deja cine ești.

Nu-mi dau seama dacă e bulversat, speriat sau ceva de genul ăsta. Expresia lui e neutră, de parcă tocmai i-am spus că o să plouă a doua zi sau ceva la fel de neînsemnat.

— Ce vrei să spui?

Mă uit la cer.

— În clasele primare, treceai pe lângă fereastra mea în fiecare dimineață, devreme, când te duceai să te antrenezi la înot.

Pe furiș, îi arunc o privire. Charlie nu pare speriat, deci continui.

— În clasa a treia, ai început să mergi cu skateboard-ul. În clasa a șasea, timp de aproximativ o lună, ai purtat zilnic un jersey Ken Griffey Jr. În clasa a noua, te-ai tuns zero. Te așteptam. Era cea mai bună parte a zilei. Așa că, înainte să ne întâlnim, tu făceai deja parte din viața mea.

Îmi termin mărturisirea și îmi țin respirația. Charlie nu spune nimic pentru o vreme. Nici nu insist, pentru că înțeleg că are multe de procesat.

În cele din urmă, îmi vorbește.

— Nu-mi vine să cred că ți-a mai plăcut de mine după ce mi-ai văzut tunsoarea aia.

Eu chicotesc. Îl las pe Charlie să mă facă să râd într-un asemenea moment. Să nu mă judece, ci doar să iubească tot ceea ce fac și sunt. Chiar și atunci când recunosc faptul că sunt cea mai neobișnuită prădătoare din lume.

— Îmi doresc să mă fi uitat în sus, spune el. Așa aș fi putut să fiu cu tine în tot timpul ăsta.

El nu-și dă seama de ceea ce eu am știut de la bun început, și anume că mi-a fost *mereu* alături.

— Ai fost, îi spun și apoi inspir adânc și îmi adun curajul. Te iubesc, Charlie!

Charlie îmi atinge fața și se uită în ochii mei. Ai lui sunt plini de lacrimi, dar de fericire.

— Și eu te iubesc.

Mă trage lângă el și mă las copleșită de sărutul lui. Ne sărutăm pentru toate stelele de pe cer, pentru toate săruturile pe care le-am ratat în trecut și pe care le vom rata pe viitor.

Știu că nopțile îmi sunt numărate. Știu că zilele mele sunt din ce în ce mai puține. Trebuie să prețuiesc fiecare moment care mi-a mai rămas. Mă țin din răputeri de Charlie.

După câteva săptămâni, jucăm cărți la mine acasă. Cu siguranță sunt mai obosită, mai slăbită și mai fragilă ca înainte. Adevărul este că prinsoarea mea e atât de slabă, că abia îmi feresc mâna de ceilalți jucători – Charlie, Garver, Morgan și tata.

Și, a, da... doctorița Fleming. Sau Jessica, așa cum îi spune tata acum. Este ciudat, dar grozav.

Când a început să vină acasă la câteva zile ca să vadă cum mă simt, mi s-a părut că sunt o povară imensă. Știu cât de aglomerat este cabinetul ei și de câți alți copii trebuie să aibă grijă în afară de mine.

Dar curând a devenit limpede că tata începea să-i aștepte vizita nu doar ca părintele unui pacient. Își punea cea mai bună cămașă, se încălța cu cea mai bună pereche de pantofi și se și pieptăna. Am observat asta înaintea lui.

— O placi, i-am spus în cele din urmă.

— Ce? Nu știu despre ce vorbești, mi-a răspuns, ușor îmbujorat.

— Știi exact la ce mă refer, i-am zis. Și ghici ce? Sunt de acord. Așa că nu te sfii.

Cumva, tata și-a găsit curajul de a o ruga pe doctorița Fleming – adică pe Jessica – să ia cina cu el în oraș, și de atunci prezența ei la noi acasă s-a transformat într-un fel de obicei. Tata e foarte fericit că nu a fost nevoit să-și încerce norocul cu una dintre doamnele de pe site-ul de matrimoniale. Sunt bucuroasă că-l las pe mâini bune. Doctorița Fleming a avut mare grijă de mine în toți anii ăștia; am încredere că o să aibă la fel de bine grijă și de tata pentru mine, după ce n-am să mai fiu.

Groaza care însoțea cândva astfel de gânduri a cam dispărut și ea. Și e așa cum a fost cu Zoe – după ce am renunțat să-mi mai fie frică, și faptul că știu că am să mor în curând, și-a pierdut puterea asupra mea. Sunt hotărâtă să trăiesc din plin clipele care mi-au mai rămas, cât de mult posibil. Totul și toți vor fi bine. Sunt sigură de asta. Altfel, nu am să pot să mor împăcată la momentul potrivit.

Charlie vede că mă chinui și-și întinde palma ca un suport improvizat pentru cărți și eu i le las pe ale mele.

— Este rândul meu, spun cu un zâmbet, știind că am să-i bat pe toți

cu mâna asta.

Morgan se întinde peste masă și îmi adună jetoanele în centru. Îmi întorc cărțile din mâna lui Charlie.

— Ful. Bum! Ași cu valeți.

Toți oftează. Jessica scutură din cap și-și aruncă cele cinci cărți proaste.

— Am avut doar o pereche, spune ea. De doi! Am rămas fără jetoane.

Morgan adună toate jetoanele spre mine.

— Katie, accesul în cazinoul meu îți este oficial interzis.

• • • • •

În următoarele câteva săptămâni, noi șase ne întâlnim o dată la două seri. Jucăm cărți, ne uităm la filme, ne adresăm întrebări din vechea mea carte *Ai prefera...?* și, în general, ne distrăm pur și simplu. Este grozav să văd că tata este atât de relaxat și că mai are pe cineva în afară de mine cu care să-și petreacă timpul, deși nu sunt prea sigură care e relația lui cu Jessica.

Prin urmare, într-o seară, după ce toți au plecat acasă și am rămas singură cu tata în fața televizorului, îmi adun curajul să-l întreb.

— Deci... voi doi sunteți combinați sau te vede doar ca pe un prieten?

Tata mă privește curios.

— Nici măcar nu știu ce limbă vorbești, Katie.

Eu râd și mai încerc o dată.

— Adică aveți o relație romantică sau sunteți doar prieteni?

— Poftim, face el.

— Ai auzit bine, îi zic și încerc să fiu serioasă.

Chiar vreau să știu.

— Fiica ta muribundă merită un răspuns.

— Și ți-am spus; răspunsul meu este „poftim”, zice el. Încă nu am un răspuns, Katie. Abia a divorțat. Eu nu mi-am mai dat întâlniri de douăzeci de ani. Așa că o luăm încet și vedem ce se întâmplă.

Rămân cu gura căscată.

— Încerci să-mi spui că încă nu ai sărutat-o? După trei săptămâni de întâlniri nu merită nici măcar un sărut de noapte bună?

Obrajii tatei se colorează într-un roz palid.

— Sunt un gentleman!

— Fă-o pur și simplu, cum spun ăia de la Nike^{16}, îi zic și închid ochii.

În ultima vreme, sunt obosită mereu.

— Tată, îmi place de ea. Tu o plăci. Vreau să fii fericit. Mama și-ar dori să fii fericit.

Înainte să ațipesc, îl aud spunând:

— Știi ce? Într-un fel, îmi amintește de mama ta. Poate că ai dreptate.

• • • • •

Câteva zile mai târziu, Morgan, tata și cu mine vizionăm împreună un meci de baseball. Eu stau întinsă pe canapea, învelită cu pătura mea preferată și cu picioarele atârându-mi peste ale lui Morgan. Tata stă pe brațul canapelei și mă mângâie pe păr. De când am început să tremur mai tare și îmi este mai greu să înghit, nu vrea să plece de lângă mine. Ba chiar și-a instalat și o saltea gonflabilă lângă patul meu, în caz că am nevoie de ceva cât dorm, lucru care se întâmplă din ce în ce mai des zilele astea.

În timpul celei de-a șaptea lovituri, Charlie năvălește pe ușă, plin de energie.

— Laptop, am nevoie de un laptop! strigă el.

Tata îi arată masa din sufragerie, unde lucra mai devreme. Charlie se oprește să mă sărute pe vârful capului și apoi fuge să-l ia. Se trânteste pe podea în fața canapelei și începe să tasteze.

— Fiți... atenți... la asta!

Pune laptopul pe măsuta de cafea, ca să vedem toți ce l-a făcut să se agite atât de mult. Fluturând din mână, apasă pe tasta de întoarcere și pe ecran apare un videoclip de pe Youtube, în care interpretez „Cântecul lui Charlie” în studioul de înregistrări.

Trebuie să recunosc că îl cânt bine. Foarte, foarte bine. Ba chiar și arăt destul de bine.

Morgan icnește.

— O, Dumnezeu! Ce-i asta? Ești uimitoare, Katie!

Charlie rânjește și ridică din umeri.

— Este o filmare de la sesiunea ei de înregistrare.

Inima îmi bate mai repede și mă simt mai luminoasă, mai ușoară – cum nu s-a mai întâmplat de multe zile.

— Sună incredibil! îmi spune tata. Ești atât de frumoasă, Katie! Mereu ai fost. Și din punct de vedere fizic, și sufletește.

Îi ignor comentariul siropos și îi zâmbesc.

— Uitați-vă la comentariile astea! exclamă Morgan. *Sunt obsedat de cântecul ăsta! Îmi place la nebunie vocea ei! E atât de sexy... Ups, scuze, domnule P.*

Acum zâmbesc atât de larg, încât simt că s-ar putea să-mi explodeze fața de fericire.

— Stai, ce-i cu ăla?

Este singurul comentariu negativ cam dintr-un milion de aprecieri.

— O, ăsta? Nimic, spune Morgan când încearcă să treacă peste el.

Eu mă întind ca să o opresc.

— Trebuie să mă obișnuiesc să fiu criticată în cazul în care toată lumea o să poată să-mi asculte cântecele, spun eu. Mă descurc. Toți cântăreții care mi-au plăcut vreodată au fost urâți de cineva.

— Bine, zice Morgan cu un oftat. Scrie așa: *Oamenilor le place cântecul ăsta doar pentru că le pare rău pentru muribunda care îl interpretează.* Dar știi că e un mare rahat, nu-i așa, Katie? Scuze pentru cuvintele urâte, domnule P., dar e adevărat.

În ciuda faptului că am spus că vreau să aud comentariul negativ, tot îl simt ca pe un pumn în stomac. Mă întreb dacă este adevărat. Oare oamenii îmi ascultă cântecul doar pentru că le este milă de mine? Și, la o adică, de unde să știe că sunt pe moarte?

— Te rog, spune Charlie. Ai văzut numele utilizatorului care a scris asta?

Eu scutur din cap. Morgan derulează pagina înapoi, rânjește și mi-l arată. 2LIT4U. Mă gândesc unde l-am mai văzut. Corect. Pe plăcuța de înmatriculare a lui Zoe.

— Ah, nenorocita aia chiar nu vrea să înceteze, nu? croncăne Morgan. Evident, poți să ignori orice are de zis, Katie. E pur și simplu invidioasă.

— Da, și uite ce se mai întâmplă, spune Charlie, încântarea luminându-i privirea.

El accesează un link din partea laterală și deschide un nou videoclip. E un videoclip al unei adolescente care cântă la chitară în dormitorul ei, realizat cu camera web. Își acordă chitara și apoi începe să cânte.

— Cântecul lui Charlie!

Uimită, mă uit la tata.

Charlie accesează un alt link. E un videoclip al unei alte fete, care reinterpretează melodia din spatele unei orgi. Încă un link. Un tip care stă pe pervaz într-o capelă îmi interpretează cântecul.

— Uite câți oameni ai impresionat, spune Charlie, iar eu înțeleg mult prea bine insistența din vocea lui.

Vrea să spună că *i-am impresionat înainte să nu mai pot impresiona pe nimeni*.

— Acum toată lumea poate să te audă.

Încet și cu dureri, mă întind spre el. Charlie îmi ia mâna și mi-o sărută. Mi-o ține strâns. Nu vrea să-mi dea drumul.

— Trebuie să ajung în port, Katie, îmi spune el. Dar mă întorc într-o oră sau cam așa ceva.

— Vreau să văd iahtul ăsta demn de Beyonce pe care l-ai lustruit toată vara, îi zice Morgan.

— Mă tem c-ai să ratezi ocazia, îi spune Charlie. Domnul Jones pleacă mâine în vacanță. Trebuie să-l mai verific o dată înainte de plecare.

— A, la naiba! exclamă Morgan.

Charlie se apleacă spre mine.

— Ne vedem curând, bine?

— Sigur, îi răspund eu.

El se îndreaptă spre ușă, dar ceva îmi spune c-ar trebui să-l urmez. Am senzația că s-ar putea să nu mai fiu aici când o să se întoarcă.

Decid că nu vreau să zac pur și simplu pe canapeaua asta și să aștept să mor. Vreau să mă plimb cu barca la apus, așa cum am vorbit cu Charlie. Vreau să fiu eu cea care hotărăște cum se termină povestea mea.

— Așteaptă! spun eu.

O spun forțat și toată lumea se întoarce să se uite la mine.

— Vreau să merg și eu cu el.

— Unde, scumpo? întreabă tata îngrijorat.

Mă strofoc să mă ridic în șezut.

— Vreau să mă duc cu Charlie... pe barcă. Acum. N-am de gând să mă mai las controlată de XP. Nu se termină nimic până nu spun eu. Și presupun că ceea ce vreau să zic este că... sunt pregătită.

Parcă toți din cameră îngheață. Morgan se uită la tata. Nu-mi dau seama dacă speră să fie sau nu de acord.

Charlie se oprește, așteptând un răspuns. Tata pare gânditor.

— Poate ar fi mai bine să mai stai un pic întinsă, spune el în cele din urmă.

Însă eu sunt mai slăbită cu fiecare zi, oră și minut. Astăzi este ultima mea șansă. Știu asta. Chiar dacă nu mă duc, s-ar putea să nu mai apuc

ziua de mâine.

— Este în regulă, tată, îl asigur eu. Vreau s-o fac.

Tata mă fixează cu privirea, fără să clipească. Știu că nu era pregătit pentru asta – să-mi mai afirm o ultimă dată libertatea și independența. Ei bine, va trebui să se conformeze.

— Chiar vreau, insist eu.

Toți știm ce înseamnă posibila mea ieșire. Dar sunt împăcată cu asta. Serios. Trebuie să fiu. N-am de-ales.

— Te rog, spun eu.

Tata înghite în sec și închide ochii. În cele din urmă, dă aprobator din cap.

Charlie mă așteaptă pe barcă. Eu sunt pe doc împreună cu tata și Morgan, spunându-i că este în regulă să plângă. Ea încearcă frenetic să-și șteargă lacrimile. Știu că e supărată pentru că nu e stoică în momentul ăsta, dar chiar n-am nimic împotriva să-și arate adevăratele sentimente.

Pentru că și eu simt la fel. Nu vreau s-o părăsesc. Ea nu m-a părăsit niciodată, nici măcar o dată, nici când toți ceilalți copii au făcut-o. Sper că nu o să-mi perceapă ultima dorință ca pe o trădare a prieteniei noastre.

— Te doare? întreabă tata.

Nu sunt sigură dacă se referă la lumina soarelui sau la prinsoarea lui. Însă nu mă doare nimic. Nu prea.

Îmi scot gluga bluzei de trening și-mi înclin fața spre soare, întinzându-mi larg brațele. Lumina mă inundă. Mă simt cu adevărat împăcată.

— Este uimitor! Mai bine decât mi-am imaginat.

Mă întorc cu fața spre Morgan.

— Te iubesc atât de mult!

Ea mă trage într-o îmbrățișare feroce.

— Toți sunt nașpa prin comparație cu tine. Sunt terminată pe viață. M-ai stricat.

— Ei bine, tu m-ai salvat, îi spun eu. Mulțumesc pentru că nu ai crezut-o pe Zoe când a zis că sunt un vampir.

Morgan începe să râdă printre lacrimi.

— Pe târfa aia? Ți-am spus, e dracu' în persoană. Nu ți-aș fi întors niciodată spatele.

Scutur din cap și îi zâmbesc.

— Și nu ai făcut-o.

— Și n-am s-o fac niciodată.

— Sunt sigură de asta.

Mă întorc spre tata și mă întind după mâna lui. Îl fixează cu privirea în încercarea de a-i memora chipul. Toate ridurile, toate rotunjimile, toate firele din mustață. Trebuie să îi mulțumesc pentru viața mea. Pentru tot ceea ce iubesc și prețuiesc.

— Promiți că ai să-ți permiți să fii fericit?

Nu pot să-l părăsesc și să urc în barcă decât dacă știu că o să aibă grijă de el după moartea mea. Că o să iubească și o să fie iubit din nou. Că o să-și urmeze pasiunile în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, alături de o persoană deosebită, sper. Poate Jessica este aleasa? Și, dacă nu, alături de cineva care merită un bărbat incredibil ca el.

Vădit emoționat, tata dă din cap.

— Promit.

Ne îmbrățișăm strâns. Vreau să adun toate trăirile noastre și toate lucrurile pe care le-am făcut unul pentru celălalt și să le împrăști pe planetă. Să simtă și lumea ce înseamnă bunătatea pură.

— Nu știu cum funcționează universul, Katie, spune tata, cu vocea gătuită de lacrimi. Dar îți mulțumesc pentru că m-ai ales să-ți fiu tată. M-am bucurat cu adevărat de fiecare secundă.

Eu râd.

— Nu cred că așa funcționează, dar și reciproca este valabilă, spun eu. Te iubesc!

— Te iubesc mai mult! îmi zice tata.

Scutur din cap și îi zâmbesc.

— Nu e posibil.

Mă întorc spre Charlie, care așteaptă să mă ajute să urc în barcă. Le fac semn cu mâna tatei și lui Morgan.

— Prima mea plimbare cu barca, spun, în încercarea de a destinde atmosfera.

— Am să fiu aici. Pe doc. Am să te aștept, bine? îmi strigă tata.

Dau aprobator din cap.

— Știu.

... • ...

Charlie mă ține bine de talie cu un braț în timp ce cârmește cu celălalt. Arată grozav, puternic și este stăpân pe situație. Este tot ce mi-am imaginat vreodată și mai mult decât atât.

Picioarele mi se înmoaie sub mine. Sunt atât de obosită! El mă privește de sus și îmi zâmbeste.

— Sunt aici. Nu-ți face griji.

Mă uit spre orizont și inspir minunatul aer al zilei. Îmi permit să mă scald în el. În lumina soarelui. N-am mai văzut niciodată un astfel de

amestec de culori – un albastru rece, care se estompează în violetul ce se contopește cu un portocaliu intens și toate nuanțele se scurg încet pe marginea apei. Mi se pare că priveliștea este doar pentru mine. Mă întorc spre Charlie.

- Am așteptat toată viața să mă simt așa.
- El mă sărută și eu îi gust lacrimile sărate.
- Și eu, spune Charlie.

— În regulă, Katie, e vremea să intrăm în casă.
Deschid ochii și o văd pe mama cântând la chitara sa când îmi spune asta. Soarele apune în spatele ei și parcă văzduhul e în flăcări. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

- Nu putem să rămânem aici pentru totdeauna? întreb eu.
- Pentru totdeauna, hm? E o perioadă destul de lungă.
- Știu, spun, și mă întind să cânt la chitară împreună cu ea.
- Ei bine, spune-mi adevărul: te distrezi acum?
- Eu dau aprobator din cap.
- Atunci, momentul de față este tot ce contează.

Epilog

Salut, Charlie,

Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit când ai plecat din oraș. Cred că eram ieșit la cumpărături pentru marea mea excursie. Sau să cumpăr injecții. A trecut o vreme de când n-am mai fost într-o excursie în care să am nevoie de injecții și, dă-mi voie să-ți spun, nu-mi lipsește partea aia. Oricum, sper că cei de la facultatea Berkeley se poartă frumos cu tine. Cât despre biletul în care-ți ceri scuze, ei bine, este o prostie. Nu a fost vina nimănui – și cu siguranță nu a ta că a stat atât de mult în oraș în seara aia. Nu vreau să crezi asta niciodată și nici ea nu și-ar dori să te consideri vinovat. De când era mică știam că fiecare zi e un dar. În plus, eu ar trebui să îți mulțumesc. Tot ce mi-am dorit a fost ca fiica mea să fie fericită. Tu ai făcut-o foarte fericită. Și este plăcut să știu că mai există cineva care știe cât de incredibilă era Katie. O altă persoană care o iubește.

Katie a vrut să-ți dau carnetul ei. Mi-a spus să îți transmit că i l-ai furat de atâtea ori, încât ai putea foarte bine să-l păstrezi. Mi-a mai zis să-ți spun să citești mai întâi ultima pagină.

O! Și ai auzit cântecul lui Katie la radio? Ei bine, cred că este cântecul tău. În orice caz, îți poartă numele. Morgan m-a sunat ieri și mi-a spus că ea și Garver l-au auzit în mașină. Fata mea, la radio! Nu că m-am îndoit vreodată că nu ar reuși.

Ai grijă de tine, Charlie. Și ținem legătura.

– Jack Price

Dragă Charlie,

Mereu m-am simțit mai în largul meu compunând versuri pentru cântece decât propoziții. Cel puțin, atunci când compun nu pot să trăncănesc de aiurea, indiferent cât sunt de agitată.

Nu am cuvinte să îți spun ce ai însemnat pentru mine din momentul în care ne-am întâlnit prima dată. Sau bucuria pe care am simțit-o de când te-am văzut prima dată de la fereastra mea.

Mi-ai dăruit lumea.

M-ai învățat să trăiesc.

Chiar dacă timpul petrecut împreună a fost scurt, stelele au strălucit tot timpul. Și lumina acelor momente se va răspândi pentru următorii o mie de ani.

Cumva, sper că am să reușesc să privesc în jos și să te văd, Charlie. Să zăresc toate clipele incredibile care te așteaptă. Și sper că, din când în când, ai să te gândești să-ți ridici privirea... și să-ți aduci aminte de lumina pe care am creat-o împreună.

Amor vincit omnia.

Te iubesc, Charlie Reed!

Despre XP

Xerodermia pigmentară sau, pe scurt, XP, este o boală moștenită care afectează doar unul la un milion de oameni din Statele Unite și Europa. (În alte țări și regiuni ale lumii, cum ar fi Japonia și Africa de Nord, acest lucru se întâmplă mai des, dar este încă o boală rară.) Persoanele care suferă de XP sunt extrem de sensibile la radiațiile UV și se aleg cu arsuri grave după doar câteva minute de expunere la soare. Distrugerea pe care boala o cauzează ADN-ului nu poate fi reversibilă – continuă să se dezvolte în timp.

Pielea roșie și bășicată, ca arsurile pe care le-am avut cândva cei mai mulți dintre noi, este cel mai puțin grav aspect. În plus, persoanele cu această boală prezintă un risc de două mii de ori mai ridicat de a face cancer de piele. Oamenii cu XP pot suferi și complicații neurologice, inclusiv pierderea vederii, a auzului și a coordonării; pot avea probleme în a merge pe jos, a se mișca și a înghiți; pot să se simtă confuzi din punct de vedere mental și să aibă crize de apoplexie.

În mod normal, XP este diagnosticată în copilăria timpurie. Dacă sunt extrem de atenți – dacă rămân mereu în interior, dacă blochează pătrunderea luminii soarelui și poartă îmbrăcăminte de protecție, ochelari de soare, o mască de protecție și se dau cu cremă de protecție solară atunci când nu pot evita ieșirea la lumina zilei –, oamenii cu XP pot să aibă o durată de viață normală. Însă când nu respectă aceste măsuri de precauție, consecințele pot fi devastatoare.

În *Sub soarele nopții*, am încercat să fiu cât mai realistă în redarea vieții unei persoane bolnave de XP. Totuși, este ficțiune și, de dragul de a spune această poveste de dragoste, am fost nevoită să-mi iau niște libertăți. De exemplu, nu este clar dacă timpul în care Katie s-a expus la soare din cauză că a rămas prea mult în oraș cu Charlie i-ar fi declanșat problemele neurologice, și probabil că simptomele s-au agravat mult mai repede decât în viața reală.

Pentru a afla mai multe despre XP, accesați link-urile de mai jos:

Camp Sundown, <https://www.xps.org/camp-sundown> „Camp Sundown: Night Becomes Day,” *The Skin Care Foundation Journal*, <http://http://www.skincancer.org/true-stories/night>

„The Camp Where the Sun Can't Shine,” *Daily Mail*,
<http://www.dailymail.co.uk/news/article-2732665/The-camp-sun-t-shine-Inside-dark-summer-camp-children-ahergic-light.html>

„A Family Turns Night into Day for a Child with a Rare Skin Disease,”
New York Times, <https://www.nytimes.com/1997/05/14/nyregion/a-family-turns-night-into-day-for-a-child-with-a-rare-skin-disease.html>

„The Kids Come Out at Night,” *Times Union*,
<http://http://www.timesunion.com/local/article/The-kids-come-out-at-night-4680456.php>

National Organization for Rare Disorders,
<https://rarediseases.org/rarediseases/xeroderma-pigmentosum>

The Xeroderma Pigmentosum Society, <https://www.xps.org>

XP Family Support Group, <http://www.xpfamilysupport.org>

CHARLIE REED este un fost atlet de top, care se află într-un moment de cumpănă în viața lui. El este cel pe care Katie îl urmărește de mulți ani de la distanță. Când băiatul nimerește într-o seară la una dintre cântărilor ei, destinul intervine și cei doi pornesc într-o aventură romantică născută sub o stea potrivnică.

Pe măsură ce se provoacă unul pe celălalt pentru a-și urma visurile și se îndrăgostesc sub cerul nopții de vară, între Katie și Charlie se creează o legătură suficient de puternică pentru a-i schimba atât pe ei, cât și pe toți ceilalți din jurul lor. Pentru că întotdeauna iubirea luminează calea.

O poveste sfâșietoare și unică, o carte perfectă pentru fanii romanelor *Sub aceeași stea*, *Absolut* tot și *Cu drag*, *Simon*.

KENTUCKY ENTERTAINMENT AND KENTUCKY ENTERTAINMENT PRESENTS A KENTUCKY FILMS PRODUCTION BOB O'CONNOR FILMS: HONORARY MEMBERS OF THE KENTUCKY FILM GROUP PRESENT: MONTANA DINE, DANA DINE, PATRICK SCHWABENBERGER, DUNN SCHAFFER, KEN TAMBULETT, SILVIA WATSON, AND BOB O'CONNOR. MUSIC BY: MICHAEL WALSH. COSTUME DESIGNER: JILL TUCKER. EDITOR: JASON KEN. EXECUTIVE PRODUCERS: JEFF BRASER, DAVID KIRBY, AND MICHELLE HARRISON. PRODUCED BY: KAREN CHASE SPINALE. WRITTEN BY: KATE SHERMAN AND KAREN TUCKER. DIRECTED BY: KAREN S. SHINE. CASTING BY: DAVID DINE. EXECUTIVE PRODUCERS: SCOTT SPEED, KYLE D. WILSON, AND BOB O'CONNOR. EXECUTIVE PRODUCERS: JILL TUCKER, BOB O'CONNOR, AND KAREN S. SHINE. EXECUTIVE PRODUCERS: SCOTT SPEED.

www.edituraepica.ro

- {1} Alună.
- {2} Acronim pentru Fear Of Missing Out – teama de a nu rămâne pe dinafară, specifică persoanelor active pe rețelele de socializare, care refuză să ia o pauză de la mediul online pentru a nu rata ceva ce se întâmplă în lume.
- {3} „Vreau să ies, dar vreau să rămân acasă.”
- {4} Joc de băut în SUA.
- {5} În original, *cabin fever*, stare de nervozitate și iritabilitate care intervine atunci când două sau mai multe persoane petrec foarte mult timp împreună în același loc.
- {6} Perioadă de șapte zile în care, în iudaism, familia apropiată jelește.
- {7} Mâncare chinezească cu tăiței.
- {8} Personaj fictiv din franciza *Star Trek*.
- {9} Sirop care se întărește și formează o crustă atunci când este turnat pe o suprafață rece (pe înghețată).
- {10} Înghețată servită cu topping-uri (sosuri, siropuri sau bomboane colorate), frișcă, cireșe confiate, alune sau alte fructe.
- {11} *Too lit for you* – prea șmecheră pentru tine.
- {12} Roman horror scris de Stephen King, ecranizat de trei ori, în 1976, în 2002 (film de televiziune) și în 2013.
- {13} University of California – Universitatea din California.
- {14} Mici pete cutanate, care corespund unei creșteri a numărului de melanocite, celule răspunzătoare de pigmentația cutanată.
- {15} „Am mers singură, cu stelele în noaptea luminată de lună/ Am mers singură, cu nimeni alături. / Acum merg cu tine, ținând capul sus/ în cea mai întunecată noapte, mă simt atât de vie.”
- {16} Aluzie la sloganul firmei, *Just Do It*.